COLECTIA ROMANTIC

167

Flora Kidd

RISPITIT DE DRAGOSTE

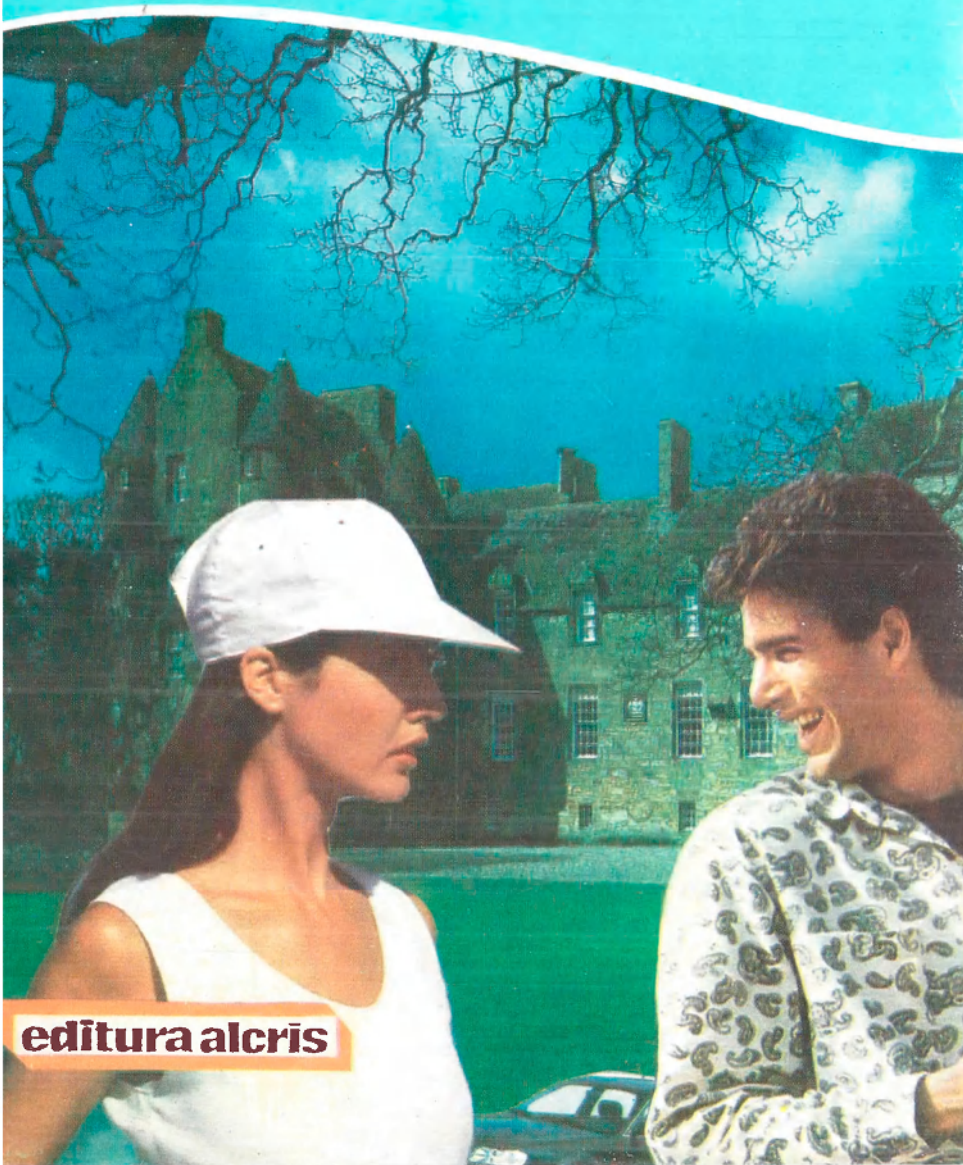

editura alcris

FLORA KIDD

ISPITIT DE DRAGOSTE

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREŞTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-125-6.

Colecția „ROMANTIC"

Coperta : ANDY

© 1982, Flora Kidd

TEMPTED TO LOVE

În românește de : ILEANA JITARU

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin în limba română editurii ALCRIS.

CAPITOLUL I

Sub cerul limpede de iulie, inveselit de norişori albi, apele argintii ale lacului păreau întunecate de aburii ce se ridicau din el din cauza căldurii. Mai sus, pe pantele Autnoch-ului, patru persoane coborau poteca abruptă ce ducea spre râu. În perioada aceasta a anului, râul Lannach nu era decât un fir subţire de apă, ca un torent, ce cobora o vale cuprinsă între faleze de gresie roşiatică, şi susura liniştit peste pietrele de bazalt.

Cei trei bărbaţi mergeau în faţă, în şir indian. Femeia mergea agale, căscând gura în jurul ei. Înaltă, suplă, era îmbrăcată într-un pantalon ecosez, de munte, mai precis un MacGregor, pe care rangul său îi impunea să-l poarte din moment ce se căsătorise cu un Whyte, şi familia Whyte era o ramură a familiei MacGregor. Peste tunica de un verde delicat era aruncat neglijent un pulovăr alb-bej, cu mânecile înnodate în jurul umerilor. Picioarele îi dispăreau în nişte cizme de cauciuc, confortabile şi practice pentru mersul prin landele scoţiene.

Înainta cu paşi mari, uşori. Printre frunzele de salcie şi mesteacăn, razele oblice ale soarelui scân-

teiau în părul ei negru răsucit într-o coadă groasă strânsă într-un fileu. Şuviţe lungi scăpau din fileu şi vârfurile lor îi gâdilau faţa bronzată. Pe sub sprâncenele arcuite fin, ochii de un albastru luminos sclipeau de inteligenţă.

Mai sus, albia râului aproape secase, formând ici-colo câte un ochi de apă puţin adâncă printre pietrele cenuşii şi stâncile roşietice. Pe partea cealaltă, pinii şi zadele împestriţau cu diferite nuanţe de verde marginile falezei abrupte. Albinele şi insectele zumzăiau în aerul cald şi, ca întotdeauna când venea în aceste locuri, tânăra femeie se simţea mică, neînsemnată, dar în siguranţă.

Unul dintre bărbaţi strigă ceva. Frânturi de glasuri îi atraseră atenţia fetei către o piatră mai mare şi netedă ce reţinea un ochi de apă ceva mai adânc decât celelalte. În clipa când privirea i se duse către banda îngustă de pietre ce mărginea malul opus, i se păru că observă o oarecare mişcare în tufişuri, asemeni unei răsuflări care mişca frunzele, în ziua aceasta senină în care aerul era nemişcat.

— Ieşi de acolo, secătură ! răcni Hamish Toggart, pădurarul şi paznicul domeniului.

Dar nimeni nu-i răspunse la somaţie, doar vocea lui pe care i-o întorcea ecoul cu insolenţă.

— Cine este ? întreLă unul dintre bărbaţi, căruia o haină elegantă îi punea în evidenţă silueta zveltă.

Avea tenul bronzat şi nasul părea cu atât mai coroiat cu cât părul lui des şi negru era pieptănat spre spate.

– Un braconier, bombăni Hamish, trăgându-şi casheta mai pe ochi.

Înalt, imens, cu părul grizonat, cu umeri largi, îmbrăcat într-o haină de tweed care cunoscuse şi zile mai bune şi pe care o poluaseră multe ploi în Highland, Hamish îi domina pe toţi. Emana din el un fel de înţelepciune chiar atunci când era furios, şi contrasta cu suroscitarea celui de al treilea bărbat care scruta intens tufişurile.

– De unde ştii ? întrebă acesta înlăturându-şi o şuviţă aurie care-i căzuse pe frunte.

– N-a avut timp să ia şi capcana pe care o pusese. N-o vedeţi ?

Hamish îşi îndreptă arătătorul spre mijlocul ochiului de apă, unde plutea un laţ făcut dintr-o nuia strânsă la capete cu o sârmă abia vizibilă.

– Ce este acela un braconier ? întrebă bărbatul bronzat, cu un puternic accent străin.

– În cazul acesta, este cineva care nu are dreptul să pescuiască pe domeniu şi care tocmai a prins un somon cu un instrument ilegal... Probabil că ne-a auzit venind. N-am putut vedea decât scânteierea metalică a peştelui care se zbătea în mâna lui ; apoi, picioarele şi gambele goale, în timp ce o lua la fugă.

Ochii negri ai interlocutorului său aruncară flăcări.

– Un hoţ este un criminal ! Care este pedeapsa cea mai grea ce i se poate da ?

– O amendă, sau închisoare dacă nu este în stare să plătească, zise Hamish ridicând din umeri. Dar mă îndoiesc foarte tare că acesta îşi va ispăşi

pedeapsa. A avut timp să fugă pe când noi discutam.

Se întoarse apoi spre tânăra femeie şi-i arătă cu bărbia malul celălalt. Aceasta începu să coboare către îngrămădirea de pietre, auzind din ce în ce mai îndepărtată vocea pădurarului care continua să explice amănunţit regulamentul de pescuit în ţinutul Highland.

După ce traversă prin vad, tânăra se afundă în tufişuri unde se termina o potecă îngustă ce şerpuia printre măceşi şi muri sălbatici. Se îndreptă spre un luminiş situat ceva mai sus, ascuns de o ieşitură a falezei.

În spatele acesteia, la adăpost de priviri curioase, stătea întins pe burtă un bărbat care-i supraveghea pe cei trei care jos, în râpă, îşi reluaseră mersul. Vocile lor nu se mai auzeau decât ca un murmur care se amesteca cu scârţâitul cizmelor lor călcând pe pietre.

Când îl văzu, tânăra femeie rămase nemişcată şi începu să-l observe. Picioarele lui i se păreau interminabile în pantalonii de catifea reiată gri, strânşi în cizme. Poziţia în care stătea şi un tricou comod de lână de culoarea ierbii, îi puneau în relief umerii largi. Coama de păr roşcat, ondulat şi cam zbârlit, nu era lipsită de farmec. Atâta vreme cât murmurul vocilor ajungea încă până la el, nu se mişcă. Apoi, într-o mişcare rapidă şi agilă, se aşeză în genunchi şi începu să îndese într-o tolbă de pânză două perechi de cizme şi de ciorapi.

Abia în clipa când îşi închidea traista, avu senzaţia unei prezenţe. Foarte încet, privirea i se des-

prinse de curelele tolbei şi alunecă spre picioarele femeii, urcă uşor de-a lungul gambelor, a corpului, pentru a se opri în sfârşit pe faţa ei.

Surprins, se ridică dintr-o dată cu toată înălţimea lui, şi îşi aruncă traista pe umăr. Apoi, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, rămase plantat în faţa ei, fixând-o în acelaşi fel în care ea îl fixa, cu o privire lipsită de data aceasta de orice expresie.

— E multă vreme de când nu te-am văzut prin împrejurimi, Neil Dysart, zise ea în sfârşit, cu o cută ironică în colţul gurii. Nu ţi-e ruşine să faci braconaj la somon în plină zi, când apele sunt atât de scăzute? Oricine ştie să prindă un peşte în asemenea condiţii.

— Eu nu fac braconaj, replică el cu răceală.

— Dacă nu tu, atunci cine? Nu mai văd pe nimeni prin preajmă.

Ea-şi îndreptă ostentativ privirea către liziera luminişului.

— Au plecat. Şi nu-mi stă în obicei să-mi trădez prietenii, zise el.

— Nu le este probabil prea plăcut să alerge desculţi... remarcă ea, aruncând o privire mustrătoare spre tolbă. Se pare că nu-ţi aminteşti de mine. Sunt Kirsty Whyte. Kirsty Ure.

El o privi îndelung pe sub sprâncenele încruntate.

— Ba da, îmi amintesc de tine. Dar te-ai schimbat.

— Şi tu. Este foarte normal, în patru ani...

Totuşi, ea n-ar fi putut să definească prea bine această schimbare. La cei treizeci şi cinci de ani,

ei era la fel de suplu, părul lui arămiu la fel de des. Dar anii își lăsaseră amprenta în ridurile fine din colțul ochilor, de unde nu mai țâșnea scânteia maliţioasă de odinioară. Ochii lui rămâneau reci ca niște lacuri de lumină aurie. Pielea de pe pomeţii înalți era brăzdată de urme lăsate de o viață dură. Desenul buzelor lui luase o expresie cinică pe care Kirsty nu i-o cunoscuse.

– Presupun că te-ai instalat la ferma Cairn-Rua, îi aruncă ea, regăsindu-și atitudinea rece în fața ostilității lui.

– Într-adevăr.

– Când te-ai întors ?

– De vreo săptămână.

– Oh, înțeleg...

Fu uimită și contrariată totodată de faptul că nu fusese înștiințată despre întoarcerea lui, și pentru că nu remarcase lumina, în timpul nopții, în căsuța pe care o putea vedea de la ea de acasă.

– Ai fi putut să mă înștiințezi.

– Aveam de gând să-ți telefonez într-una din zile, îi replică el pe un ton detașat.

– Ești la curent, desigur, că Alec a murit, acum patru luni.

– Am auzit.

În ciuda răspunsului laconic, s-ar fi zis că el reflectează intens în timp ce o privea pe tânăra femeie.

– Soția ta este cu tine ? întrebă Kirsty cu o oarecare indiferență, deși simțea că încordarea între ei crescuse.

– Nu.

Concizia cu care îi răspundea arăta limpede ce credea el despre curiozitatea ei. Punând-o la locul ei, în afara vieții lui particulare, se întoarse către ochiul de apă scânteietoare ce se putea vedea la capătul stâncii.

– Cine era cu Hamish, la râu ?

– Noul locatar de la Balmore și unul din gărzile sale de corp.

– Locatar ? repetă el pe un ton în care reproșul depășea uimirea. Ai închiriat domeniul ?

– Da, de la începutul lunii. Cu posibilitatea de a-l vinde, dacă persoanei respective îi place locul.

Neil Dysart rămase cu gura căscată, ca buimăcit, apoi își regăsi imediat cinismul :

– Cine ar fi crezut că, într-o zi, Balmore va fi vândut ? Generații întregi de Whyte trebuie că se răsucesc în cavoul familial !

– N-am ce să fac ! îi tăie ea vorba. Ei nu mai trebuie să supraviețuiască, pe când eu, da. Alec a lăsat în urma lui munți de datorii și chiar notarul lui m-a sfătuit să fac această tranzacție, ca să scap de creditori. N-a fost deloc ușor să găsesc un client care să dispună de o adevărată avere pentru a închiria sau cumpăra Balmore-ul. Doar Emirul Husein al Dukar-ului...

– Un emir ! Ai neruşinarea să cedezi unui magnat al petrolului arab pământurile încredințate familiei Whyte, în urmă cu cinci secole, de un rege al Scoției ?! Nu mi-aș fi putut imagina niciodată că ai să devii atât de lacomă !

Kirsty, consternată, fără glas, îl lăsă să-și regăsească suflul. El încheie, sec :

– Oricare ar fi situația, ai datoria să păstrezi Balmore pentru moștenitorii tăi.

– Nu... noi n-am avut copii, șopti ea aproape neauzit. Când m-am măritat cu Alec, paralizia îi cuprinsese deja jumătate din corp.... În sfârșit, îi era imposibil să...

Se opri, roșie de rușine, când își dădu seama că era pe cale să dezvăluie sterilitatea celor doi ani și jumătate de mariaj. Dar, neiertător, Neil Dysart nu o menajă :

– Atunci, de ce te-ai mai măritat cu el ? Pentru gloria de a fi Lady Whyte de Balmore ? Pentru a moșteni cel mai vast domeniu din Highland și a sfârși prin a-l vinde ?

– Nu, nu, respinse ea acuzația cu capul sus. Am acceptat să fiu soția lui pentru că-l iubeam și îl respectam mult. Și de asemeni pentru că a fost bun cu mine.

– Adaugă și pentru că ți-a fost milă de el !

– Poate. După mângâierea pe care el mi-a adus-o, nu puteam să-i mulțumesc mai bine decât prin prezența mea. I-am îndulcit ultimii ani de viață și l-am făcut fericit. Nu acesta este scopul căsătoriei ?

– Dacă spui tu... Așadar, de acum încolo, dreptul la pescuit îi aparține unui miliardar arab. Iată un lucru care îi va nemulțumi pe mulți, pentru început toți proprietarii de prin împrejurimi care, la fel ca mine, se bucurau de privilegiul acordat dintotdeauna de către familia Whyte, de a pescui în lacuri și râuri.

– Ce tot vorbești ? îl înfruntă ea. Hussein este

un om foarte plăcut, cultivat, amabil. Sunt sigură că-şi va administra foarte bine domeniul şi va şti să se facă apreciat. N-o să-ţi dea ocazia să-l dispreţuieşti.

– Să sperăm că este demn de portretul pe care i-l faci. Din păcate, mă tem că nu va ezita să-l pedepsească pe cei ce încalcă legea. El nu e de pe aici şi nu va închide ochii când cineva va şterpeli un peşte de pe domeniul său.

Neil îşi frecă bărbia fixând un punct undeva, peste capul tinerei femei.

– Cred că aş face mai bine să mă întorc cât mai repede la prietenii mei, conchise el. Probabil că deja coboară râul şi n-aş vrea să dea nas în nas cu Hamish şi emirul tău.

– Ştii bine că Hamish nu va mişca un deget! se înfurie ea. El m-a trimis să te previn.

El făcu o grimasă neîncrezătoare. Privirea, reîntoarsă spre ea, îşi regăsi pentru o clipă şiretenia de altădată. Kirsty îşi aminti imediat de escapadele lor nebuneşti, în urmă cu cinci ani, când se ascundeau împreună în spatele stâncilor şi al tufişurilor, atunci când simţeau că se apropie păduraru' si ei tocmai se pregăteau să pună o capcană în râu.

– Tinerilor le place întotdeauna să se joace de-a braconierii, reluă el. Cei care m-au însoţit voiau să-mi demonstreze abilitatea lor. Nu este uşor să prinzi un somon în olină zi. si au fost primii surprinşi că au reuşit. Bineînţeles că, dacă aş fi ştiut că pământurile sunt închiriate, nu le-aş fi permis o asemenea ispravă.

Cu o privire ciudată, piezişă, el continuă :

– Se pare că-l simpatizezi pe acest emir... îi spui pe nume...

– El m-a rugat.

La adăpost de alte priviri, luminișul parcă se umplea încet-încet de amintiri. Kirsty revedea sărutările și mângâierile pe care ei le schimbaseră în după-amiezile calde de vară. Valurile pasiunii lor de odinioară rupeau digurile în spatele cărora ea crezuse că se protejează, și urcau spre inima ei, încet dar sigur, ca o maree. Ar fi vrut să strige, să-l alunge pe Neil, să-i ordone s-o lase să trăiască în pace...

Se întoarse doar și începu să coboare poteca pe care venise.

– Ai grijă, o sfătui din spatele ei o voce din care răzbătea amuzamentul. Să nu-ți scrânțești glezna, casa este destul de departe !

Această reamintire ironică a primei lor întâlniri o făcu să grăbească pasul. Aproape că alergă până la pârâul secat și-l trecu fără să se mai uite înapoi, să vadă dacă Neil o urmărea cu privirea.

De multă vreme nu se mai simțise atât de tulburată. Neil Dysart era ultima persoană pe care se aștepta s-o întâlnească atunci când plecase în căutarea braconierului. Și totuși, această întâlnire ar fi trebuit s-o lase indiferentă. La urma urmei, nu mai avea douăzeci de ani. Fusese măritată, acum era văduvă. Timpul îi șterse din minte vechile iubiri.

Ajunsă pe malul lacului, încetini fără să vrea și contemplă, visătoare, pantele muntelui Cairn-Rua, de cealaltă parte a luciului de apă care nu

avea nici o cută. Stâncile din vârf păreau roșii în lumina crudă, dând locului acesta numele de „Stâncile roșii" în dialect celtic. Mai jos, ascunse pe jumătate de arbori și tufișuri, se ghiceau ziaurile albe ale fermei și, din când în când, soarele se reflecta în geamurile ferestrelor.

*

* *

În ziua în care, șchiopătând, ea se îndreptase către această fermă pentru prima oară, culorile erau altele pentru că tocmai se lăsa seara. În timp ce se plimbase, într-o clipă nefericită, piciorul îi intrase într-o gaură de iepure ascunsă de frunzele moarte. Observase atunci, cu ușurare, căsuța și venise să bată timid la ușă. Știind că scoțienii sunt oamenii cei mai ospitalieri din lume, era sigură că va găsi ajutor.

Dar ușa rămăsese închisă și ea începea să fie cuprinsă de disperare, crezând că nu se află nimeni prin preajmă, când auzi un zgomot venind din exterior. Se întorsese brusc și dăduse cu ochii de un bărbat înalt, cu o ținută dezinvoltă, cu o undiță pe umăr.

Căderea serii, cu umbrele ei violete, învăluia în mister grădina umbroasă, făcea mai intense parfumurile amețitoare ale florilor. Se priviseră în tăcere și surprinși amândoi. Apoi el se mișcă și vorbi primul, înaintând spre ea fără să-și dezlipească ochii de culoarea ambrei de privirea ei.

— Cine ești ? Și ce cauți aici ?

Ca vrăjită, ea nu putuse decât să continue să-l privească înnebunită de dragoste încă din prima

clipă, pentru că silueta lui atletică, frumusețea virilă a trăsăturilor lui și strălucirea roșiatică a părului lui întruchipau prințul din visele ei cele mai romantice.

El repetase întrebarea într-o altă limbă și vraja se rupsese. Dându-și capul pe spate, ea râsese cu poftă :

– Nu înțeleg dialectul acesta. Mă numesc Kirsty Ure și lucrez la castelul Balmore pe timpul vacanței. Mi-am scrântit prostește glezna. Dumneata locuiești în această casă ?

– Doar vara, răspunsese el scurt.

Apoi își lăsase jos undița și pusese un genunchi pe pământ în fața ei. Imediat, Kirsty își dăduse frâu liber imaginației, văzând în această îngenunchere atitudinea cavalerului venit din cruciade care își aducea omagiile la picioarele frumoasei lui. El îi palpase piciorul cu ambele mâini, cu gesturi blânde și îndemânatice :

– Urâtă umflătură, constatase el ridicându-se. Sprijină-te de mine, te voi examina mai bine în casă.

El o ajutase să se așeze într-un fotoliu de răchită lângă un șemineu masiv din granit în care butuci enormi, arși pe jumătate, se stinseseră. Apoi aprinsese două lămpi cu ulei, pentru că electricitatea nu ajungea până la refugiul lui. Puse una din lămpi pe măsuța joasă pe care o apropie de fotoliul ei. Din nou, îngenuncheat în fața ei, după ce o descălțase cu grijă, își plimbase degetele experimentate pe pielea ei învinețită.

– Nu este nimic rupt.

– De unde ştii ? replică ea din simpla plăcere de a-l provoca.

El o privise amuzat :

– Sunt în măsură să ştiu. Sunt chirurg-ortoped. Este doar o entorsă care nu necesită decât un brandy bun. Dar n-ai să te poţi sprijini pe piciorul ăsta o vreme.

– Şi cum o să mă întorc acasă ? Sărind într-un picior până la Balmore ?

– Am să te conduc cu maşina. Nu te aştepta să fie un Rolls-Royce, glumise el continuând s-o privească. De fapt, este o rablă veche, dar merge !

Apoi, în timp ce se ducea să ia o faşă din sertarul bufetului vechi, o întrebase pe un ton neutru :

– Eşti cumva o prietenă a lui Sir Alec Whyte ?

– Nu. Sunt doar o asistentă temporară. Căuta o studentă care să-l ajute la redactarea cărţii sale despre flora şi esenţele silvestre din ţinutul Highland. Eu studiez biologia botanică la universitate. Am răspuns la anunţul lui şi m-a chemat.

În timp ce ea vorbea, el îi bandaja glezna cu dexteritate, fără să-i smulgă nici cel mai mic geamăt.

– Câţi ani de studiu mai ai ?

– Anul viitor îmi dau licenţa.

– După aceea, ce-ai să faci ?

– Sper să găsesc un post în Ministerul Apelor şi Pădurilor ; sau poate la un particular, cum este domnul Whyte... Sau poate în străinătate, nu ştiu încă.

După ce îşi termină bandajul, el rămase la picioarele fotoliului ei, cu cele două mâini prinse de

brațele acestuia. Alunecă apoi ușor spre ea, prizonieră în această capcană.

— Ai cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut vreodată, îi șopti el.

Propriii lui ochi străluceau cu intensitatea luminoasă a topazelor.

— Sunt la fel de albaștri ca florile de „Nu mă uita" ce cresc la marginea pădurii. Când te-am zărit adineaori la ușa mea, în lumina crepusculului, cu părul acesta negru strălucitor, am crezut că am vedenii. Crede-mă, m-am întrebat dacă nu ești cumva fantoma vreunei castelane scoțiene, venită să bântuie locurile pe unde a trăit.

— Iar eu, am crezut că undița dumitale este un arc al unui cavaler venit să-și aducă omagiile castelanei lui, mărturisise ea dintr-o răsuflare.

— Am impresia că avem aceleași fantasme...

Atunci, purtată de o dorință nedefinită de a împărtăși cu el mai mult decât vise, ea îl prinsese de umeri și-și apropiase obrazul de al lui. El ezitase, cu ochii micșorați într-o întrebare mută. Apoi, scosese un sunet răgușit, aproape un geamăt, și se aplecase asupra ei.

Când buzele li se atinseseră, fuseseră amândoi cuprinși de același fior dulce. Gura lui era proaspătă și fermă, dar și dulce și tandră, așa cum trebuia să fie, în imaginația ei, gura unui amant. Curând, deveni mai exigentă, se întredeschise, și limba lui caldă forță încet dinții ei mici pentru a pătrunde cât mai adânc. Ea fusese ușor surprinsă, chiar șocată, de acest contact pe care nu-l cunoscuse încă și de senzațiile pe care el i le trezise în tot corpul.

Docile, propriile ei buze se deschiseră, dornice să afle plăcerea unui adevărat sărut...

*
* *

Dintr-un boschet apropiat, o gaiță își luă zborul cu un țipăt sfâșietor care o readuse pe Kirsty în prezent. Cufundată în gândurile ei, ajunsese fără să știe când la răscruce, unde drumul ce ducea la Balmore se despărțea de poteca ce ducea la Cairn-Rua. Landa purpurie, căsuța cuibărită în verdeață, lacul scânteietor pe care aproape că îl uitase, răsăriră o ultimă oară în fața ochilor săi, dar peisajul acesta n-o mai impresiona. Pielea îi era umedă și sângele îi bătea cu putere în tâmple ca pentru a o avertiza că pasiunea îi înfierbânta încă inima.

O luă spre Balmore, blestemând în gând reîntoarcerea lui Neil Dysart, când îi auzi vocea în spatele ei :

— Kirsty...

Se afla atât de aproape încât îi era de ajuns să întindă mâna ca s-o atingă. Ea tresări, evitând acest contact care ar fi ars-o, și cu bărbia înălțată trufaș, cu sprâncenele ridicate, întrebă :

— Ei bine ! Ce mai este ?

În fața răcelii ei, el se crispă, privirea îi deveni impenetrabilă, încleștă maxilarele și o linie arogantă îi modelă buzele :

— Voiam doar să te întreb unde locuiești acum, dacă emirul stă la castel ?

— Pentru mine nu s-a schimbat nimic, întot-

deauna am ocupat pavilionul destinat administratorilor proprietății. După ce mi-am obținut diploma și m-am căsătorit, am continuat să lucrez, Alec încredințându-mi administrația domeniului. Singura condiție pe care i-am pus-o lui Hussein a fost aceea de a-mi păstra postul și locuința.

Neil îi evită privirea și, plin de furie, își îndreptă ochii spre tufișurile luxuriante care ascundeau ferma :

— Nu poți să vinzi, șuieră el. Nu poți să vinzi domeniul unui emir.

Ea-și dădu umerii înapoi, de parcă i s-ar fi pus în spate o greutate pe care o suporta cu demnitate.

— Pot să vând. Pot să fac cu Balmore ce vreau eu. Este nevoie să-ți mai amintesc că n-ai nici un drept să intervii în deciziile mele ? Nici unul. Alec mi-a lăsat moștenire bunurile sale pentru ca eu să le administrez cum vreau.

— Permite-mi să-ți amintesc, Lady Whyte, că am aceleași drepturi ca toți cei ce posedă o proprietate în interiorul pământurilor tale. Printre altele, dreptul de a mă opune ca tu să cedezi domeniul unui străin.

Fața lui Kirsty luă o expresie trufașă și ironică.

— Atunci, poate n-am s-o fac. Aș putea foarte bine să mă căsătoresc cu Hussein și, cu milioanele lui, să transform Balmore într-un soi de Luna-Park scotian care să atragă ceva turiști.

— Să te măriți din interes ? ! exclamă el, scârbit.

— De ce nu ? Și tu ai făcut-o !

Chiar dacă această remarcă asupra soției lui care era fiica unui mare industriaș american, își atinse ținta, Neil nu lăsă să se vadă. Continua să-și privească interlocutoarea cu un ochi rece, absent, întors către niște gânduri interioare.

– Nici un magnat al petrolului nu va deveni stăpân la Balmore atâta vreme cât eu voi trăi !

– Dumnezeule ! îl ironiză ea. S-ar zice că îi declari război lui Hussein !

Dar se retrase în fața sclipirii ucigașe din privirea lui, pentru că, mai mult ca niciodată, el părea viteazul cavaler din Highlands, hotărât să-și apere teritoriul împotriva invadatorilor.

– Chiar așa ! îi confirmă el tăios.

Din înfruntarea aceasta a lor răzbătea o asemenea ură încât Kirsty se întrebă dacă el își amintea ce se petrecuse între ei în urmă cu patru ani... Ceea ce pentru ea luase amploarea unei prime iubiri, cu naivitatea celor douăzeci de ani ai ei, pentru el, fără îndoială, nu însemnase mare lucru. Cel mult o plăcută pierdere de timp, una din acele aventuri care îți satisfac dorințele timp de o vară. Doar un scurt ocol înainte de a-și relua calea bine trasată care-l conducea către o strălucită carieră de chirurg și către o căsătorie profitabilă.

Zgomote de pași, în spatele ei, o făcură să tresară. Era Duncan, fratele ei, care cobora grăbit poteca. Pe fața lui, preocuparea înlocuise în mod vizibil buna-i dispoziție obișnuită.

– Ah, iată-te ! strigă el observând-o. Te căutam. Avem niște probleme la Balmore.

Și dându-și seama deodată de prezența lui Neil, continuă :

– Nu cred să ne fi cunoscut ?

– Neil Dysart, se prezentă acesta întinzându-i mâna.

Ochii lui Duncan scânteiară de curioziate.

– Duncan Ure, vânzător de tablouri, preciză el. Sunteți din întâmplare vreo rudă cu pictorița Morag Dysart ?

– Era mama mea.

– Ce coincidență ! Chiar azi-dimineață admiram două acuarele pe care le-am descoperit într-o cameră din turn. Sunt dedicate unui oarecare Ian...

– Sir Ian Whyte, murmură Neil. A fost tatăl meu.

Duncan, care nu era în stare să stea prea multă vreme mohorât, se lăsă cuprins de entuziasm.

– Bineînțeles ! Dar e evident ! Fără nici un dubiu, aveți ochii și părul lui.

Apoi, ca pentru a-și scuza entuziasmul, făcu o grimasă puțin vinovată :

– În fine, n-am văzut decât un portret de-al lui.

– Unde ? Unde l-ai văzut ? îl întrebă Kirsty, stupefiată.

– În aceeași încăpere din turnul cel mic... Dar Alec nu ți-a mărturisit că are un frate vitreg ?

– Nu... nu, nimeni nu mi-a vorbit vreodată despre asta... Ai fi putut să-mi spui, îi reproșă ea furioasă lui Neil.

– Credeam că ești la curent și că Alec nu m-a trecut sub tăcere, deși ar fi avut unele motive să-mi ignore existența. Eu sunt fratele lui vitreg nelegitim.

–Ai fi putut să mi-o spui, totuși...

Asta era tot ce găsi ea să zică.

El ridică din umeri cu indiferență și i se adresă lui Duncan :

— Ce se întâmplă la castel ?

— Am impresia că emirul tău o să-ți facă mai mult rău decât bine, bombăni acesta întorcându-se către sora lui.

— De ce ? Ce s-a întâmplat ? întrebă ea din vârful buzelor.

Se simțea acum mai mult decât tulburată ; era zdrobită, abătută, nu-și putea desprinde privirea de Neil care o ignora în mod deliberat. De ce-i ascunsese Alec această legătură de rudenie ?

— Paznicii lui au prins doi băieți care alergau desculți de-a lungul râului.

— Aveau și un somon asupra lor ? întrebă ea repede desprinzându-și privirea de profilul acvilin al lui Neil pentru a citi verdictul pe fața fratelui ei.

— Nu, dar aveau undițe. Și, deși nu are dovezi, emirul îi acuză de braconaj. Nimeni nu poate să-l potolească, nu vrea să audă nimic...Ce mai, i-a dus cu forța pe cei doi băieți la Balmore, dar cum ei au refuzat să-și dea numele, i-a închis într-un garaj și așteaptă intervenția poliției.

— A telefonat deja la comisariat ? se neliniști Neil.

— Încă nu. Împreună cu Hamish, am reușit să-l convingem că sarcina asta îi revine lui Kirsty, administratorul și proprietarul domeniului... Iată de ce te căutam, încheie el privindu-și sora cu o mimică elocventă. Îți va fi greu să-l împiedici să anunțe jandarmii, se încăpățânează să-i pedepsească pe cei

care au comis ceea ce el numește „o crimă împotriva persoanei lui".

– Oh, nu ! oftă ea. Dar e prostesc ! Și toate astea numai din vina ta !

Se întoarse și-l căută cu privirea pe cel pe care, în furia ei, îl acuza. Dar Neil dispăruse. Nici un scrâșnet de pietre sub tălpi nu o avertizase de plecarea lui. Cu mâna streașină la ochi, scrută drumul ce ducea spre Cairn-Rua dar nu observă nici o siluetă. Nici spre lac nu coborâse.

– Unde a dispărut ? întrebă ea amuzată.

– De unde să știu ?

În ochii gri-bleu ai fratelui ei, o licărire ciudată, ca un zâmbet, o convinse că el minte. Probabil că Duncan ghicise că Neil nu era străin de acest scandal stupid și că, datorită spiritului de clan ce-i caracterizează pe scoțieni, s-a dus alături de tinerii lui compatrioți pentru a face front comun cu ei în fața indezirabilului Hussein.

– Ai vorbit cu emirul ? o întrebă Duncan cu tristețe.

– N-am de ales.

Oftatul ei, însoțit de un gest instinctiv de a-și trece dosul palmei peste frunte, îi trăda resemnarea. Atent, fratele ei își trecu brațul pe sub al ei și urcară împreună poteca.

– Ai fost șocată să afli că Neil Dysart este fiul natural al lui Ian Whyte, nu-i așa ?

– Da. Nu reușesc să înțeleg de ce Alec nu mi-a vorbit despre asta niciodată.

– Te miră, făcu el cu o voce liniștitoare. Explicația este totuși simplă. În ciuda numeroaselor

calități, Alec era totuși un puritan. Cu siguranță că n-a apreciat deloc purtarea tatălui său și probabil că-i era rușine de legătura notorie dintre acesta și Morag Dysart. Fără îndoială că din acest motiv i-a expediat pânzele în turn. Știi, ea devine celebră și cota tablourilor ei a crescut în ultimul timp. Iar tablourile din galerie, sunt toate originale de o valoare apreciabilă.

Kirsty îl strânse de mână cu afecțiune.

— Îți mulțumesc că ai venit de la Edinburgh ca să le expertizezi. Speram să o văd și pe Jane cu copiii alături de tine ; în felul acesta ați fi putut să rămâneți mai mult timp aici... Dar, ia spune-mi, un amănunt nu-mi dă pace : cum ai aflat tu de prezența acestor tablouri într-o aripă unde nimeni nu calcă vreodată ?

— De la Mary Taggart, guvernanta, când am întrebat-o dacă mai știe de alte opere de artă în afara celor expuse în galerie și în salonul cel mare.

După o scurtă tăcere, el reluă preocupat :

— De când îl cunoști tu pe Dysart ?

— De pe timpul primei mele vacanțe la Balmore, acum cinci ani. A recuperat Cairn-Rua, o veche clădire ce aparținuse mamei sale. După câtva timp, s-a întors la New York să lucreze cu un chirurg celebru și s-a însurat cu moștenitoarea Companiei Gow.

— Fir-ar să fie ! exclamă el admirativ și ironic totodată, iată unul care a știut să-și aranjeze situația ! De ce s-a întors în regiune ?

— Nu știu. N-am vorbit despre asta.

Duncan dădu din cap, cu sprâncenele încruntate.

– Poate că a venit să conteste testamentul lui Alec. În calitatea lui de fiu al unui Whyte, poate estima că are mai multe drepturi decât tine asupra domeniului.

– Mi-a trecut şi mie prin minte. Dar nu văd cum ar putea contesta un act notarial când el însuşi recunoaşte că este fiu nelegitim. Poartă numele mamei sale şi nimic nu dovedeşte că Balmore îi aparţine jumătate lui, jumătate lui Alec.

– Eu sunt mai puţin optimist decât tine, zise Duncan îngândurat. Îmi dă impresia unei firi combative. Când este convins că ceva îi aparţine, nu cred că lasă să-i scape uşor. Cu atât mai mult cu cât convingerea lui este justificată.

CAPITOLUL II

Balmore era un castel simplu dar armonios construit, cu două etaje, din piatră roşie dintr-o carieră apropiată. Ferestrele cu cruce înfrumuseţau faţada şi un turn rotund cu acoperiş ascuţit flanca aripa stângă.

În faţa uşii principale, o imensă peluză cobora până la malul lacului. Faimoasa grădină în care Sir Alec cultiva esenţele rare din regiune se afla în spate, înconjurată de un gard viu şi continuată cu pădurea de conifere amestecate cu alţi arbori ce urcau panta unei coline. Pe înălţimi se întindea landa într-un mozaic de boschete înflorite, de ferigi şi terenuri mlăştinoase.

Duncan o conduse pe Kirsty direct în curtea din spate, spre grajdurile de mult timp transformate în garaje. Ţepeni, de o parte şi de alta a uşii duble, doi arabi, impecabili în cămăşile lor albe şi pantalonii gri-deschis, stăteau de pază.

– Aici sunt închişi băieţii noştri, şopti Duncan.

– I-ai văzut ?

– Sigur. Cred că au vreo douăzeci şi trei, douăzeci şi patru de ani. Doi scoţieni taciturni care

refuză să vorbească. I-am demonstrat emirului că el însuşi comite o infracţiune ţinându-i închişi contra voinţei lor... Degeaba... Poate că pe tine te va asculta mai bine.

– Sunt nişte prieteni de-ai lui Neil, îl informă ea.

– În cazul acesta, trebuie să fie nişte tineri interni de la vreun spital din împrejurimi.

– Se pare că braconau ca să se distreze. Eşti sigur că nu aveau nici un somon ?

– Absolut sigur.

– Atunci, poliţia n-o să-i aresteze fără probe. Argumentul acesta o să i-l aduc lui Hussein. După câte mi-a spus, n-a mai fost de mult în Scoţia şi n-a trăit niciodată aici. Nu putem să-i pretindem să cunoască nişte legi cu care n-a mai fost confruntat.

Intrară în castel printr-o uşă laterală, apoi merseră de-a lungul unui culoar ce ducea în imensul hol de unde pornea scara cea mare către galeria în care se aliniau portretele strămoşilor. În dreptul uşii duble a salonului, un alt arab stătea drepţi. Kirsty îl întrebă dacă se putea să fie primită de Excelenţa Sa. Omul încuviinţă, o rugă să aştepte, intră în încăpere şi închise uşa în urma lui.

– Tot protocolul ăsta şi sistemul ăsta de securitate mă scoate din sărite, bombăni Duncan. Te întrebi dacă într-adevăr eşti la tine acasă !

– Eu nu mai sunt acasă la mine, îi răspunse Kirsty calm. Îmi plăteşte chirie.

– Dar ce nevoie are de toate gărzile astea ?

– Tatăl lui a fost asasinat acum câteva luni,

de către un tânăr terorist care a fost lăsat să pătrundă în palatul din Jukar. Fără îndoială că şi pe el îl aşteaptă aceeaşi soartă. Aşa că îşi protejează viaţa pur şi simplu. Situaţia nu este prea liniştitoare pentru potentaţii arabi, cu toţi teroriştii ăştia ce străbat lumea acum.

Uşa se deschise din nou şi garda îi anunţă că emirul îi aşteaptă. Fură introduşi în vastul salon cu tavan înalt, mobilat cu rafinament. Imediat, Hussein părăsi elegantul birou la care era aşezat şi se repezi spre Kirsty, cu amândouă mâinile întinse, cu o expresie de bucurie pe faţă, de parcă n-ar fi văzut-o de multă vreme.

– Ah, Kirstina, în sfârşit, iată-te ! Ţi-a spus Duncan că i-am prins pe braconieri ?

– Da.

– Vor fi pedepsiţi aşa cum merită !

O licărire de cruzime îi traversă ochii de cărbune. Deşi era cu doi ani mai tânăr decât ea, Kirsty nu se putea împiedica să-l considere mai în vârstă. Emana din el acea tristeţe nedefinită pe care o găseşti la oamenii bătrâni, de parcă ajunsese la maturitate fără să aibă timp să culeagă bucuriile copilăriei. Era evident că lui Hussein îi va fi greu să înţeleagă relaţiile amicale ce existau între oameni în Scoţia de sute de ani, relaţii amicale existente şi între „seniori" şi „vasali". Egalitatea dintre oameni şi, oricât de aberant ar părea unui emir, egalitatea dintre bărbaţi şi femei.

– Nu vor fi pedepsiţi, zise ea.

– Cum ? Dar au încălcat legea ! Au pescuit în ape interzise !

– Ce dovadă ai ? Aveau peşte când i-o prins Ahmed ?

– Nu, dar pădurarul vostru l-a surprins pe unul din ei cu un somon în mână, gata să fugă ! replică el la fel de agresiv ca un cocoş tânăr. Aş vrea să telefonezi la comisariat, acum. Te rog, Kirstina. Vreau să-i aresteze.

– Vor fi arestaţi numai dacă ai dovada că au pescuit ilegal în râul tău, îi explică ea, la capătul răbdării. Mărturia ta nu se bazează decât pe prezumţie. Hamish ţi-a spus că a văzut un tânăr care fugea cu un somon în mână, iar tu acuzi doi tineri pe care paznicii i-au întâlnit pe malul apei. Poliţia îţi va cere dovada. Poţi s-o aduci ?

Hussein, posomorât, dădu din cap.

– Într-adevăr, toate astea sunt foarte neplăcute.

– Şi când poliţia va afla că i-ai închis din propria ta iniţiativă, este foarte probabil să te acuze pe tine pentru detenţie arbitrară, încheie Kirsty simţind că totuşi câştigă teren.

Din nou, Hussein clătină din cap, perplex şi şocat.

– Nu mai înţeleg nimic. Credeam că poliţia de aici veghează să fie respectate legile.

– Bineînţeles, dar legile sunt făcute să-i protejeze pe cetăţeni... Pe *toţi* cetăţenii.

În clipa aceea, se auziră câteva bătăi în uşă şi unul din paznicii de la garaj intră grăbit în salon. După trei temenele rapide, începu să vorbească într-o arabă guturală şi agitată. Expresia de pe faţa lui Hussein care îl asculta cu atenţie, trecu de la iritare la furie.

– Au fugit! răcni el întorcându-se către Kirsty cu o față lividă de indignare. Acum putem să-i punem pe jandarmi pe urmele lor: mi-au furat Rolls-Royce-ul! Ahmed vrea să plece în urmărirea lor. Ai putea să-i împrumuți mașina ta, Kirstina?

– Da, da... desigur. Cheile sunt în torpedo.

Apoi, cu o privire imploratoare către fratele său, continuă:

– Te rog, ai putea să-l însoțești pe Ahmed? Mi-e teamă să nu devină violent, șopti ea încet.

– De acord, oftă Duncan. Deși avem puține șanse să-i prindem dacă ei au un Rolls și noi o rablă veche care abia își trage sufletul...

Îl urmă totuși pe paznic, lăsând-o pe sora lui cu tânărul emir.

– Cum au reușit?! explodă acesta, nebun de furie.

– Habar n-am, minți ea.

Pentru că avea părerea ei asupra situației. Neil dispăruse atât de brusc încât probabil că deja avea în minte planul de evadare a prietenilor lui.

– Cum au putut să treacă din garajul în care erau închiși în cel în care se afla mașina mea? Există vreo ușă ascunsă?

Ea fu gata să izbucnească în râs auzind această ipoteză demnă de povestirile din „O mie și una de nopți".

– Nu, garajele au fost amenajate în vechile grajduri. Trapele din plafon dau în pod unde era stivuit fânul. Toate boxele comunică între ele.

– Ei cunoșteau deci locul mai bine decât oa-

menii mei, care au examinat totuşi foarte conştiincios încăperile.

„Sau, gândi Kirsty, l-a ajutat vreun obişnuit al castelului".

Hamish, pădurarul, era în stare să nu ia în seamă o nelegiuire, dar nu s-o încurajeze. Neil rămânea singurul complice posibil, destul de îndrăzneţ încât să fure un Rolls făcând o glumă proastă.

— Motivele sunt acum suficiente pentru a preveni comisariatul, reluă Hussein. Ştii numărul de telefon ?

— Postul de jandarmi cel mai apropiat se află la Fort William, la vreo şaizeci de kilometri de aici. Numărul este în cartea de telefon.

Fără tragere de inimă, se pregătea s-o caute în birou, când Hussein, cu impulsivitatea lui, avu proasta inspiraţie să-i ordone :

— Găseşte-l pentru mine !

Ea fu cât pe-aci să-l refuze, amintindu-i că nu era servitoarea lui şi că nu accepta tonul cu care el îi comanda. Dar înţelepciunea îi spunea că poziţia ei de castelan îngropată în datorii nu-i permitea să facă nazuri. Scoase cartea de telefon din sertar, o răsfoi în silă şi notă numărul pe un carneţel.

Privirea lui Hussein trecu de la coala de hârtie la telefon, apoi se îndreptă, rugătoare, spre ea. Schimbările lui de dispoziţie erau dezarmante, doar ele trădau impulsivitatea tinereţii lui :

— Te rog, Kirstina, telefonează în locul meu, îi ceru el aproape cu timiditate. Accentul de pe aici mă dezorientează. Mi-e teamă să nu mă încurc.

Învinsă, Kirsty ridică receptorul.

Mai întâi, sergentul nu-şi ascunse scepticismul când ea îl informă că Rolls-Royce-ul Excelenţei Sale emirul Hussein al Dukar-ului a fost furat. N-o luă în serios decât când ea îi spuse numărul de înmatriculare.

– Este un act necugetat ! Aveţi vreo idee încotro au luat-o descreieraţii ăia ?

– Singura şosea care trece pe la noi duce către satul Balvaig. De acolo, se poate merge spre Ullapool la nord, sau spre Fort William la sud.

– O să informez prin radio toate maşinile noastre din zonă. Este tot ce pot să fac.

– Mulţumesc. Aţi putea să ne ţineţi la curent cu căutările ?

– Bineînţeles. Ce număr aveţi ?

După ce i-l dădu, Kirsty închise şi-i relată locatarului ei conversaţia, spunându-i pentru a termina :

– Îmi pare nespus de rău, Excelenţă...

– Hussein, o corectă el cu un surâs fermecător.

– ... dar dacă nu ţi-ai fi luat libertatea de a-ţi impune propria justiţie, ei...

– Ei nu şi-ar fi luat libertatea să şi-o facă pe a lor, încheie el cu asprime.

Apoi, după un timp de gândire, continuă pe un ton grav :

– Cred că înţeleg... Am atâtea de învăţat despre aceste meleaguri şi despre obiceiurile locuitorilor lor ! Numai tu mă poţi iniţia asupra acestor lucruri. Aştept mult de la tine, Kirstina.

Veni spre ea, cu un zâmbet încurajator și cu privirea caldă :

— Accepți prietenia mea ?

Cererea lui o mișcă. Era aceea a unui om singur și dezarmat în fața înaltei responsabilități spre care îl propulsase destinul.

— Tatăl meu îmi interzice prieteniile feminine, mărturisi el.

Ea se miră.

— Cum ? El nu dorea să-ți întemeiezi un cămin?

— Oh, bineînțeles că da, dar... nu aproba căsătoria decât cu femei din rasa mea, cu tinere de religie islamică, deoarece acestea acceptă cu resemnare locul ce le este atribuit în harem. Din cauza asta, nu vedea cu ochi buni prieteniile cu studentele pe care le cunoșteam la Paris, apoi mai târziu, la Oxford. Se temea să nu mă căsătoresc cu o creștină...

Buzele lui cărnoase se întinseră într-un zâmbet jenat, dar cu atât mai seducător.

— Dar până acum n-am fost niciodată tentat de ideea căsătoriei. Și tu, Kirstina ? Ești prea tânără pentru o văduvă. Nu te-ai gândit să te recăsătorești ?

— Poate, dacă voi întâlni bărbatul visurilor mele, răspunse ea fără să se angajeze.

Hussein începu să râdă.

— Cum arată acesta ? Ai făcut o listă de calități pe care să le aibă ? Spune-le repede, să văd dacă eu corespund !

— Nu, n-am făcut nici o listă ! îi replică ea pe un ton glumeț. Și chiar dacă aș fi făcut-o, nu

ți-aș spune ! Dar nimic nu te împiedică să te așezi la coadă... cu ceilalți !

Kirsty simți dintr-o dată că are chef să-l tachineze. Era atâta vreme de când nu se mai lăsase în voia unei conversații frivole ! Alec era întotdeauna atât de serios...

Zâmbetul lui Hussein se topi într-o grimasă de dezamăgire, dând la iveală niște dinți sclipitori.

— Fără îndoială că admiratorii tăi sunt numeroși. Ești atât de frumoasă, cu părul tău negru și cu ochii albaștri... Dar am o deosebită stimă și pentru capacitatea ta de a conduce domeniul și pentru independența spiritului tău. Refuzi orice dominație. Pentru mine, asta este o trăsătură de caracter foarte seducătoare... care mă stimulează. Sunt un războinic și competiția mă obligă să dau ce am mai bun în mine. Rivalitatea nu mă deranjează, din contră, și mă așez cu plăcere la coadă ! Pentru început, te invit diseară la cină. Am invitat câțiva prieteni și aș vrea să vii și tu, Kirstina.

— Aș accepta cu plăcere, dar Duncan pleacă mâine dimineață, și...

— Evident, contez și pe prezența lui. Invitații mei, care sunt francezi, sunt foarte interesați de pictură și vor fi încântați să fie împreună la masă cu un expert, îl replică el cu o curtoazie strălucitoare. Vă așteptăm deci pe amândoi la ora șapte!

Era aproape șase și jumătate când Kirsty, aranjând un ultim detaliu al toaletei sale, îl auzi pe Duncan venind. După o ultimă privire în oglindă, ieși din cameră și coborî în întâmpinarea lui. Ajunsă la mijlocul scării, percepu în privirea fratelui său, ad-

miraţia amestecată cu uimire. Era fermecătoare şi foarte juvenilă într-o fustă plisată de un bleu-pal şi o bluză albă împodobită cu volane în jurul gâtului.

– De ce te-ai îmbrăcat aşa ? întrebă el, încruntându-se.

– Hussein ne-a invitat la cină. I-ai găsit Rolls-ul ?

– Nu. Să nu-mi spui că asta te miră !

– Pe unde ai căutat ?

– După Balvaig, am luat-o pe şoseaua spre Fort William... Apoi maşina ta a avut în mod inexplicabil o pană. Mi-a trebuit ceva timp să o repar...

– Ce-a avut ?

– Oh, nişte nimicuri... răspunse el evaziv. Dat fiind preţioasele minute pe care le-am pierdut, nu mai avea rost să plecăm în urmărire. Ahmed a fost de acord că e mai bine să ne întoarcem...

Îşi arătă mâinile murdare de ulei.

– Dacă vreau să fiu prezentabil pentru cină, am tot interesul să mă spăl.

– Aşteaptă puţin, îl opri sora lui pe cea de a treia treaptă. Nu cred deloc în pana asta. N-o fi maşina mea ultimul model, dar funcţionează perfect şi, în plus, tocmai am scos-o de la o revizie generală.

– Dar... ce-ţi trece prin cap ? se apără el făcând nişte ochi mari, cu o expresie nevinovată pe faţă. De ce aş fi simulat-o ?

– Pentru că n-aveai chef să-i prinzi pe descreieraţii ăia !

– Oh, mormăi el lăsând în joc braţele. Nu sunt în stare să te mint ! De acord, nu a fost nici o problemă mecanică dar nu eram deloc dispus să merg până la Fort William când ştiam sigur că Rolls-ul nu părăsise domeniul.

– Ce tot spui ?

– Maşina Excelenţei sale urma drumul spre Cairn-Rua când noi plecam cu maşina ta. Din fericire, Ahmed n-a observat-o !

– Neil Dysart ! strigă Kirsty, uluită.

Fratele ei schiţă un surâs de indulgentă complicitate.

– Nu face pe uimita. Doar bănuiai că el şi-a ajutat prietenii să iasă din încurcătura asta. Falsa noastră urmărire le-a dat timpul să-şi facă bagajele şi să dispară.

– Conspiratorilor ! Sunteţi amândoi nişte secături !

– Da, da, încuviinţă el în zeflemea. Pot pune pariu că dacă am fi participat la Revoluţia din 1745, Iacobienii ar fi învins şi Scoţia n-ar mai fi fost subjugată... Aşadar, şmecheria a funcţionat. La întoarcere, ne-am încrucişat pe drum cu un Austin mic şi la volanul lui l-am recunoscut pe unul din braconierii noştri. Nici de data asta, Ahmed n-a remarcat nimic şi, la ora actuală, probabil că au trecut de mult de Fort William.

– Dumnezeule ! se înfurie tânăra femeie, cu un aer nemulţumit. Şi eu care, în timpul ăsta, tremuram la gândul că voi primi un telefon de la comisariat care să mă anunţe că Rolls-ul şi cei ce l-au furat au fost prinşi.

Fratele ei, cu sprâncenele încruntate, îi aruncă o privire înverşunată.

– Ce ? Să nu-mi spui că ai anunţat poliţia ? !

– Din păcate, am fost obligată s-o fac. Hussein a insistat. Nu mai era vorba de un somon ci de automobilul lui. Unde-i maşina acum ?

– Poate că în curte la Cairn Rua, presupuse Duncan ridicând din umeri în timp ce urca scara. Acum că prietenii lui sunt în siguranţă, Neil Dysart o va aduce, mai devreme sau mai târziu.

Cu o mână sprijinită de balustradă, se întoarse deodată către Kirsty şi o privi cu toată autoritatea unui frate mai mare.

– Şi acum, Kirsty, nici un cuvânt despre toate astea lui Hussein. Ai înţeles ?

– Evident, bombăni ea, exasperată. Haî, grăbeşte-te, o să fim în întârziere!

*
* *

Masa ovală pregătită pentru cină, luminată de sfeşnice de argint, oferea un maximum de rafinament : faţă de masă albă din mătase chinezească brodată, porţelanuri fine, argintărie şi cristaluri Stuart. Chiar dacă Hussein era încă îngrijorat din cauza maşinii lui, bunul-simţ îl opri să sufle vreo vorbă în faţa invitaţilor lui francezi. Domnul şi doamna Beauchamp erau oameni cultivaţi, pasionaţi de pictură, aşa cum le spusese gazda lor. Fiica lor, Camille, o blondă ştearsă şi rezervată, se amestecă până la urmă, într-un mod graţios, în conver-

soție și se arătă a fi foarte spirituală. Seara trecu destul de agreabil. Apoi, spre ora unsprezece, Kirsty și fratele său se scuzară și plecară.

– A fost o zi agitată, dar nu lipsită de interes, căscă Duncan pe drumul de întoarcere.

– Da, n-am avut pentru noi nici un minut ca să discutăm despre expertizele tale. Ai reușit să evaluezi, măcar aproximativ tablourile ?

– O să-ți fac un catalog cu prețurile de vânzare rezonabile. Știi...

Se opri și o învălui îndelung cu o privire afectuoasă.

– Ar fi un gest frumos din partea ta să-i oferi lui Neil cele două acuarele ale mamei lui.

– M-am gândit și eu, răspunse ea evaziv.

– Se pare că nu prea îl apreciezi...

– Pe Neil ? În clipa asta, am motive serioase pentru așa ceva, nu crezi ? În mod special astăzi, mi-a făcut o mulțime de probleme.

– Hm... S-ar putea ca și chiriașul tău să-ți facă destule în lunile ce urmează. Păcat că nu te-ai gândit să vinzi ceva mobile și câteva pânze înainte de a închiria Balmore unui străin. Interiorul castelului conține destule bogății pentru a fi putut face față datoriilor pe care Alec ți le-a lăsat moștenire.

– Dar închirierea era soluția cea mai rapidă care mi-a fost recomandată de notar, îi replică ea iritată. Hussein mi-a plătit pe șase luni înainte !

Apoi, grăbită să schimbe subiectul, întrebă :

– La ce oră pleci mâine ?

– Destul de dimineață, pe la nouă.

– O să pregătesc micul dejun mai devreme, ca să mai putem sta puțin de vorbă.

Se despărțiră spunându-și noapte bună, dar Kirsty prevedea deja că somnul nu va veni așa ușor. Întâlnirea ei neașteptată cu Neil Dysart, descoperirea înrudirii lui cu familia Whyte și gluma proastă uneltită cu prietenii lui o făcuseră să fie un pachet de nervi. Tot învârtindu-se printre cearșafuri, era sigură că reîntoarcerea lui îi va crea cele mai mari neplăceri. Gândurile nu-i vor da pace până când ea nu va ști cu exactitate de ce se întorsese el la Balmore.

A doua zi dimineața, Duncan nu avu delicatețea de a nu lua în seamă cearcănele ce trădau noaptea agitată a surorii lui. Și, înainte de a pleca, sărutarea lui fu chiar mai tandră ca de obicei.

– Să mă anunți imediat ce te-ai hotărât să vinzi tablourile, îi zise el.

– Da, o să mă gândesc. Iar tu, promite-mi că vei veni să stai mai mult, împreună cu Jane și fetele.

Câteva minute după plecare lui, tocmai debarasa masa după micul dejun când îl auzi revenind și deschizând ușa. Crezând că uitase ceva, se repezi să-l întâmpine și-l văzu, sprijinit de tocul ușii, cu fața luminată de un zâmbet malițios.

– S-a întors Rolls-ul, o anunță el. Fără îndoială că s-a întâmplat azi-noapte, și cu motorul oprit înainte de a ajunge în apropierea urechilor gărzii. Emirul și cu gărzile lui se învârtesc înnebuniți în jurul mașinii. Caută zgârieturile !

– Îți mulțumesc că m-ai anunțat. Mă duc chiar acum să vorbesc cu el și apoi să telefonez la poliție să înceteze căutările.

Deşi era în al nouălea cer că îşi regăsise intactă jucăria favorită, Hussein fierbea de furie în faţa acestei reapariţii miraculoase care îi ridiculiza pe oamenii lui.

– Trebuie să-i interoghez pe toţi cei ce locuiesc prin zonă. Te rog, Kirstina, ai putea să te ocupi şi să-i aduni aici pe toţi vecinii şi pe toţi cei ce lucrează pe domeniu, precum şi pe cei câţiva proprietari din împrejurimi ? Să zicem că îi invit pe toţi mâine la ceai. Ar fi ca o mică întâlnire... de familie, care îmi va da ocazia să-i cunosc... Nu-i aşa că e o idee bună ?

– Foarte bună, zise Kirsty fără convingere. O să-l rog pe Hamish să le transmită invitaţiile.

Tânărul arab se lăsă cuprins de euforia unui copil în seara de Crăciun.

– Minunat ! Dacă va fi vreme frumoasă, ceaiul va fi servit pe terasă. Îmi place grozav să primesc oaspeţi, să le ofer distracţii celor din preajma mea, şi mai ales oamenilor mei... Îmi place să fiu... cum se spune...?

Căuta cuvântul, nerăbdător, frângându-şi mâinile.

– Un binefăcător ? îl ajută ea.

– Da. Asta e. Posibilităţile mele îmi permit să fiu generos.

– Dar... zise Kirsty cu o ezitare în glas, nu ţi se pare cam ipocrită o asemenea petrecere, când ea are drept scop demascarea unui vinovat ?

– Sugerează-mi alt mijloc de a o face.

După o clipă de gândire, ea oftă :

– Nu văd. Dar să presupunem că o să-l des-

goperi pe cel ce ţi-a subtilizat maşina pentru câteva ore. Ce pedeapsă îi rezervi ?

– Încă nu ştiu ! exclamă el izbucnind în râs. Asta va depinde de el, dacă îmi place sau nu !

Apoi, în timp ce o privea, ochii i se făcură mici.

– Pari contrariată, Kirstina. Este oare posibil ca tu să cunoşti numele „glumeţului" ? Tremuri cumva la gândul că aş putea să-l arunc în închisoare ?

– Tremur la gândul să nu comiţi o eroare, răspunse ea sec. Cea mai mică nedreptate te-ar face nepopular, şi şederea ta printre noi ar putea fi otrăvită de o asemenea faptă... N-aş vrea să păţeşti o asemenea neplăcere, încheie ea cât se poate de serios.

– Îţi mulţumesc din toată inima, Kirstina.

Din trei paşi de felină, el fu lângă ea, atât de aproape încât o surprinse parfumul after-shave-ului lui. Prinzându-i ambele mâini în palmele sale, el le duse la buze.

– Sunt atât de fericit că-ţi faci griji pentru reputaţia mea ! Acum, simt că am devenit prieteni.

Îi păstră degetele prizoniere ale unei mângâieri îndrăzneţe şi îşi cufundă privira întunecată şi tulburător de senzuală în ochii ei.

– Sper că...

Uşa se deschise, întrerupându-l. Cuprins imediat de o furie oarbă, el dădu drumul mâinilor ei şi, cu capul sus, îl ocări pe un ton tăios pe omul care abia intrase.

– Scuză-mă, bolborosi Kirsty, fericită de această întrerupere care o salvase dintr-o situaţie jenantă.

Şi, după un salut şi un zâmbet adresat paznicului, ieşi din birou fără să-i mai dea lui Hussein timp s-o reţină.

Începu să-l caute pe Hamish, pe care-l găsi în grajdul din spatele garajelor. Invitaţia pe care i-o adresa noul locatar nu părea să-l bucure.

– Nimeni nu va accepta să vină să ia ceaiul cu emirul dumneavoastră, bolborosi el.

– Din contră, eu cred că vor accepta din simplă curiozitate, dacă nu din simpatie. Oricum, aţi putea să anunţi familiile ?

– Îmi cereţi să mă duc şi la Cairn-Rua ? întrebă el pe un ton provocator.

– Nu. Am să-l anunţ eu pe domnul Dysart.

Făcu un efort ca să se controleze şi să păstreze o oarecare indiferenţă.

– Că veni vorba... de ce nu m-ai anunţat despre reîntoarcerea lui ?

Scoţianul încăpăţânat afişă o expresie preocupată ce ascundea o minciună.

– Fără îndoială că am uitat.

– Ştii cumva de ce a venit ?

După toţi aceşti ani, ea nu reuşise niciodată să obţină de la el un răspuns cinstit. Cu toate că, dintre toţi locuitorii domeniului, el trebuie să fi fost cel mai informat asupra istoriei familiei Whyte. Ştia cu siguranţă că Neil era fratele mai mic al lui Alec, copilul lui Sir Ian, dar nu va trăda niciodată acest secret în faţa ei.

– Oh, petrece o scurtă vacanţă..., răspunse Hamish pe un ton evaziv.

Apoi o privi drept în ochi, trecând de la acea expresie indiferentă la o ostilitate fățișă.

— Și de ce n-ar fi venit? Coliba îi aparține, a moștenit-o de la mama lui. Este mai îndreptățit decât oricine să locuiască pe domeniu. În orice caz, are mai multe drepturi decât oricine asupra Balmore-ului.

Întorcându-i spatele, continuă să bombăne :

— Bine, o să sun adunarea pentru invitația dumneavoastră. O să-mi ia cu siguranță toată ziua. Ca și cum n-aș avea altceva mai bun de făcut !

Se îndepărtă, pașii lui auzindu-se scrâșnind pe pietriș. Kirsty nu se hotărî să se miște din loc, simțind parcă o greutate apăsându-i inima. Soarele, deja sus pe cer, începea să-și împrăștie căldura binefăcătoare. Ziua promitea să fie frumoasă. Lacul, de un albastru întunecat, reflecta azurul cerului fără nori, întinzându-se la poalele colinelor de la Cairn-Rua. Foarte încet, ea se puse în mișcare. Trebuia să se ducă astăzi să inspecteze recentele plantații de pini și mesteceni care anunțau reîmpădurirea pantelor de la „Stâncile roșii".

Drumul plin de pietriș era acoperit de un praf ocru. Din stufărișul de pe lac, un bâtlan își luă zborul.

De câte ori mersese ea pe poteca asta, în luna august, acum patru ani ! În fiecare după-amiază, ca și astăzi, admirase jocul luminilor printre frunze, penajul pestriț al păsărilor de baltă, și ascultase susurul dulce al izvoarelor. Uneori se oprea să examineze o floare dintr-o specie necunoscută,

răsărită chiar în dimineaţa aceea în iarba de pe drum. Dar mereu, privirea i se întorcea către pâlcul de copaci ce adăpostea mica fermă de la Cairn-Rua.

Întoarse capul automat în direcţia aceea.

*
* *

Timp de o lună, se întâlnise cu Neil în fiecare zi, dar întotdeauna din întâmplare, chiar dacă ea o lua mereu pe acelaşi drum, cu certitudinea că îl va întâlni. Ea era cea care-i căuta prezenţa. El nu făcuse niciodată primul pas. Dar, de cum se întâlneau pe pajişte, el era cel ce lua iniţiativa, ea simţindu-se intimidată, mută de fericire şi de teamă. El însă se încumeta să facă gesturile pe care ea nu îndrăznea să le facă.

Lipsită de experienţă, arzând de focul tinereţii, ea crezuse sincer că amândoi vibrau de aceeaşi iubire, că sfârşitul vacanţei nu-i va despărţi şi că vieţile lor vor rămâne unite prin legătura sfântă a căsătoriei. El devenise raţiunea ei de a trăi. Nimeni nu mai conta pentru ea.

Astfel că, atunci când el părăsise Balmore-ul brusc, fără s-o prevină de plecarea lui, Kirsty primi o lovitură de pumnal în inimă.

Gustul amar al disperării pe care-l simţise zile întregi, nesfârşite, îi provocase un fel de greaţă.

În ziua aceea, în acea ultimă zi, ea îl aşteptase în faţa uşii lui închise, presupunând că el se dusese doar să facă unele cumpărături la Balvaig.

Când furia îi învinsese speranța, ea plecase din acel loc. La jumătatea drumului spre Balmore, se întâlnise cu Hamish Taggart care o salutase cu toată curtoazia scoțiană, fără să pară surprins că o găsește pe acolo.

– L-ai văzut cumva pe Neil Dysart ? îl întrebase ea, incapabilă să reziste nevoii viscerale de a-l auzi răspunzându-i că acesta va reveni.

– Nu. Și n-am să-l mai văd multă vreme !

– Oh, de ce ?

– Astăzi, trebuie să fi ajuns la Glasgow, îl explică Hamish dând din cap.

Speranța acționă din nou asupra inimii ei ca un balsam vindecător.

– La Glasgow ? Nu e departe... Peste câteva săptămâni o să mă duc și eu acolo.

Apoi, dându-și seama că nu știa nimic despre el, nici măcar orașul în care locuia, se aventură dincolo de orice prudență :

– Îi știi cumva adresa ?

– Puteți să i-o cereți lui Sir Alec, se eschivă Hamish... Bună seara.

Dându-i de înțeles că întrevederea se încheiase, pădurarul porni pe poteca ce ducea spre lande în timp ce ea cobori spre Balmore.

Îi trebui o zi întreagă înainte de a-și aduna tot curajul pentru a-i vorbi lui Alec despre Neil. Avea unele rețineri să-i mărturisească patronului ei că făcuse cunoștință cu tânărul chirurg aflat în vacanță pe domeniu.

După o după-amiază de muncă laborioasă la corectarea studiului pe care Alec Whyte îl pregă-

tea asupra faunei şi florei ţinutului Highland, rămaseră amândoi în birou, aşezaţi în fotolii, savurând momentul de relaxare.

Trăgând adânc aer în piept, Kirsty îşi luă curaj şi, în loc de răspuns, obţinu o încruntare şi o întrebare :

— De ce te interesează adresa lui ?

— Oh, mi-ar face plăcere să-i dau un semn când mă voi întoarce la Glasgow, articulă ea fără să reuşească să afişeze dezinvoltura dorită.

— El nu locuieşte la Glasgow.

Kirsty se tulbură la această veste şi, în acelaşi timp, descifră pe faţa lui Sîr Whyte un oarecare dispreţ, atenuat de tristeţea din ochii lui albaştri.

— Am înţeles că... Hamish mi-a spus ieri că se află la...

— Glasgow este aeroportul nostru cel mai apropiat. Dysart a luat un avion spre Londra. De acolo, pleacă astăzi spre Statele Unite.

Alec aruncă o privire spre ceas.

— La ora asta, a ajuns deja la New York. Îşi va relua curând activitatea într-o clinică, alături de un chirurg renumit şi mă îndoiesc că va avea chef să se întoarcă aici după ce se va fi stabilit în America. Acolo se câştigă mulţi bani.

Kirsty avu impresia că viaţa îi fuge din trup. Picioarele îi tremurau într-atât încât nu fu în stare să se ridice din fotoliu. Lividă, rămase ţintuită acolo, fără să mai scoată o vorbă.

Zgomotul roţilor fotoliului rulant în care se afla Alec o trezi din letargie. Acesta ocoli biroul şi veni alături de ea :

– Kirsty ? Ce ţi se întâmplă ? Eşti atât de palidă...

Exprimarea unei asemenea compasiuni îi îndulcise vocea încât tânăra fată fu gata să se abandoneze acestei calde îngrijorări. Dar, într-o tresărire de mândrie, reuşi să zâmbească uşor :

– Nimic, nimic.

– Hai, nu minţi, o certă el cu blândeţe, ironic. Doar te-ai întâlnit cu Neil Dysart în fiecare zi, de patru săptămâni încoace.

– De unde ştii ?

Supărată că intimitatea ei nu fusese respectată, îi aruncă o privire rece. Cu părul lui bogat, argintiu, cu prospeţimea obrajilor, el o făcuse întotdeauna să se gândească la un heruvim între două vârste, drăguţ, amabil şi înţelegător. Dar în momentul acesta avea ceva sinistru în ochii spălăciţi fixaţi asupra ei.

– Chiar dacă nu mă pot deplasa, ştiu tot ceea ce se petrece pe domeniu.

– Te informează Hamish ?

– Oh, Hamish nu-mi spune decât ce vrea el, bombăni Alec fără să ascundă că această stare de fapt îi era neplăcută. În ceea ce priveşte escapadele tale spre Cairn-Rua, îmi este de ajuns să privesc pe fereastră. Te-am văzut urcând poteca în fiecare după-amiază, uneori te-am văzut chiar plantată în mijlocul drumului, cu braţele căzute pe lângă corp, sub clar de lună.

Cu obrajii în flăcări, lui Kirsty îi trecu brusc prin minte că omul ăsta avea puteri oculte. Apoi, văzu, stupefiată, ocheanul pus pe un trepied, într-un colţ al ferestrei din spatele biroului.

– M-ai spionat! strigă ea, sărind din fotoliu în urma acestei constatări revoltătoare.

– Nu, fetiţo... Copilă scumpă, nu te-am spionat. Singura mea dorinţă este să te protejez.

Cu trăsăturile îndulcite de un zâmbet afectuos, el îi explică cu blândeţe :

– Ştii, rugându-te să vii aici şi să lucrezi cu mine, mă simt un pic răspunzător de soarta ta... De fiecare dată când voiam să te pun în gardă, m-am abţinut, bănuind că n-o să asculţi sfaturile unui bătrân morocănos ca mine... Ai fi putut să-mi reproşezi că fac din ţânţar armăsar... Tinerele de astăzi sunt atât de susceptibile...

– Să mă pui în gardă contra cui ? îi tăie ea vorba.

– Contra lui Neil. Este seducător, inteligent şi foarte ambiţios. I-am promis tatălui său să am grijă de el. Am vegheat asupra educaţiei şi carierei lui. A ajuns deja destul de sus, dar mai are o şansă care va face din el un personaj foarte important. Nu-l blamez că profită de această împrejurare. De fapt, chiar l-am încurajat în acest sens.

Se juca cu un cuţit de birou privindu-l îngândurat.

– Nu sunt sigur că voi găsi cuvintele potrivite pentru a-ţi anunţa această veste... Îl cunosc pe Neil de multă vreme şi pot să spun că este... Mă rog, este ca şi tatăl său... adică de o moralitate îndoielnică. Cum l-aş putea defini ? Este un...

– Un Don Juan ? îi sugeră ea cu o voce albă...

Whyte dădu afirmativ din cap şi Kirsty, cu un zâmbet cinic pe buze, uimită de propria ei îndrăzneală, spuse cu răceală :

– Știam asta.

– Într-adevăr ? se miră el. Atunci, mă simt mai ușurat. Mă temeam ca plecarea lui bruscă să nu-ți provoace o dezamăgire dureroasă.

Ea începuse să adune, cu o mână tremurândă, foile de hârtie împrăștiate pe birou.

– Sinceră să fiu, n-aș putea spune că lucrul acesta îmi face plăcere. Îmi imaginam că între noi s-a născut o oarecare prietenie... În fine, ar fi trebuit să-mi spună și mie că pleacă, nu-i așa... Oh, dar ce importanță are ? adăugă ea cu o indiferență pe care era departe de a o simți. Atitudinea lui arată că a luat aventura noastră în același fel ca și mine.

– Adică ?

– Oh, o pierdere de vreme agreabilă, zâmbi ea scrâșnind din dinți. La urma-urmei, mă bucur că s-a întâmplat așa ! Acum mă voi putea consacra mai mult muncii mele și să-mi pregătesc reîntoarcerea la universitate.

În clipa aceea, ea aproape credea ceea ce spune. Dar viitorul îi dovedi contrariul. Rana se adâncea pe zi ce trecea, în așteptarea zadarnică a unei scrisori de la New York. Nu putea să admită că el o uitase. O iubea, îi va da explicații asupra acestei plecări neașteptate și de neînțeles, îi va cere să vină după el, în America !

Cu aceste speranțe deșarte, ea părăsise Balmore-ul la sfârșitul verii, promițându-i lui Sir Alec că va reveni anul viitor. Tăcerea lui Neil se prelungi. Ea trebui să recunoască : prima ei dragoste murise.

Acceptând acest lucru, Kirsty începuse să devină cinică şi dispreţuitoare cu toţi tinerii din jurul ei. Jurase să nu mai creadă niciodată în cuvinte tandre şi se cufundase, trup şi suflet, în studiu obţinându-şi într-un mod strălucit diploma.

Când se întorsese la Balmore, într-un gest plin de generozitate Alec îi oferise postul de administrator, cu un salariu ce depăşea orice speranţă a ei. Puţin după aceea, îi adusese la cunoştinţă vestea căsătoriei lui Neil în Statele Unite, cu Barbara Gow, moştenitoarea miliardelor trustului „Gow".

Şase luni mai târziu, Sir Alec Whyte îi cerea mâna. Ceremonia, intimă, fu celebrată în biserica din Balvaig.

CAPITOLUL III

După ce inspectă amănunţit arbuştii de pe noua plantaţie, Kirsty plecă. Plimbarea ei o adusese în apropiere de Cairn-Rua. Îi era cald. Broboane de sudoare îi curgeau pe tâmple. Îşi scoase pulovărul şi-l legă cu mânecile în jurul taliei. În depărtare, mai jos, lacul părea mic, ca o băltocă într-un făgaş lăsat de o căruţă. Albinele zburau vesele în jurul zambilelor sălbatice. Acum că se afla atât de aproape, ar fi fost o prostie să nu meargă până la Neil şi să-i transmită invitaţia emirului. Urcă drumul îngust de căruţă ce şerpuia printre tufişurile înalte. Mergea încet din cauza pantei abrupte. Căldura îi cădea ca o greutate pe umeri.

Ajunsă la marginea peluzei ce se întindea până în faţa casei, se opri să-şi tragă sufletul.

Cu uşa deschisă, Neil stătea aşezat într-un fotoliu vechi, cu un picior peste celălalt. Ţinea astfel pe coapse o grămadă de foi pe care se părea că desenează, sau scrie.

Alertat de zgomotul paşilor, el ridică privirea. Nu mai era tânărul de altădată, cu privirea maliţioasă şi cu un zâmbet în colţul gurii. Maturitatea

îi înăsprise trăsăturile : privirea îi devenise la fel de bănuitoare ca şi cea a unei pisici sălbatice.

Când o văzu, pleoapele i se strânseră, acoperindu-i uşor ochii de culoarea ambrei şi ironia îi deformă buzele.

Ea îşi înghiţi cuvintele pe care se pregătise să le pronunţe şi-şi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor pentru a-şi ascunde tulburarea.

— Bună ziua, Neil, zise ea calm.

El clipi des privind în soare, apoi îşi adună hârtiile şi se ridică.

— Bună. Mă întrebam cât timp îţi va trebui până să vii să mă vezi.

— Fii sigur că n-aş fi urcat aici fără un motiv serios, replică ea pe un ton sec. Am să-ţi transmit o invitaţie din partea lui Hussein care ar fi bucuros să te primească mâine la ora ceaiului.

Sprâncenele groase se ridicară, surprinse.

— Doar pe mine ?

— Nu. Vrea să-i adune pe toţi cei ce lucrează pe acest domeniu sau au proprietăţi aici.

— In ce scop ?

— Pentru... a face cunoştinţă, desigur.

— Ideea a fost a ta ?

— Nu. A lui.

Ea ezită o clipă apoi, loială totuşi, nu fu în stare să ascundă adevărul.

— El speră, cu această ocazie, să descopere cine din partea locului a favorizat fuga braconierilor.

— Ia te uită... făcu el tărăgănând silabele ironic. Chiar nu ştie încă numele acelei persoane ? Nu i l-ai spus ?

– Cum aş fi putut ? Nici eu nu-l ştiu !

După o tăcere, în timpul căreia el bătea cu vârful degetelor în hârtiile ce le ţinea în mână, reluă :

– Aşadar, convocării acesteia îi datorez onoarea vizitei tale ?

– Da, zise ea scurt, iritată de aroganţa lui.

– Ai fi putut să-l trimiţi pe Hamish.

– Aş fi putut, într-adevăr. Dar se întâmplă că în dimineaţa asta am avut de prospectat de partea asta a lacului. N-ai remarcat reîmpădurirea terenurilor ?

– Ba da. Şi am apreciat asta. Puieţii s-au prins toţi şi cresc repede.

Din nou privirea lui întârzie asupra ei, fără să-şi piardă ironia.

– Nu m-am îndoit niciodată de competenţa ta. Ştiam că Alec face o alegere bună angajându-te ca administrator.

În picioare, faţă în faţă, se înfruntau cu aceeaşi neîncredere ca şi în ajun, când se întâlniseră în luminiş, ceea ce îi întări lui Kirsty convingerea că se regăsiseră ca duşmani mai degrabă decât ca prieteni. Căută un mijloc să rupă această tăcere jenantă.

– Fratele meu mi-a spus că i-a întâlnit pe protejaţii tăi pe drumul spre Fort William. A plecat în căutarea lor împreună cu unul dintre paznici, dar a simulat o pană pentru a le da timp să-şi adune lucrurile şi să se îndepărteze.

– Iniţiativa lui ne-a fost de mare folos. Să-i mulţumeşti din partea mea.

Poate că pentru a mai sparge gheața, ea simți nevoia să-i explice :

— Eu i-am cerut să meargă împreună cu paznicul când Hussein a ordonat urmărirea.

— În cazul acesta, îți mulțumesc și ție. Aveam totuși sentimentul că dezaprobi farsele noastre dezagreabile. Văzându-te apărând în grădină, eram sigur că vii să-mi faci morală.

Scânteia provocatoare din privirea lui îi reamintl pentru o clipă tandra ironie de altădată.

— Trebuie să recunosc însă că nu prea am apreciat gluma, îl certă ea, cu un zâmbet greu de stăpânit ce-i înflorea pe buze. Hussein era atât de supărat de dispariția Rolls-ului... De ce nu ați luat mașina mea ? La nevoie, chiar pe cea a lui Duncan ?

— Pentru că a lui era cea mai aproape și cea mai disponibilă... Și nu mi-a displăcut să-l neliniștesc un pic, lipsindu-l câteva ore de simbolul costisitor al puterii lui.

— Nu era nevoie să recurgi la această mică meschinărie, îl sfidă ea. Tocmai il convinsesem pe Hussei să nu apeleze la poliție fără să aibă dovezi, și fără graba ta stupidă, ar fi acceptat să mă asculte asupra multor altor puncte din legile scoțiene și privilegiile celor din interiorul domeniului Balmore.

— De unde să bănuiesc eu că avem un avocat atât de diplomat ? În calitatea ta de administrator și stăpână a domeniului, erai absolut autorizată să ne denunți. De aceea a trebuit să acționez repede pentru a-i feri pe prietenii mei de scandal. Din fe-

ricire, nimeni de pe aici nu-i cunoştea, nici măcar Hussein. Ar fi fost foarte neplăcut pentru ei să fie predaţi poliţiei. Sunt nişte viitori chirurgi care vor lucra în comitat, reputaţia lor profesională ar fi putut avea de suferit. Din această cauză m-am comportat astfel, dar şi pentru că...

Se opri şi o privi dintr-o parte.

— Ţi-am mai spus, aveam chef să-i dau o lecţie acestui tânăr emir care crede că poate să facă pe tiranul aici.

— Hussein nu face pe tiranul, îl apără ea cu asprime în glas. Doar că nu cunoaşte încă nimic despre acordurile tacite ce guvernează asupra raporturilor noastre de bună vecinătate, asta-i tot, iar tu nu i-ai lăsat timp să le afle. Cel puţin, pentru a dovedi buna lui credinţă, are tactul de a ne aduna pe toţi. Vei veni mâine ?

— Tu vei fi acolo ?

— Bineînţeles.

— Atunci, voi veni.

Din nou, tăcere. Cum Neil nu se arătase deloc ospitalier şi nici măcar n-o invitase să ia loc, Kirsty înţelese că el aştepta plecarea ei. Dar acum, că se afla aici, i se părea mai natural să rămână decât să plece, să mai stea aşa cum făcuse de obicei, să savureze împreună cu el mireasma florilor, foşnetul frunzelor, zumzetul insectelor, să discute vrute şi nevrute, înainte de a se ghemui la pieptul lui viril...

Kirsty tresări şi se îndepărtă, speriată de divagaţiile ei, iar privirea îi surprinse schiţele pe care

el le pusese pe iarbă.

— Tot mai desenezi ?

— Nu m-am mai atins de un creion de când am fost ultima oară la Cairn-Rua. Mi-am pierdut îndemânarea, zise el cu indiferență.

— Eu... Duncan mi-a sugerat că poate ți-ar face plăcere să ai cele două acuarele pictate de mama ta...

Își mușcă buzele și continuă repede :

— Neil, de ce nu mi-ai spus niciodată că ești fiul lui Ian Whyte ?

— Ți-am răspuns deja la această întrebare : am crezut că-ți spusese Alec.

— Dar asta nu schimbă nimic. Ai fi putut să-mi spui chiar tu, insistă ea.

El o privi drept în ochi.

— Pe vremea aceea, originea mea nu avea nici o importanță... Aveam altceva în minte, tu și cu mine... dacă îți mai amintești...

Ultimele cuvinte se pierdură într-o șoaptă.

Spre marea ei surpriză, inima lui Kirsty tresări de o bucurie nestăpânită. Așadar, el nu uitase ?... Un val de pasiune o cuprinse, cu aceeași violență ca atunci când se abandona mângâierilor lui, în după-amiezile calde de august. Respirația i se acceleră și trebui să-și ascundă fiorul încrucișându-și brațele pe piept, cu mâinile crispate pe umeri.

— Îmi amintesc, șopti ea. Credeam că tu ești cel care a uitat. Ai plecat atât de brusc și nu mi-ai trimis niciodată nici o scrisoare de la New York.

El se întunecă și făcu un pas înapoi.

— Nu vedeam nici un motiv să-i scriu unei mici mincinoase oportuniste, care se distra un pic în

vacanța ei prea studioasă, vizând în același timp mai sus o avere și un titlu !

Sângele lui Kirsty începu să fiarbă. Mâna îi zbură prin aer și zgomotul unei palme sfâșie liniștea. Apoi, buimăcită, privi urmele roșii de pe obrazul lui Neil.

— Acum te simți mai bine ? o ironiză el, imperturbabil.

— Ai meritat-o !

— Pentru că am spus adevărul ?

— Pentru că m-ai făcut mincinoasă.

Furia ei crescândă își avea rădăcinile exact cu patru ani în urmă, în nerăbdarea, apoi în speranța care se născuse în ea în fața căsuței din Cairn-Rua, iremediabil goală, și în iarna înghețată care urmase, înmormântându-i iluziile.

— *Tu* ai fost un mincinos. Și un laș. Laș pentru că ai dat bir cu fugiții în loc să înfrunți realitatea. Nici măcar nu ai avut curajul să-mi mărturisești că nu mă mai doreai.

Se exprima în fraze întretăiate, respirând sacadat. Acum, era furioasă pe ea însăși pentru că-și dezvăluise sentimentele când ar fi dorit din suflet să-i ascundă cât de mult o rănise plecarea lui.

Cu un efort destul de mare, își privi ceasul, ca și cum zăbovise deja destul.

— Trebuie să mă întorc. N-am timp de pierdut ca să răscolesc cenușa.

— Nimeni nu te obligă să stai, ripostă el pe un ton crud. Nu eu te-am chemat.

Aceasta fu lovitura de grație. Kirsty îi întoarse spatele. Înfrânându-și dorința de a fugi, se înde-

părtă cu un pas calm, cu capul sus, fericită ca ştia drumul şi cu ochii închişi, pentru că ura o orbea.

Încet-încet, se mai linişti, dar nu încetă să regrete această vizită. Comisese o nebunie în plus sperând că, în lipsa dragostei, Neil Dysart îi va oferi măcar prietenia lui. În mod discret, nu se putu abţine să verifice peste umăr dacă aşa ca în ajun, el o urmărea. Dar nimeni nu cobora poteca în urma ei. De ce ar fi urmărit-o ? Doar îi spusese clar că-l deranjează.

Praful fin, auriu pe care îl ridica în timpul mersului, o făcu să tuşească... De unde îi venise lui ideea că ea îşi bătuse joc de el ? Cine, în afară de Hamish, l-a dat de înţeles că ea râvnea la titlul de Lady Whyte, chiar şi atunci când se abandona îmbrăţişărilor lor ? Oh, Neil se poate să fi inventat tot acest scenariu numai pentru a se dezvinovăţi. Pentru că, dacă era sincer, n-ar fi acceptat aceste clevetiri fără a încerca să le limpezească.

„Dor ce importanţă mai are ?" murmură ea, cu un gest ce voia să alunge umbrele. El nu mai era Neil Dysart ci soţul Barbarei Gow, fără îndoială şi tată de familie... Ea n-avea de unde să ştie. După ce o anunţase de căsătoria lui, Alec nu mai făcuse niciodată nici o aluzie. Fusese un om foarte ascuns Alec : atâtea lucruri nu-l spusese. Chiar şi despre ruina în care lăsase să cadă Balmore. Când o angajase ca administrator, îi ceruse doar să se ocupe de reîmpăduriri, şi să vegheze asupra restaurărilor strict necesare la castel.

Domeniul fusese obsesia lui, precum şi toţi cei ce depindeau de el : arendaşii, pădurarii şi chiar simplii servitori. Nu se căsătorise cu Kirsty decât pentru a o avea alături să-l ajute, ştiindu-se incapabil să inspecteze domeniul, să supravegheze totul. In ceea ce o priveşte, acceptase târgul atât din milă, aşa cum îi spusese ieri Neil, cât şi din recunoştinţă. Vrusese în mod sincer să-l ajute şi nu bănuise nici măcar o clipă că el îi va lăsa moştenire Balmore.

Insă, lăsând-o moştenitoarea întregii averi, nu vrusese el oare să-şi deposedeze fratele vitreg ? Dacă Sir Ian şi-ar fi recunoscut fiul nelegitim, ar fi făcut cu siguranţă un act şi în favoarea lui. În acest caz, Neil Dysart ar fi fost îndreptăţit să-şi ceară partea... poate chiar cu o simplă declaraţie a unor martori care ar fi confirmat înrudirea lui cu familia Whyte. Kirsty nu avea habar de legislaţie dar îşi dădea seama că originea lui Neil Dysart se citea pe faţa lui.

O dorinţă urgentă de a vedea portretul despre care Duncan îi vorbise, o făcu să grăbească pasul. Se duse direct la Mary Taggart.

Când o rugă pe guvernantă s-o însoţească în turn, aceasta se miră :

— N-aţi urcat niciodată ?

— Nu. După câte spunea Sir Alec, acel loc servea drept depozit pentru vechiturile fără valoare.

— Oh, exagera puţin, o corectă Mary cu subînţeles. Acolo era camera preferată a tatălui său. Acolo trăia Sir Ian, înconjurat de picturile lui favorite. Ar fi un lucru bun dacă aţi decide să redeschideţi aripa aceea...

Turnul era o construcție independentă de castel și singura particularitate care, prin arhitectura lui, reamintea că Balmore era un vechi castel, reședință a lorzilor din Glenn Lannach. Avea două intrări, una prin curte, alta prin bucătăria pe care Sir Ian o construise la parter.

– Nu sunt decât două săli, îi explică Mary, respirând mai greu în timp ce urca scara în spirală ce mergea de-a lungul zidului de piatră. Una este cea în care locuia Sir Ian. Mi-a spus odată că această aripă era rezervată servitorilor care se înghesuiau aici cu familiile lor... Drept să spun, nu mi-ar fi plăcut să trăiesc pe vremea aceea!

– Nu știam că l-ai cunoscut atât de bine pe Sir Ian.

– Chiar el m-a angajat, la puțină vreme după moartea soției lui, Lady Constance.

Mici dreptunghiuri de lumină se filtrau prin ferestruici, făcând să sclipească pietrele bătrânei scări lustruite de vreme.

– Cum era?

– Sir Ian? Era un om delicat, un bărbat seducător, de o generozitate pe care unii o calificau drept extravagantă. Era chirurg într-un spital din Edinburgh, și nu venea la Balmore decât în vacanțe. A fost o lovitură teribilă pentru el să-și vadă soția murind înainte de a-i fi putut dărui și alți copii... A fost îngrozitor de afectat, și nu s-a mai recăsătorit.

Cu o mână pe balustradă, guvernanta se opri și se întoarse spre Kirsty.

– Nu se poate spune că a trăit ca un pustnic...

dacă înțelegeți ce vreau să spun... adăugă ea cu un zâmbet complice. Iată, am ajuns.

Deschise larg ușa și se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă pe Kirsty.

– Intrați și vedeți și dumneavoastră dacă mint când vă spun că Sir Ian era un bărbat frumos!

Camera, evident, era rotundă și uimitor de luminoasă, datorită unei ferestre curbe prin care se vedeau, dincolo de lac, contraforturile de la Cairn-Rua. În loc de vechituri, era mobilată cu un superb pat cu baldachin acoperit cu brocart, un șifonier vechi sculptat de mână, un cufăr enorm de pirat cu curelele de piele uzate și cu alămurile nelustruite, cu o masă de toaletă din marmură roz și cu două scaune. Un covor persan, cu motive bleu și roz, acoperea aproape toată suprafața. Deasupra patului, un tablou în același gen de ramă aurie turnată ca și cele de la tablourile din galeria strămoșilor, era probabil tabloul despre care îi vorbise Duncan.

Uluită, Kirsty nu-și mai putu desprinde privirea. Cu o jumătate de oră mai devreme, se aflase în fața replicii, în carne și oase, a bărbatului care pozase pentru acest portret. Doar culoarea părului era puțin diferită, de un brun mai intens la Sir Ian Whyte, dar abundența și suplețea buclelor ce cădeau în cascadă de la frunte până spre ceafă erau identice. Sprâncenele dese se arcuiau în aceeași expresie ca și cea a lui Neil, peste aceiași ochi de culoarea ambrei care păreau că o fixează. Gura lui Sir Ian era poate mai mică, mai puțin senzuală, iar bărbia mai puțin voluntară, dar orice străin care

l-ar fi văzut pe Neil ar fi putut jura că acest portret este al lui. În schimb, nici una din trăsăturile lui Alec nu se regăseau la tatăl său.

– Soţul meu trebuie să fi semănat mult cu mama lui, murmură Kirsty ca pentru sine.

– Oh, n-aş fi atât de sigură ! strecură Mary. Lady Constance era mititică, fragilă, cu nişte ochi albaştri şi părul negru. Era mult prea fragilă pentru a aduce pe lume copii. Sir Alec a fost întotdeauna foarte blond, îndesat, bine făcut.

Tânăra Lady Whyte se îndreptă către fereastră. Timpul trecea. Dincolo de colinele de la Cairn-Rua se adunau nori grei şi albastrul cerului se transforma în galben. Vântul încreţea suprafaţa lacului devenită de un cenuşiu metalic. Se auzea chiar, din ce în ce mai aproape, vuietul furtunii. Câteva picături de ploaie loviră geamul.

– Ştii cumva de ce acest tablou nu se află alături de celelalte ? întrebă ea deodată.

– Când galeria strămoşilor a fost renovată, Sir Alec a dispus să fie adus aici. Tot ceea ce-i aparţinuse tatălui său se află în turn şi probabil că a apreciat că locul portretului se află în mod natural aici.

Sau poate a vrut să evite să expună privirilor flagranta asemănare dintre tatăl său şi fiul lui Morag Dysart, gândi Kirsty într-o bruscă străfulgerare de perspicacitate. Din acelaşi motiv, el o împiedicase de fiecare dată când ea dorise să viziteze turnul. Îşi dădea seama acum că Alec, cu bună-ştiinţă, îi ascunsese înrudirea lui cu Neil. Dar în ce scop ?

– Şi iată aici acuarelele care i-au plăcut atât de mult fratelui dumneavoastră.

Vocea lui Mary o făcu să tresară uşor. Se smulse de la fereastră şi se întoarse să admire două picturi de mici dimensiuni, în nişte rame foarte simple. Unul reprezenta peisajul de care Kirsty tocmai îşi dezlipise privirea : Cairn-Rua văzut din turn ; celălalt îi răspundea ca un ecou şi reprezenta turnul văzut de la Cairn-Rua. În ciuda culorilor blânde, aproape spălăcite, ele exprimau o puternică personalitate, şi asta făcea din ele nişte opere foarte rare. Într-un elan de entuziasm, Kirsty le luă de pe perete pentru a citi, pe spatele lor, dedicaţiile despre care-i vorbise fratele său.

– Morag Dysart era amanta lui Sir Ian, nu-i aşa ? se informă ea pe un ton neutru.

– Da, da, oftă guvernanta dând din cap. Când a aflat că ea aştepta un copil, i-a dăruit ferma cea mai apropiată, sperând că ea nu o va mai părăsi. Totuşi, la moartea lui Sir Ian, s-a dus să trăiască la Edinburgh, crezând că acolo este mai bine pentru şcolarizarea fiului ei. Nimeni n-a mai văzut-o de atunci. S-a stins din viaţă acum patru ani.

Atunci se întorsese Neil la casa pe care o moştenise de la mama lui...

– Nu ştiam nimic despre toate astea... Nimic... De ce ? Oh, Mary, de ce mi s-a ascuns adevărul ? murmură ea punând acuarelele pe cufăr. Sir Alec n-a făcut niciodată nici cea mai mică aluzie la fratele lui vitreg. Ştii cumva de ce ?

– Dacă vreţi părerea mea, zise Mary cu modul ei deschis de a vorbi, cred că Sir Alec era gelos pe Neil Dysart. Şi avea toate motivele să fie.

Încă de la naştere, Neil avea tot ceea ce lui îi lipsea : era un copil viguros, inteligent, plin de farmec... Dar mai mult decât orice, el era fructul dragostei tatălui său pentru o femeie căruia chiar Sir Alec îi dăduse târcoale.

Ochii albaştri ai lui Kirsty se desprinseră de acuarele pentru a se fixa drept în cei ai guvernantei.

— Am înţeles bine ? Morag Dysart şi Sir Alec...

— Nu, nu, n-am spus aşa ceva ! Lui, ea nu i-a acordat niciodată decât prietenia ei. Dar era evident, el sperase mai mult atunci când i-o prezentase tatălui său. A adus-o la Balmore în vara în care a împlinit nouăsprezece ani. Ultima vară înainte ca paralizia să-i cuprindă picioarele. O întâlnise la Edinburgh unde el era student la universitate. Ea trebuia să fi avut trei-patru ani mai mult decât el... Era o tânără foarte frumoasă, suplă, înaltă, cu un păr roşu ca focul şi cu nişte ochi negri la fel de arzători... dar puţin cam ciudată, şi sălbatică... Vă imaginaţi ?

— După spusele fratelui meu, era o mare artistă, al cărei talent începe să fie recunoscut.

Expresia de pe faţa lui Mary se schimbă. Cu o cută severă între sprâncene, cu o privire acuzatoare, aruncă pe un ton muşcător :

— În acest caz, aţi face mai bine să vindeţi tablourile astea şi alte bibelouri de valoare ca să vă plătiţi datoriile, decât să închiriaţi castelul unui emir ! Bucătăria lor arăbească şi toţi oamenii aceştia înarmaţi îmi dau fiori ! Îmi supraveghează con-

stant cele mai mici gesturi ! De parcă aș plănui să-l otrăvesc !

Își încrucișă brațele pe pieptul ei generos și se mai îmblânzi.

– Dați-mi voie să vă pun în gardă, doamnă. Nu v-ați făcut deloc populară instalând la Balmore străini cu nume imposibil de pronunțat și cu obiceiuri atât de deosebite de ale noastre încât par a fi niște injurii aduse oamenilor de prin partea locului.

– Îți mulțumesc că m-ai prevenit, îi răspunse Kirsty cam înțepată. Dar poate că lipsa mea de popularitate are și alte cauze. De exemplu, aceea de a fi moștenit domeniul când eu însămi sunt o străină.

– Ah, puteți s-o mai spuneți ! Și cât timp veți trăi, nimeni nu vă va considera vreodată ca un copil al Highland-ului.

Sinceritatea lui Mary Taggart, prietenească totuși în brutalitatea ei, o făcu să-i sângereze inima. Cu o voce jalnică, mizerabilă, Kirsty oftă :

– Presupun că în afară de mine, toată lumea știa că Neil Dysart este moștenitorul direct.

– Nu toată lumea, dar multă lume... Acum că știți, ce aveți de gând să faceți ?

– Habar n-am... Nu sunt sigură că se poate face ceva, murmură ea, regretând deja această discuție.

Dezvăluirile lui Mary o puneau într-o situație delicată și făcea să se nască în ea o dorință arzătoare de a fugi de la Balmore și de a se sustrage responsabilităților ei. Ar fi dat mult să fie din nou

Kirsty Ure, tânăra fată liberă, cu inima uşoară şi dar ea era Christina, Lady Whyte, văduvă şi îngropată în datoriile lăsate de defunctul ei soţ.

— Aţi văzut tot ceea ce doreaţi să vedeţi ? o întrebă guvernanta.

— Da, mulţumesc. Dar aş dori ca portretul lui Sir Ian să-şi reia locul care i se cuvine în galerie... înainte de ceaiul oferit mâine de emir. Ameninţă să plouă, aşa că nu vom putea primi oaspeţii afară, şi galeria mi se pare locul cel mai potrivit pentru a-i reuni pe locuitorii domeniului.

Când află că ceremonia nu va avea loc în aer liber aşa cum sperase, Hussein manifestă o dezamăgire copilărească. Dar se consolă cu un entuziasm la fel de exagerat când Kirsty îi sugeră să primească oaspeţii în fastuoasa sală de la primul etaj.

În imensul şemineu de piatră, trunchiuri întregi de copaci trosneau vesele. În mijlocul încăperii, o masă lungă acoperită cu o faţă de masă albă de in, brodată, era plină din belşug cu sandvişuri, pateuri, fursecuri şi prăjituri de toate felurile, pe tăvi de argint. Mary Taggart servi ceaiul în ceşti de porţelan fin şi atmosfera caldă creată de focul de lemne şi flăcările tremurătoare ale sfeşnicelor se însufleţi curând de zgomotul conversaţiilor şi clinchetul linguriţelor pe farfurioare. Generaţii întregi de baroni Whyte, în ramele lor, păreau să privească scena cu o oarecare uimire.

Aşa cum prevăzuse Kirsty, nu numai că veniseră toţi locuitorii domeniului, dar şi un mare număr de săteni de prin împrejurimi, din simplă curiozitate. Începând de la ora cincisprezece, ea nu

mai avu nici o clipă de răgaz, așezată în capul scării celei mari pentru a-i prezenta emirului pe fermieri, pe cultivatori, pe pădurari, grădinari, precum și pe nevestele lor.

Când Neil își făcu apariția, ea tocmai stătea de vorbă cu domnul și doamna Beauchamp urmărind-o cu un ochi pe fiica acestora care nu-și desprindea privirea de Hussein.

Neil era personificarea perfectă a medicului în puterea vârstei, ponderat, sigur pe sine, elegant într-un costum de tweed fin gri, cu părul strălucind în lumina lumânărilor, de un farmec irezistibil. Se opri în susul scării, cu umerii largi și spatele drept, plimbându-și privirea asupra mulțimii. Trăsăturile lui acviline, tăiate parcă în granit, blândețea ochilor lui ca ambra, erau în clipa aceasta atât de asemănătoare cu cele din portretul lui Sir Ian încât Kirsty fu sigură că toată lumea va face comparația.

În sfârșit, o văzu și veni în întâmpinarea ei. Tânăra Lady Whyte se scuză față de familia Beauchamp, conștientă că se împurpurase. În timp ce se îndrepta spre el, inima îi bătea ca niciodată.

— Începeam să mă îndoiesc că vei veni, murmură ea când fu în apropierea lui.

El îi întinse mâna, cu o expresie ironică. Kirsty i-o strânse pentru a salva aparențele, dar el îi prinse degetele și le apropie de buze pentru a le săruta. Acest gest făcut în public o tulbură în asemenea măsură încât fu cât pe-aci să se lase cuprinsă de furie. Cu un efort considerabil, reuși să se stăpânească și își retrase mâna discret, șoptind cu un zâmbet forțat :

– Aveai nevoie să faci asta ?

– Intotdeauna mi-a plăcut să-mi manifest admirația față de frumusețea feminină. Iar tu ești absolut splendidă, în după-amiaza aceasta, Lady Whyte. Dacă amintirile mele sunt exacte, este pentru prima oară când te văd îmbrăcată într-o rochie.

El o dezbrăcă cu o privire insolentă.

– Iar albastrul îți vine de minune, ar trebui să porți culoarea asta mai des. Îți pune în valoare luminozitatea ochilor... Mai ești supărată pe mine ? adăugă el perfid, pe un alt ton.

– Supărată ? îl ironiză ea arcuindu-și sprâncenele.

– Dacă nu erai, ieri, oricum dădeai impresia asta. Obrazul îmi arde și acum.

Pipăindu-și obrazul stâng, se apropie de urechea ei atât de mult încât ea putu să-i simtă răsuflarea pe gât.

– N-am venit decât ca să-mi iau revanșa. Vezi tu, nici o femeie nu m-a pălmuit vreodată făcându-mă, în același timp, laș. Nu spera să scapi prea ușor !

Stacojie la față, Kirsty se retrase repede, sperând că nimeni nu observase discuția lor intimă dar în aceeași clipă, descoperi, spre marea ei rușine, că toți ochii erau îndreptați spre ei, inclusiv cei ai Camillei care se afla acum lângă părinții săi și părea să-i acorde lui Neil interesul pe care, adineaori, i-l arătase lui Hussein.

– Vrei o ceașcă de ceai ? întrebă Kirsty cu o voce abia auzită.

Întrebarea îi permitea mai ales să se îndepărteze de el îndreptându-se către masă. Dar, fără a-i lăsa timpul să scape, el o reţinu cu fermitate de braţ.

– Cine este persoana din acest portret, în mijloc ?

Ea făcu ochii mari de uimire, în timp ce el însuşi privea tabloul cu un aer stupefiat.

– Nu-l recunoşti ? Este Sir Ian Whyte. Este portretul pe care Duncan l-a descoperit în camera din turn.

Văzându-i pe Hussein şi Camille apropiindu-se, ea tăcu.

– Cred că n-am avut plăcerea să ne întâlnim, zâmbi emirul care, pe lângă Neil, părea şi mai tânăr. Eu sunt Hussein al Dukar.

– Neil Dysart, se prezentă acesta strângându-i mâna. Sunt proprietarul fermei Cairn-Rua.

– Scuzaţi-mi indiscreţia, dar sunteţi destul de diferit de ceilalţi proprietari de pământuri din Balmore, remarcă prinţul arab cu o spontaneitate fermecătoare.

– Neil este chirurg, îi explică repede Kirsty. Nu vine aici decât în vacanţe.

– Aş putea să vă cer să ne prezentaţi ? îl rugă Camille pe emir.

Cererea ei fu pronunţată pe un ton atât de monden încât Hussein, reamintindu-şi de îndatoririle sale, se grăbi să-şi repare neatenţia.

– Scuză-mă, draga mea, murmură el în fran-

ceză... Domnul Dysart, domnișoara Camille Beauchamp, o prietenă pariziană.

Tânăra fată își dădu capul pe spate într-o poză sofisticată ce se potrivea cu eleganța ei franțuzească. Talia ei de liană era mulată într-o rochie de mătase de culoarea smaraldului cu reflexe argintii, cu un decolteu rotunjit, iar fusta se evaza peste șoldurile-i rotunde. Neil o complimentă în limba lui Molière cu o suavă galanterie pe care probabil că o moștenise tot de la Sir Ian. Domnișoara Beauchamp îi răspunse cu mai multă însuflețire și cu ochi mai scânteietori ca de obicei.

— Nu se poate să nu vă comparăm cu bărbatul care a pozat pentru acest portret, domnule Dysart, se fandosi ea. Aveți oare vreo legătură de rudenie cu lorzii castelului ?

Peste umărul încântătoarei lui interlocutoare, Neil îi aruncă lui Kirsty o privire furioasă. Aceasta îl înfruntă cu o ironie triumfătoare în priviri, apoi se scuză față de Hussein invocând îndatoririle ei de gazdă pentru a se retrage. Tocmai îl observase pe Ahmed care, fixându-l cu privirea încruntată pe Neil, traversa galeria cu un pas energic. Alăturându-se lui Mary Taggart care se tot agita pe lângă masă, tânăra Lady Whyte nu-și putu ascunde un zâmbet. Nu numai că fiului lui Sir Ian îi va fi greu să-și explice asemănarea cu tatăl său, dar cu siguranță va trebui să dea socoteală asupra evadării prietenilor lui braconeri. Fără nici o îndoială că Ahmed îl recunoscuse.

În timp ce servea ceaiul și schimbă câteva vorbe cu unul și cu altul, Kirsty continua să supra-

vegheze micul grup. Aerul extaziat al Camillei o agasa. Tânăra franțuzoaică părea agățată de buzele lui Neil căruia îi sorbea cuvintele. Trebuia să recunoască faptul că și Ahmed și Hussein păreau la fel de cuceriți de conversația chirurgului, dar asta o interesa mai puțin. Pentru ea conta doar Camille, pentru că dintr-o dată, prin ea, Kirsty îl vedea pe Neil Dysart cu niște ochi de optsprezece ani : matur, distins, cu trăsături frumoase, virile. Atracția magnetică pe care el o exercita era dată și de aura pe care tinerele adolescente o puneau pe capul bărbaților cu experiență. Umbra de cinism de pe buzele lui cărnoase lăsa să se bănuiască un trecut misterios, poate pervers, care nu era lipsită de picanterie pentru o falsă ingenuă de tipul domnișoarei Beauchamp.

„Nu !" strigă în sinea ei Lady Whyte, abținându-se să nu alerge spre ea pentru a o pune în gardă asupra decepțiilor și deziluziilor care-o așteptau dacă ceda farmecului lui Neil Dysart. Dar în aceeași clipă Ahmed spuse ceva ce provocă ilaritatea domnișoarei Beauchamp și a emirului. Paznicul părea încurcat iar Neil Dysart amuzat peste măsură. Apoi, Hussein își conduse compatriotul mai la o parte pentru a discuta cu el în particular. Camille și Neil, rămași singuri, mai discutară câteva minute înainte ca tânăra fată, punând o mână delicată ca un porumbel pe brațul interlocutorului său, să-l conducă spre părinții ei pentru a face prezentările :

— Oh, nu ! repetă Kirsty, de data asta cu voce tare.

– Cu mine vorbiți ? se neliniști Mary Taggart.

Lady Whyte murmură o scuză spunându-i că „nu" fără a înceta să observe de la distanță familia Beauchamp, care se îndrepta împreună cu Neil către scara cea mare. Din nou avu impulsul de a li se alătura, de a participa la conversație și mai ales de a se interpune între Camille și Neil.

– Galeria a început să se golească, cred că emirul își ia la revedere de la invitații săi, remarcă Mary. Am putea începe să adunăm ceștile și să ducem la bucătărie tăvile.

Kirsty ajută cu amabilitate personalul. O oră mai târziu, când agitația din bucătărie se mai potolise, intră Neil. Mary îl întâmpină cu afecțiunea unei guvernante față de tânărul ei stăpân.

– Ce plăcere să vă revăd aici ! Mi-a spus Hamish că sunteți la Cairn-Rua. Probabil că ați găsit multe lucruri schimbate pe aici...

Printre pleoapele strânse, îndreptă către Kirsty privirea ei șireată și continuă :

– Lui Lady Whyte i le datorăm. Știe totul despre reîmpădurirea pe care o facem și cunoaște aceste oământuri mai bine decât dacă s-ar fi născut aici... Dar iată că m-am apucat să trăncănesc ! Cu siguranță că doriți ceva dacă ați venit aici ?

– Mulțumesc, Mary. Aș vrea doar să stau de vorbă câteva clipe cu Doamna.

– În cazul acesta, eu am șters-o înainte ca oalele arăbești să-mi distrugă bucătăria !... Pe mâine, lansă ea trăgându-și cizmele de cauciuc și punându-și impermeabilul.

De cum ieși, Neil atacă pe un ton supărat :

– De ce ai agățat portretul tatălui meu în galerie ?

– Pentru că acolo este locul lui, replică ea ridicând din umeri. Este rândul meu să-ți pun o întrebare : am fost foarte mirată că nu l-ai recunoscut.

– Cum aș fi putut ? Cât de departe ar merge amintirile mele, nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată... Venea, desigur, pe la Cairn-Rua, dar eu eram prea mic ca să-mi fixez trăsăturile lui în memorie. Mama nu mi-a dezvăluit identitatea tatălui meu decât pe patul de moarte, acum patru ani. Atunci m-am întors și eu în locurile copilăriei mele pentru a face cunoștință cu Alec.

Râse scurt și fără bucurie :

– Era furios că m-am întors. Acum, înțeleg de ce. Nu este plăcut pentru un lord să îl aibă în preajmă pe bastardul atât de asemănător cu tatăl său !... Ai găsit în turn și acuarelele despre care ne-a vorbit Duncan ?

– Da.

– Aș vrea să le văd... și chiar să le iau, așa cum mi le-ai oferit. Accept cadoul și îți mulțumesc.

Kirsty se duse și desprinse trei chei mari de pe panoul unde erau agățate toate cheile castelului și i le întinse. Înainte de a le lua, Neil le privi în palma ei fină.

– După ce termini, nu uita să închizi ușile și să pui cheile la locul lor, zise ea cu un zâmbet nesigur.

– Nu mă gândeam să merg singur. Vino cu mine.

Imediat în alertă, ea se crispă.

— Nu am deloc timp, scuză-mă.

— Nu-ți primesc scuzele. În calitatea ta de castelană, trebuie să fii de față când voi lua tablourile, ca martor eventual.

Bănuitoare, ea încercă să ghicească ce ascundea cererea lui. Ochii ca ambra erau fixați asupra ei, reci, fără nici o urmă de ironie.

— Foarte bine, oftă ea. Pe aici...

El fu cel ce deschise ușa grea, dar ea trecu în fața lui pe scara strâmtă de piatră. Comparată cu cea din ajun lumina ce filtra prin ferestruici era spălăcită iar treptele scării în spirală păreau că urcă în ceața opacă a unui vis. Camera de la primul etaj se scălda de asemeni într-o lumină cenușie ireală ; fereastra acoperită cu obloane de ploaie nu oferea nici un peisaj.

Kirsty apăsă pe un întrerupător și două lustre își răspândiră lumina pe covorul persan și pe brocartul patului cu baldachin ale cărui fire aurii scânteiau. Neil închise ușa în urma lui. Se auzi cum răsuci cheia în broască. Kirsty se întoarse într-o tresărire și-l văzu strecurându-și cheile în buzunar.

Rămase sprijinit de tocul ușii. Din nemișcarea lui emana ceva neliniștitor care o făcu să devină nervoasă.

— De ce ai închis ? îl întrebă ea apropiindu-se.

— Pentru a fi sigur că nu vine nimeni să ne deranjeze.

Înaintă și el spre ea, în trei pași mari. Se întâlniră față-n față la picioarele patului.

Ochii lui Neil, aurii ca şi cei ai unei pisici, scânteiau cu o senzualitate sălbatică accentuată de conturul buzelor sale uşor întredeschise.

– Era timpul să avem o întrevedere mai intimă, Lady Whyte. Momentul ales este la fel de bun ca oricare altul.

Kirsty se retrase, dar prea târziu. Mâinile fostului ei amant îi prinseră nemilos umerii. Cu capul dat pe spate, ea deschise gura să protesteze că o doare, dar cuvintele îi fură înăbuşite de un sărut sălbatic, mai mult furios decât tandru.

Ar fi putut să-i reziste, să-l lovească chiar şi cu picioarele în glezne. Dar nu făcu nimic, pentru că gustul buzelor lui îi trezi dintr-o dată toată pasiunea stăpânită în toţi aceşti ani. Plăcerea îi exploda prin fiecare por, pulverizându-i zidurile de apărare pe care crezuse că le ridicase împotriva acestei invazii.

Fără să vrea, degetele i se rătăciră în părul lui sălbatic, palma ei îi apăsa ceafa pentru a şi-l apropia. Trupul încordat i se arcui către el. Cedă fără luptă, fără a încerca să-l mintă, de parcă îl primea după o lungă zi de singurătate în care el îi lipsise atât. Ca şi cum, la ieşirea dintr-un tunel întunecos şi rece, regăsea în sfârşit lumina şi căldura.

Şi când el o luă în braţe şi o puse pe pat, i se păru deznodământul cel mai firesc din lume, chiar dacă în sufletul ei ştia că, dăruindu-i-se din nou şi cedând în faţa dragostei ce i-o purta îşi pregătea dezastrul.

CAPITOLUL IV

Ca purtată de un vârtej, căzu în abisurile plăcerii simţurilor, unde nu mai existau gânduri coerente, ci doar fiorii ce-i străbăteau pielea şi undulerile pasionate ale trupurilor lor ; unde nu existau alte sunete decât bătăile surde ale inimilor lor înfăcărate şi suspinele de plăcere ce le scăpau din când în când.

Dar deodată, dintr-un salt, Neil se îndepărtă de ea, mâna rămânându-i însă pusă pe rotunjimile mătăsoase ale sânilor ei.

— Ssst...

— Ce s-a întâmplat ? se alarmă ea ridicându-se pe jumătate, ceea ce o dezgoli şi mai mult.

— Mi s-a părut că aud pe cineva intrând în turn...

El continua să-i contemple cu pasiune gâtul alb, oferit mângâierilor.

— Probabil că m-am înşelat... murmură el.

Şi, cu o mână pe umărul ei, o împinse uşor dar ferm din nou pe pat, şi din nou, ea simţi dorinţa lui puternică în timp ce iarăşi îi cuprindea buzele cu o lăcomie nestăpânită şi devastatoare.

Erau aproape de a se contopi când butonul de la ușă se răsuci. Cineva încerca să intre. Buzele lui Neil care le abandonaseră pe ale ei, zâmbeau ironic iar ochii, ca și odinioară, sclipeau maliții os.

– Îți este cumva teamă că te va descoperi cineva în acest pat împreună cu unul din amanții tăi, Lady Chaterley-Whyte ? Nu te neliniști, am răsucit cheia de două ori. Nimeni nu poate intra.

Dar abia își terminase tirada, că intrusul, nerăbdător, strigă zgâlțâind clanța :

– Cine este acolo ? Vă aud vorbind ! Deschideți sau sparg ușa !

– Este Ahmed, șopti Kirsty.

Cuvintele îi fură acoperite de un bubuit îngrozitor. Cu toată puterea umerilor lui masivi, paznicul se repezea în ușile grele de stejar.

– Să-l ia naiba ! bombăni Neil, ridicându-se în picioare și încheindu-și cămașa. Drept cine se crede ? Crede că are dreptul să demoleze casa ?

Își luă haina și scoase din buzunar cheile. Îngrozită, Kirsty sări jos din pat și își aranjă la repezeală rochia.

– Nu, nu, nu deschide... așteaptă să mă aranjez puțin...

– Cine este acolo ? urla Ahmed care nu înceta să lovească ușa. Deschideți !

În sfârșit, tânăra femeie își închise și cureaua fină de piele, și Neil deschise ușa. Nas în nas cu Ahmed, îl privi fix fără nici un pic de amabilitate.

– Oh, dumneata erai. Ce dorești ?

Ochii negri ai paznicului se măriră de surpriză. Era evident că nu se așteptase să-l găsească aici

pe Neil Dysart, şi cu atât mai puţin pe Lady Whyte, al cărei păr impecabil pieptănat i se răspândea pe umeri în valuri grele de abanos.

— Îmi pare rău, doamnă, zise el foarte crispat. Am văzut lumină şi am crezut că e bine să verifie dacă nu se întâmplă nimic anormal...

— Tocmai inventariam conţinutul acestei camere, îi explică Kirsty făcând un efort pentru a-şi regăsi sângele rece. Câteva obiecte de aici îi revin domnului Dysart şi este hotărât să şi le recupereze... Nu mai avem prea mult de stat.

Ahmed, nehotărât, întoarse spre Neil sprâncenele lui încruntate, într-o întrebare mută.

— Ei bine, ce mai aştepţi ? îl repezi acesta. N-ai auzit ce-a spus Lady Whyte ? Nu mai avem de stat prea mult şi nu avem nevoie de înger păzitor.

Ahmed mai ezită câteva clipe, plimbându-şi privirea de la Neil la Kirsty.

— Permiteţi-mi să vă recomand să închideţi bine uşa turnului, doamnă. După incidentul de ieri, trebuie să supraveghem foarte atent toate ieşirile ce duc la apartamentele emirului.

— Înţeleg, zise ea pe un ton plat. Nu-ţi fie teamă, uşa va fi bine închisă. Acum, ai vrea să te retragi, te rog ?

După o ultimă privire suspicioasă către Neil, Ahmed se înclină şi dispăru pe scară.

— Ştie că tu i-ai ajutat pe braconieri să scape, zise tânăra femeie când rămaseră singuri.

— Evident. Şi-a informat stăpânul adineaori, când stăteam de vorbă în galerie. Era convins că mă văzuse la volanul Rolls-ului.

– Şi cum l-ai combătut ?

– Camille mi-a venit în ajutor.

Doar la auzul numelui micii franţuzoaice, toţi muşchii lui Kirsty se crispară.

– În ce fel ?

– Tocmai le spusesem, ei şi emirului, că eram fiul lui Sir Ian Whyte şi fratele vitreg al defunctului tău soţ. Amândoi au fost impresionaţi. Acuzaţia lui Ahmed a fost deci respinsă cu hohote de râs, şi Camille, convinsă că eu n-aş putea să mă compromit cu nişte braconieri, s-a făcut imediat avocatul meu. Pledoaria ei a fost mai puternică decât mărturia paznicului.

După o clipă de tăcere, el explodă :

– Nu mai suport să văd batalionul ăsta patrulând prin jurul Balmore-ului !

– Ahmed nu face decât să-şi îndeplinească conştiincios îndatoririle, îl potoli Kirsty. El este cel ce asigură securitatea lui Hussein.

– Frumos alibi ! Deja e pe cale să ducă vorba că nu eşti chiar inaccesibilă, oricât de mare doamnă ai fi !... Rămân convins că ne-a pândit şi că a urcat aici numai pentru a verifica ceea ce bănuia deja, adăugă el cu un surâs plin de dispreţ.

Apoi, dând din cap cu oarecare tristeţe, întinse mâna spre ea pentru a culege o şuviţă lungă de păr ce-i căzuse pe piept, şi pentru a i-o da peste umăr. Kirsty tresări la contactul periculos cu degetele lui fierbinţi şi la intonaţia suavă a vocii lui când se aplecă pentru a-i cuprinde buzele :

– S-ar zice că multă vreme ai fost lipsită de dragoste, zâna mea cu ochi albaştri şi cu păr de abanos...

– Nu ! strigă ea îndepărtându-se. Nu te apropia de mine ! N-am să te las să-ți iei revanșa !

– Revanșa ? Care revanșă ?

– Nu face pe nevinovatul ! Trâmbițai adineaori că ai venit să te răzbuni pentru că ai fost făcut un laș ! Am mirosit bine manevrele tale ! Nu vrei decât să mă pedepsești luându-mă contra voinței mele.

El rămase o clipă perplex, apoi pufni :

– Contra voinței tale ? Ce minciună ! Ai acceptat mult mai repede decât speram !... Am impresia, continuă el aproape cu tandrețe, că erai însetată de sărutările mele de parcă nimeni nu te-ar mai fi sărutat de ani de zile... Îți mai amintești, Kirsty, cum a fost prima oară ?

O lumină stranie iradia din ochii lui limpezi ca topazele.

– Erai atât de frumoasă, atât de pură, întinsă pe jumătate în bătrânul fotoliu de lângă șemineu, încât nu-mi venea să cred că este adevărat. A trebuit să-ți ating buzele ca să mă conving că erau din carne și sânge, și că tu nu erai un vis. Gura ta era atât de dulce și delicată încât eu nu îndrăzneam să-mi apăs buzele prea tare.

Regretându-și elanul poetic, puse mai mult cinism în concluzii :

– Dar gura aceasta angelică învață repede senzualitatea. Chiar foarte repede !... Și când mă gândesc că după toate astea, eu mai credeam în nevinovăția ta !

– Eram nevinovată ! se apără ea cu disperare. Niciodată nimeni nu mă mai sărutase astfel !

– Mă îndoiesc.

– Oh !

Furioasă contra ei însăşi pentru că mărturisise ceea ce ar fi vrut să ţină secret, Kirsty se întoarse, îşi adună părul pe ceafă şi se îndreptă spre masa de toaletă în căutarea unei bentiţe ca să-l lege.

– Oricum, sărutările tale nu valorau mai mult ca ale mele, nu aveau nimic de a face cu dragostea...

În interiorul sertarelor de sub oglinda ovală, descoperi spre marea ei surpriză toate micile obiecte necesare unei toalete feminine : tuburi de ruj, fard de pleoape, piepteni şi bentiţe brodate de diverse culori. Luă una din catifea roşie şi-şi legă părul pe ceafă, apoi se întoarse spre Neil.

– N-ai ştiut niciodată ce înseamnă să iubeşti cu adevărat, altfel n-ai fi aici, ci la New York, lângă soţia ta.

Redevenită respectabila Lady Whyte, ea îl zdrobi de la înălţimea dispreţului său.

– Nu te-ai schimbat, Neil Dysart. Continui să seduci femeile fluturându-le sentimente mari până când obţii ceea ce vrei de la ele. Ei bine, fără intervenţia lui Ahmed, mă pregăteam să-ţi plătesc cu aceeaşi monedă : făcându-te să crezi că am căzut pradă farmecelor tale, puteam să obţin ceea ce aşteptam de la tine !

Sub bronz, faţa lui Neil păli şi privirea lui licări ucigaş printre genele apropiate. Mormăi o înjurătură abia auzită, îşi trecu o mână nervoasă prin păr, apoi se duse lângă fereastră unde rămase în picioare, cu pumnii strânşi în buzunarele pan-

talonilor. După o vreme cât o veşnicie, observă pe un ton din care încă mai răzbătea furia :

— Vederea spre Cairn-Rua trebuie să fie splendidă de aici, pe vreme bună... Mult mai romantică decât cea din biroul lui Alec de unde el te privea prin telescop.

Fără să se întoarcă, o privi peste umăr.

— Ştiai că te spionează ?

— Da, mi-a spus-o. Dar tu, cum ai aflat ?

— Tot el mi-a spus.

Făcu o pauză apoi reluă cu o voce sumbră :

— Alec mă detesta. Mama mea îi cunoştea sentimentele faţă de mine, de aceea a părăsit Balmore-ul la moartea tatălui meu. Nu avea nici o încredere în moştenitorul lui legitim... Dar eu a trebuit să mă întorc când ea s-a stins. Mă chema o forţă necunoscută. Poate era acest ataşament instinctiv al tuturor copiilor Highland-ului pentru pământul lor natal... Cine ştie ?

Ridică din umeri şi se întoarse brusc către Kirsty care-l ascultase nemişcată.

— Am venit. Te-am întâlnit şi m-am îndrăgostit de tine, într-o seară la apus.

— Nu este adevărat, articulă ea cu o voce albă. Pretindeai că mă iubeşti dar niciodată n-ai căutat să afli cine sunt. Iubeai o apariţie, o fantomă.

După un oftat adânc, ea întinse mâna.

— Dă-mi cheile, acum trebuie să plec, l-am promis lui Hussein că voi cina cu el şi cu invitaţii săi, şi vreau să am timp să mă schimb.

— Şi eu fac parte dintre aceşti invitaţi, îi replică el pe un ton neutru. Avem întâlnirea la ora şapte şi acum nu este decât cinci şi jumătate. Putem să ne continuăm liniştiţi confidenţele şi, cu riscul de a te plictisi, îţi repet că mă îndrăgostisem de tine... şi că am fost destul de nebun să cred că şi tu mă iubeai. Atât de nebun încât să sper că vei accepta să te măriţi cu mine şi să mă urmezi la New York imediat ce m-aş fi stabilit acolo şi tu ţi-ai fi luat diploma.

Printr-o scurtă exclamaţie, Kirsty îi dădu de înţeles că nu era deloc convinsă de spusele lui şi expresia lui Neil deveni ameninţătoare.

— Nu mă crezi ?

— Nu. Cum aş putea ? Ai fugit atunci ca un hoţ, fără să spui o vorbă. Nici mai târziu n-ai încercat să mă cauţi. Pentru mine n-a mai existat nimic decât tăcerea. Golul. A fost ca şi cum tu nici n-ai fi existat vreodată. Dacă într-adevăr ai fi avut un gând pentru mine, n-ai fi plecat fără nici o explicaţie, fără ca măcar să-mi laşi un mesaj.

El se îndreptă spre ea, neîncrezător şi bănuitor, cu privirea fixă.

— Dar ţi-am lăsat un mesaj. I-am dat lui Alec o scrisoare pentru tine. Recunosc, a trebuit să plec brusc după ce am primit o telegramă de la New York prin care eram convocat la un congres. Era o şansă nesperată pentru începutul carierei mele şi trebuia s-o prind cu orice preţ. Deşi mi-a fost foarte greu, am venit până la castel să te caut şi să-ţi spun de plecarea mea. Dar nu erai aici. L-am văzut pe Alec care mi-a spus că tu tocmai inspectai

pământurile, dar n-a ştiut să-mi spună unde te-aş fi putut găsi. Apoi, am avut o discuţie edificatoare.

– Despre ce ?

– Despre inconstanţa femeilor în general ; despre mama mea şi despre tine în special.

– Despre mine ? exclamă ea uluită. Alec mă credea inconstantă ? Dar e ridicol ! N-ai să reuşeşti să mă păcăleşti !

– Nici nu încerc. Îţi relatez doar strictul adevăr. I-am vorbit lui Alec despre congresul de la New York, iar el mi-a spus cât este de important pentru mine să lucrez cu celebrul chirurg ortoped Carl Weingarten. Cu toată ura pe care mi-o purta, părea entuziasmat şi m-a încurajat pe calea pe care tatăl meu – şi al lui – a dorit-o pentru mine. Atunci am vorbit despre tine, zise el ironic şi cu amărăciune totodată. Alec a fost uimit că tu erai atât de nestatornică, deşi îi dăduseşi motive serioase să spere că vei accepta să devii Lady Whyte, la sfârşitul studiilor tale.

– Motive serioase ? Ce înţelegi prin asta ? scrâşni ea din dinţi, respirând scurt.

– Ştii foarte bine ! Erai amanta lui ! explodă el. Îl lăsai să creadă că îl iubeşti, aşa cum mă lăsai şi pe mine ! El fusese gata de mai multe ori să mă prevină asupra duplicităţii tale, dar n-a făcut-o din pudoare.

– Minţi ! Minţi ! gâfâi ea, dezgustată de o asemenea infamie. Îi insulţi memoria ! Niciodată Alec nu m-ar fi calomniat în acest fel !

– A făcut-o, totuşi, insistă Neil cu vocea tărăgănată a celui care vrea să-şi convingă interlocutorul că

a obosit să mai discute subiectul. Eu chiar m-am revoltat contra acestor acuzații, i-am spus că este un impostor !.. Dar acum e prea târziu să te mai aperi, dragă Lady Whyte. El a fost cel ce mi-a cerut să-ți scriu acea scrisoare în care te ceream în căsătorie, pentru a vedea care este răspunsul tău. Mi-a dat hârtie, stiloul său, biroul său, și a chemat-o pe Mary Taggart căreia i-a încredințat scrisoarea pentru tine. Să nu-mi spui că și Mary făcea parte din complot !

– Îți spun doar că n-am primit nici un cuvânt de la tine, gemu ea. Oh, cât aș vrea să încetezi să te mai justifici prin minciuni ! Încetează acest joc ! Încetează ! urlă ea, scuturându-și capul ca într-o criză de isterie.

– Hai, Kirsty, e rândul tău să încetezi această comedie. Mary este femeia cea mai dreaptă și cinstită pe care o cunosc. Chiar dacă nu ți-a înmânat personal scrisoarea, o fi pus-o undeva la tine în cameră, destul de la vedere ca să fie sigură că o vei găsi.

– N-am spus că ea ar fi distrus-o ! Jur, pur și simplu, că eu n-am primit nimic ! insistă ea, la capătul puterilor.

– Bun, acum spune-mi versiunea ta, dacă simți nevoia să te dezvinovățești.

– Să mă dezvinovătesc ?! Pentru ce, din moment ce nu sunt vinovată ? De unde puteam să știu că mi-ai scris ? Este pentru prima oară când aud vorbindu-se despre acest mesaj ! Alec nu mi-a suflat niciodată o vorbă. Tu poți să născocești foarte bine această poveste pentru a te simți cu conștiința curată !

– Știi foarte bine că n-ai dreptate !

El începu să se învârtă ca un urs în cuşcă şi la un moment dat, se opri în faţa ei. Trăsăturile îi erau crispate şi respiraţia lui sacadată părea că umple încăperea.

– Pentru ultima oară îţi spun, am scris acea scrisoare în care îţi ceream să te căsătoreşti cu mine şi-ţi dădeam adresa mea de la New York. Dar tu nu mi-ai scris. Şi bineînţeles că am fost obligat să cred că Alec avusese dreptate. De atunci, m-am hotărât să mă consacru carierei mele ; femeile au trecut pe planul doi. Am fost răsplătit pentru asta în profesiunea mea. Am devenit un chirurg renumit... şi bogat, încheie el pe un ton sec. Nu m-am mai gândit la asta până acum, dar aş putea să-ţi mulţumesc. Ţie îţi datorez reuşita mea. Tu m-ai schimbat şi m-ai ajutat să devin omul care sunt acum.

– Nu, nu, murmură ea, refuzând să accepte cinismul lui. Eu nu am nici o vină în toate astea, din moment ce n-am avut cunoştinţă de scrisoarea ta. Dacă aş fi avut-o în faţa ochilor, ţi-aş fi răspuns şi totul s-ar fi derulat altfel.

Vocea ei se stinse într-un suspin în timp ce amărăciunea rece a regretelor o cuprindea.

– La ce bun să mai răscolim amintirile dacă nici unul dintre noi nu-l crede pe celălalt, iar singura persoană care ştie adevărul, nu mai este aici... zise Kirsty.

– Alec ?

– Da. Când l-am întrebat dacă ştie unde ai plecat, mi-a răspuns că de multă vreme tot ezită să mă pună în gardă în privinţa ta pentru că tu ai acelaşi caracter ca şi tatăl tău, adică ai o mo-

ralitate dubioasă când este vorba de femei. M-a avertizat că nu te vei mai întoarce şi că n-am să mai aud vorbindu-se despre tine. Nu s-a înşelat. Tot ceea ce s-a întâmplat între noi n-a rezistat la proba timpului şi a distanţei. S-a sfârşit, Neil. S-a sfârşit definitiv.

Râse amar şi ridică din umeri.

— „Ochii care nu se văd, se uită" este o lege universală. Acum, poţi să-mi dai cheile ?

El i le întinse. Ea se întoarse spre uşă pentru a i-o lua înainte pe scara în spirală, dar el se afla prea aproape de ea şi îi şopti :

— Dar am revenit, Kirsty. Şi oricât de mare ar fi prăpastia dintre noi, nimic nu s-a sfârşit.

Bănuitoare, ea se întoarse. Expresia de pe faţa lui rămânea enigmatică dar în ochii de ambră i se citea dorinţa, ochi care sclipeau intens fixându-i buzele.

— Totul reîncepe, şopti el, atât de aproape încât ea îi simţi răsuflarea caldă pe obraz. Totul a început în acest cuib secret în care tatăl meu a iubit-o pe mama.

Îi cuprinse talia fină şi o apropie de el. Lăsându-şi buzele să rătăcească peste ale ei, el îi trezea dorinţa, folosindu-se de puterea ce o exercita asupra ei. Dar când Kirsty simţi urcând în ea valul nestăpânit al pasiunii, se regăsi, se crispă şi-l respinse.

— Nu, Neil. Focul este definitiv stins şi cenuşa este rece.

— Nu este stins de tot. Simt căldura jarului...

Îi ridică uşor bărbia cu două degete.

– Şi, de data asta ar putea fi mai bine, pentru că ne-am maturizat amândoi. Suntem acum doi adulţi conştienţi, liberi să iubim oricând, pe oricine...

Ea îi respinse mâna şi se retrase spre scară.

– N-am să mai am de-a face cu tine. Nu spera să reînnodăm o aventură dintr-o vară petrecută la Balmore ! Dacă-ţi face plăcere să-ţi înşeli nevasta în timpul vacanţei, găseşte pe altcineva !

– Vorbeşti prostii ! Se supără el. Kirsty, ascultă-mă...

– Am obosit să-ţi tot ascult minciunile ! Aş fi preferat să nu te mai revăd niciodată ! strigă ea, gata să-l lovească. Cu cât vei pleca mai repede de aici şi te vei întoarce la New York, cu atât mă voi simţi mai bine !... Şi nu uita să-ţi iei acuarelele... Sunt agăţate acolo, pe perete...

Îi arătă cu un gest locul şi, profitând de neatenţia lui Neil care se întorsese să vadă, o luă la fugă pe scări în jos.

Bucătăria era inundată de lumină şi de zgomot. Un adevărat batalion de bucătari arabi lansau ordine ajutoarelor lor într-o zarvă de nedescris. Ahmed, aşezat în dreptul panoului cu chei, păndea uşa cu o privire ageră, urmărind intrările şi ieşirile. Când o văzu pe stăpâna castelului, îşi îndreptă umerii şi se duse spre ea.

– Aţi închis turnul ? o întrebă el.

– Nu. Domnul Dysart este încă acolo. Cheile sunt la el. Scuză-mă...

Îşi continuă drumul, traversă curtea oferindu-şi faţa picăturilor de ploaie. Afară erau parcate două

superbe automobile : un Cadillac negru care aparținea probabil prietenilor lui Hussein, și Jaguar-ul lui Neil. Un zâmbet trist îi flutură pe buze amintindu-și de micuța mașină de ocazie pe care el o avusese cu patru ani în urmă. Într-adevăr, multe lucruri se schimbaseră !... Neil Dysart se afla acum la apogeul unei strălucite cariere.

„Ție îți datorez reușita mea..." Zeflemeaua ce răzbătea din aceste cuvinte îi străpunse inima. Grăbi pasul, nerăbdătoare să regăsească singurătatea și liniștea camerei sale.

Ajunsă aici, se lăsă să cadă pe pat, cu fața ascunsă în mâini, dezorientată. Dacă într-adevăr el îi scrisese, pierduseră patru ani de fericire. Desigur, dacă i-ar fi cunoscut adresa, s-ar fi grăbit să-i răspundă, și-ar fi întrerupt studiile pentru a se duce după el la New York, să trăiască cu el... căsătorită sau nu !

Scoase un geamăt răgușit.

Singura persoană în stare să limpezească această poveste veche era menajera. Mary Taggart trebuia să știe ce s-a întâmplat cu mesajul acela, dacă el îi fusese încredințat vreodată.

Kirsty se ridică cu greutate. Oglinda cea mare a șifonierului îi reflecta imaginea. Cu părul legat ostea pe ceafă, semăna cu tânăra Kirsty Ure, rezervată și sensibilă, înlăcrimată și romantică, care se dăruise din dragoste unui seducător medic... dar, apropiindu-se mai mult de oglindă, putea să-și numere finele riduri în colțul gurii și să constate că între genele ei negre, albastrul ochilor își pierduse

strălucirea. Biata Christina Whyte, pentru care împăduririle nu aveau nici un secret şi care făcuse din Balmore domeniul înfloritor pe care îl dorise soţul ei ! Deci, şi ea, într-un anume sens, reuşise. Dar cu ce preţ !

*
* *

Kirsty avu de gând pentru o clipă să se scuze faţă de Hussein, să pretexteze o migrenă pentru a nu participa la dineu. Apoi, îşi îndreptă umerii. Nu-i va da lui Neil Dysart satisfacţia de a-i arăta cât de mult o tulburase. O eschivare de a participa la cină ar fi ca o mărturisire pe care el n-ar ezita s-o interpreteze în avantajul lui. Va trebui să se poarte ca şi cum nu-i păsa de prezenţa sau de absenţa lui. Îşi puse o rochie elegantă şi simplă din jerse de mătase roşie, se machie uşor, îşi pieptănă cu grijă părul bogat şi-şi imprimă pe buze un surâs pe care-şi promise să-l păstreze toată seara.

Ajungând cu câteva minute întârziere, îşi ceru scuze lui Hussein, care o complimentă că'duros pentru frumuseţea ei şi, luând-o de mână, o conduse spre salon unde ceilalţi invitaţi gustau deja câte un pahar de cherry.

Neil conversa cu un arab distins de vreo cincizec de ani. Camille continua să-l soarbă din ochi pe Neil cu o admiraţie cucernică. Era îmbrăcată într-o rochie din voal de culoarea caisei ale cărei clini inegali sugerau petalele unei flori, îmbinând

subtil candoarea și sofisticarea, încât Kirsty nu se putu împiedica să n-o invidieze.

— Sunt uimit, Christina, că nu mi-ai vorbit niciodată despre fratele vitreg al soțului tău, se plânse Hussein întinzându-i un pahar de cherry.

— Sinceră să fiu, uitasem până și de existența lui, îi replică ea pe un ton blazat. Alec nu-mi vorbea niciodată despre fratele său, cred că nici măcar nu corespondau. Astfel că am fost destul de surprinsă să-l văd apărând în galerie adineaori.

Nu era decât o minciună pe jumătate, căci într-adevăr nu se așteptase la vizita lui după cearta lor din ajun.

— Cu cine stă de vorbă ? întrebă ea pentru a schimba subiectul.

— Cu unchiul meu, Said al Dukar. O să ți-l prezint, dar mai întâi, Christina, potolește-mi curiozitatea : n-ai fost cumva foarte legată de Neil Dysart, odinioară ?

Ea rămase cu gura căscată. Hussein o privea cu o insistență aproape posesivă, cu fața foarte apropiată de a ei. Kirsty întoarse privirea.

— Nu, abia dacă ne cunoaștem. În timpul ultimei lui vizite în Scoția, eu munceam și nu aveam timp să mă ocup de cei veniți în vacanță.

— Ciudat. Când am intrat în galerie, după modul în care ți-a sărutat mâinile și ți-a șoptit ceva la ureche, Camille a tras concluzia că ați fost amanți. Franțuzoaicele au o intuiție foarte fină în ce privește lucrurile astea.

Degetele lui Kirsty se crispaseră pe paharul de cristal atât de tare încât se temea că-l va sparge.

– Să spunem mai degrabă că ele au o imaginație fantezistă ! La vârsta ei, Camille vede peste tot numai idile, și crede în ele.

– Poftim ? se indignă el ironic. Încerci să mă convingi că ai depășit vârsta aventurilor amoroase ? Mă îndoiesc !

– Și totuși, acesta este adevărul.

– Atunci, de ce te-ai închis în turn mai bine de o oră cu cumnatul tău ?

Hussein nu mai zâmbea. Se simțea că îl roade o gelozie violentă și Kirsty fu cât pe-aci să-l pună la punct. Gândindu-se însă mai bine, preferă să râdă, cu un râs forțat totuși.

– Văd că Ahmed ți-a povestit bănuielile lui ! Bietul Ahmed ! Neil s-a purtat într-adevăr cam brutal cu el... Știi, nu este obișnuit să suporte în spatele lui pe cineva care controlează tot ce face. Am încercat să-i demonstrez necesitatea serviciului tău de securitate. Era normal ca Ahmed să vină să verifice cine se află în turn, din moment ce a văzut lumină... Domnul Dysart și cu mine tocmai inventariam conținutul încăperii. Multe dintre obiectele și mobilele aflate acolo au aparținut pictoriței Morag Dysart, mama sa, și m-am gândit că poate ar vrea să le recupereze.

Privindu-și paharul gol cu o mutră de reproș malițios, ea exclamă :

– Cherry-ul este excelent. Poți să-mi mai pui o picătură ?

– Desigur, se grăbi el să răspundă, încurcat că uitase de legile politeții. Vino, o să ți-l prezint pe unchiul meu.

După vreo jumătate de oră, Kirsty regretă că nu se eschivase de la acest dineu. Era aşezată între Said şi doamna Beauchamp, exact în faţa lui Neil lângă care se afla Camille. Îi fu mult mai greu să-i ignore decât ar fi crezut, pentru că ei rădeau neîncetat şi schimbau confidenţe.

Tot străduindu-se să-i evite pe cei din faţa ei, Lady Whyte simţi că îi înţepeneşte gâtul. Dar în ciuda bunăvoinţei ei şi a durerii de ceafă, nu se putea împiedica să nu spioneze cu priviri furişate cealaltă parte a mesei. Când Neil o observa, îşi cobora repede nasul în farfurie.

Spre mijlocul mesei, îşi aminti că-l sfătuise să-şi găsească o altă femeie dacă voia să-şi înşele nevasta. Pusese oare ochii pe Camille ? Cum de putea să aleagă o adolescentă abia ieşită din liceu ?

Cuprinsă repede de această obsesie, începu s-o observe deschis pe tânăra ei rivală. Nu trecu mult şi întâlni privirea ironică a lui Neil. Evident încântat că îi captase atenţia, făcu în aşa fel încât se întoarse încetişor către vecina lui, contemplându-i cu admiraţie ovalul copilăresc al feţei, cu o cută de amuzament în colţul gurii.

Camille îi zâmbi, continuând să flecărească.

Kirsty încasă şocul. Inutil să se mai întrebe, răspunsul era evident. Neil se hotărâse de-a binelea să încurajeze avansurile domnişoarei Beauchamp.

În sfârşit după ce fu servit şi desertul, oaspeţii fură invitaţi să treacă în salon. În timp ce un servitor îmbrăcat tot în alb le servea în ceşcuţe mici o cafea neagră şi tare, Kirsty remarcă dispariţia cuplului. Nimeni nu părea să-şi facă griji în

această privință, în afară de doamna Beauchamp care scruta cu o privire neliniștită ușa dublă, ca și cum doar efortul ei de concentrare ar fi putut face să apară fiica sa. Curând, din biroul lui Alec, se auzi muzică. Trăsăturile mamei îngrijorate se relaxară și, mai liniștită, traversă încăperea și veni să se așeze lângă tânăra castelană.

— Camille adoră să danseze, îi mărturisi ea. Îi părea rău că aici nu a găsit nici un prieten care s-o însoțească la discotecă. Fără îndoială că a găsit în Dr. Dysart partenerul dorit.

— Poate, îi răspunse laconic Kirsty.

Dar melodia care se auzea nu era cu siguranță una dintre acele pe care se dansează în discoteci. Era un blues languros, cu solo de trompetă, pe care Neil îl scosese din colecția preferată a lui Alec, de jazz din anii patruzeci.

„Un slow tandru" gândi ea cu un surâs dezamăgit. Inundată de un val de amărăciune, abia se abținu să nu se ducă să deschidă ușa biroului pentru a-i vedea înlănțuiți.

— Dacă aș fi știut că lui Camille îi place să danseze, zise ea pe un ton de regret amabil, aș fi aranjat în așa fel încât să fie însoțită la Balvaig de tineri cavaleri de vârsta ei. În perioada vacanțelor sunt foarte multe baluri și discoteci deschise acolo.

Doamna Beauchamp îi zâmbi cu o politețe afectată.

— Mulțumesc, dar noi nu-i permitem fiicei noastre să iasă cu necunoscuți.

Privirea îi rătăci peste grupul de bărbați adunați în jurul șemineului.

– Mă bucur că pot avea o discuţie particulară cu dumneavoastră, Lady Whyte. Cred că a venit momentul să vă spun de ce soţul meu şi cu mine am adus-o pe Camille la Balmore. Suntem pe cale să negociem căsătoria ei cu Hussein.

– Oh... făcu Kirsty trecându-şi mâna peste frunte. Nu ştiam că sunt logodiţi !

– Încă nu sunt. Dar se întâlnesc de multă vreme, de vreo şase ani, mai exact. Suntem deci îndreptăţiţi, Jacques şi cu mine, să nutrim unele speranţe în privinţa deznodământului prieteniei lor. Înainte de a fi asasinat, tatăl lui Hussein o plăcea pe fiica mea, iar Camille era dispusă să se convertească la islamism.

– Dar Hussein ? Care sunt sentimentele lui ? întrebă tânăra femeie puţin dispusă să-şi menajeze interlocutoarea.

Comportamentul arivist al unei mame codoaşe care dorea pentru fiica sa o căsătorie cu un bogătaş, fără a-i păsa de fericirea ei, îi producea greaţă. Mai rău chiar : la sfârşitul secolului douăzeci, găsea acest snobism anacronic şi inadmisibil. Dar doamna Beauchamp, inconştientă de prostia ei, oftă şi clipi des din pleoapele-i albăstrite.

– Emirul o iubeşte mult pe Camille. Suntem siguri că ar fi cerut-o mai de mult în căsătorie dacă n-ar fi fost sufocat de problemele politice ivite la moartea tatălui său. A trebuit să facă faţă unei adevărate revolte şi zilele i-au fost în pericol. După perioada sumbră prin care a trecut, nu mai este nevoie să vă spun cât de uşuraţi am fost atunci când

ne-a invitat în Scoția. Speram ca el să-și confirme hotărârea dar...

Îi aruncă o privire piezișă pe sub pleoapele fardate.

– ... dar nu mai suntem atât de siguri. Se pare că i-ați sucit capul.

– Oh ! se indignă din nou tânăra femeie.

Efectul de surpriză îi permise doamnei Beauchamp să continue :

– Îi înțeleg admirația exagerată pentru dumneavoastră, dar asta nu va dura. I-am liniștit pe Camille și pe soțul meu asupra acestui punct.

Gestul ce însoți remarca făcu să-i scânteieze inelele de pe degete și să sune brățările.

– Atracția pe care o simte nu se datorează decât maturității dumneavoastră. Sunteți deosebită de tinerele studente pe care el le frecventa de obicei, și se întâmplă destul de des ca băieții de vreo douăzeci de ani, mai ales când sunt de felul lor rezervați ca Hussein, să fie fascinați de femeile cu experiență.

– Dar eu nu sunt cu mult mai în vârstă decât el ! Doar vreo doi-trei ani !

– Totuși, ați fost căsătorită, nu mai sunteți o... novice, cum este Camille ! N-are importanță, încheie ea. Hussein se va detașa oricum de dumneavoastră, doar că ați putea grăbi lucrurile încercând să păstrați distanța față de el.

– În ce fel ?

Întrebarea căzu sec. Felul de a fi al acestei cucoane care se credea în stare să dirijeze totul, o scoase pe Kirsty din sărite încât uită de convenienţe.

– Refuzându-i invitaţiile la cină, preciză doamna Beauchamp fără să se lase intimidată. Evitând lungile conversaţii cu el, fiind mai rece. În fine, nu vă cer nimic imposibil. Pentru dumneavoastră nu trebuie să fie prea greu...

Se lăsă o lungă tăcere în timpul căreia Lady Whyte ezită dacă să-i spună sau nu ce avea ea de gând să facă cu sfaturile ei. În sfârşit, zise pe un ton neutru :

– Muzica s-a oprit cam de mult.

Cu delectare, putu să urmărească pe trăsăturile doamnei Beauchamp efectul devastator pe care îl produse vestea, şi continuă :

– Cred că ar trebui să vă duceţi să vă supravegheaţi fata. Fratele vitreg al soţului meu are o reputaţie de seducător şi, din vina lui, aţi putea pierde orice şansă de a o vedea pe Camille căsătorită cu emirul Hussein al Dukar. Sincer vorbind, mă tem că Neil Dysart este mult mai periculos decât mine pentru proiectele dumneavoastră matrimoniale.

Cu aceste cuvinte, se ridică fără să-i mai dea timp să reacţioneze şi se îndreptă către grupul din jurul lui Said care, cu un aer întunecat, le ţinea un discurs vehement. Drept, în faţa lui, cu capul sus, Hussein părea că-i ţine piept în timp ce domnul Beauchamp părea teribil de încurcat. Dar secreta-

rul lui Said şi un alt arab mai în vârstă, rămaseră indiferenţi, cu ochii fixaţi pe motivele covorului.

– Scuzaţi-mă, Excelenţa voastră, interveni Kirsty. Aş dori să mă retrag şi să vă mulţumesc pentru această seară atât de plăcută.

– Toată plăcerea este de partea mea, răspunse cu emfază tânărul emir, luminat dintr-o dată. Noapte bună, Lady Whyte.

– Noapte bună.

Le adresă un zâmbet celorlalţi oaspeţi care dădură politicoşi din cap, dar cu destulă răceală. Atitudinea lor distantă o alarmă. S-ar fi zis că tocmai aflaseră despre ea lucruri neplăcute.

Se îndreptă spre uşă cu percepţia clară a liniştii ce se făcuse în urma ei. În hol, se întâlni cu doamna Beauchamp care venea agitată şi cu sufletul la gură.

– Nu mai sunt acolo ! Discul continua să se învârtă în gol, ca şi cum ei ar fi plecat de multă vreme. Aveţi vreo idee unde s-ar fi putut duce ?

– Din păcate, nu, nu văd cum aş putea ghici unde sunt, ripostă Kirsty usturător, fără a se opri din drum.

Ploaia încetase. Norii, alungaţi de vânt, lăsau locul unui cer curat cu lună plină. În curte nu mai rămăseseră decât maşina lui Kirsty şi Cadillac-ul lui Said. Jaguarul gri dispăruse.

Îi atrase atenţia un zgomot ce venea din zona umbrită a porţilor garajului. Din umbră se detaşă silueta lui Ahmed.

– Îl căutaţi pe domnul Dysart, doamnă ? întrebă el cu o intonaţie mieroasă.

Şi, chiar dacă ea nu catadicsi să-i răspundă, el o informă :

– A plecat. Cu domnişoara Beauchamp.

– Mulţumesc. Noapte bună, Ahmed.

Pe pavajul umed al curţii, tocurile ei ascuţite răsunau într-un mod sinistru. Pentru a doua oară în aceeaşi zi, nu dorea decât să-şi regăsească raiul de linişte al căsuţei sale. Ramurile pinilor trosneau sub bătaia vântului. Prin dantela mişcătoare a norilor, stelele sclipeau timide. Era una din acele frumoase nopţi de vară după furtună din ţinutul Highland ; una din acele nopţi romantice dedicate îndrăgostiţilor.

Unde o dusese oare Neil pe Camille ? La vreunul din acele baluri populare din sat, unde ei se duseseră să danseze de atâtea ori odinioară, în ritmul acordeonului şi al viorilor ?

Oh, cât ar fi dorit, în această seară, să meargă să danseze ea cu el în locul Camillei !...

CAPITOLUL V

După-amiaza era caldă şi insorită. O briză răcoroasă încreţea suprafaţa lacului a cărui apă scânteia in jocuri de lumini. Norii albi, goniţi de vânt spre larg, treceau peste vârfurile violete ale dealurilor continuându-şi cursa peste vale.

Kirsty se întorcea de la Balvaig. Îşi petrecuse dimineaţa făcându-şi cumpărăturile pe la micii comercianţi de la care îi plăcea ei să se aprovizioneze, fusese la bancă şi luase masa cu prietena ei, Jessie Craig. Văduvă ca şi ea, Jessie îsi pierduse recent soţul, veterinarul ţinutului, într-un accident de maşină.

De o săptămână, de la ultima ei cină la castel, Kirsty se ţinuse mai la distanţă de chiriaşii săi, mai puţin pentru a-i face pe plac doamnei Beauchamp cât dintr-o prudenţă instinctivă : nu voia să fie amestecată în problemele lui Hussein. De altfel, îi fusese cu atât mai uşor să-l ignore pe emir şi prietenii lui cu cât nu mai fusese invitată, nici la cină nici la partidele de pescuit organizate de Hamish. Dar remarcase în treacăt sosirile şi plecările Rolls-ului şi Cadillac-ului, şi i se păruse că

Said al Dukar plecase în dimineața aceasta la Londra în luxoasa lui limuzină neagră.

Nu-l mai revăzuse nici pe Neil, cel puțin nu-i mai vorbise. Știa doar că se afla încă la Cairn-Rua pentru că linia elegantă a Jaguar-ului său gri aluneca uneori pe drumul ce mergea de-a lungul lacului. Chiar se încrucișase cu el, într-o zi, pe drumul spre Balvaig. El o claxonase în trecere și-i făcuse un semn cu mâna. Fără să încetinească, ea avusese totuși timp să observe un cap blond pus pe umărul lui. Nu-i răspunsese la salut, și nici Camille n-o salutase.

În ciuda eforturilor pe care le făcuse pentru a-și alunga această întâlnire supărătoare din minte, ziua îi fusese stricată. Avea senzația că Neil se străduia să-l enerveze pe Hussein. De mai multe ori, ea fusese gata să urce până la Cairn-Rua, să-i spună ce părere avea despre purtarea lui și să-l înștiințeze că tânăra Camille era aproape logodită cu Hussein.

Dar se abținuse, de teama de a se afla singură cu el. Dacă ar mai fi încercat să o sărute, n-ar mai fi putut răspunde de reacțiile ei. Din ziua în care se închiseseră amândoi în turn, dorința începuse din nou s-o înunde. Pentru o clipă de uitare, s-ar fi disprețuit o viață. Nu-și putea permite să comită aceleași greșeli. Nu mai avea, ca în urmă cu patru ani, scuza tinereții și a naivității. Pe atunci, îl iubise și se crezuse iubită de el. Astăzi, era altceva.

Parcă mașina în curte, în fața peronului, și-și luă de pe bancheta din spate pachetele înainte de a coborî din mașină.

Pe măsură ce se apropia de bucătărie şi până când intră, se simţi cuprinsă din ce în ce mai tare de un val de furie. Îl ura. O îngrozea, pur şi simplu. Nu dorea decât un lucru : să-l vadă plecat la New York cât mai repede cu putinţă. Trânti uşa bufetului în care pusese nişte cumpărături.

– Ah, v-aţi întors, Lady Whyte ? Aveţi, vă rog, un minut liber să-mi acordaţi ?

Accentul melodios al lui Mary Taggart o trezi din gândurile neplăcute. Ieşi repede din încăpere şi o găsi pe menajeră în faţa uşii deschise de la intrare.

– Am venit doar să vă înştiinţez despre ceea ce s-a întâmplat la castel, îi spuse ea, foarte sur escitată. Ce agitaţie poate să fie acolo ! Dacă aţi şti ! O adevărată harababură !

Lui Mary îi plăcea la nebunie să poarte bârfele şi ochii ei căprui licăreau nerăbdători.

– Vino în biroul meu, o invită Kirsty luându-i-o înainte pe coridor. Aşază-te şi povesteşte-mi. Sper că nu dumneata eşti la originea acestei harababuri ? Nici dumneata, nici Hamish, sau...

– Nu, nu ! Liniştiţi-vă, personalul dumneavoastră nu este amestecat în drama asta. Este vorba doar de micuţa franţuzoaică.

Fundul ei impresionant se prăbuşi într-un fotoliu pe care i-l arătase Kirsty în timp ce o încuraja din priviri să continue.

– Ei bine, a plecat !

– A plecat ?

Kirsty se sprijini de birou.

– Fii mai clară. A plecat... A zburat ?

– Exact. Fără s-o prevină pe mama ei. Vă dați seama, este pentru a treia oară în această săptămână când fuge fară să spună nimănui... Și, fără îndoială, este și pentru ultima oară, căci de data asta și-a făcut și valizele, nelăsând în urma ei decât dulapurile goale... Ce ziceți de asta ?

– Ce-ai vrea să zic ? făcu tânăra femeie cu un gest evaziv.

Dar inima îi era grea pentru că-i venea mereu în minte imaginea Camillei așezată în Jaguar, cu capul pe umărul lui Neil.

– Dacă vreți să vă spun părerea mea, continuă Mary pe un ton plin de importanță, eu cred că și-a găsit un prieten... Vreau să spun, un băiat de vârsta ei cu care să se poată distra. Și n-am să fiu eu aceea care aruncă piatra ! Biata micuță, trebuie să se fi plictisit de moarte întemnițată aici între părinții săi, emir și toată suita lui, obligată să-și studieze cele mai mici gesturi, să aibă grijă tot timpul să nu depășească nicicum cadrul convenienței, neputând să poarte niciodată niște haine comode, îmbopoțonată mereu doar în rochii elegante...

Își trase sufletul și continuă :

– Asta nu-i viață pentru o fată de vârsta ei. Ah, în tinerețea mea, nu mi-ar fi plăcut deloc să fiu constrânsă astfel cu bunele maniere... Și cred că nici dumneavoastră, sincer vorbind, doamnă ?

– Nici mie, mărturisi Kirsty zâmbind.

Apoi, zâmbetul îi încremeni într-o melancolie de nestăpânit la amintirea celor optsprezece ani ai ei.

– Dacă nu poți să te distrezi când ești tânăr, nu vei mai prinde niciodată timpul pierdut, sau alergi

mereu după plăceri care ţi-au scăpat. Nu în felul acesta se formează adultul serios... filozofă guvernanta. Părinţii buni trebuie să aibă încredere în copii. Eu, ieşeam în fiecare seară, ne duceam în grup la toate petrecerile din sat ! Ah, ce energie aveam de risipit !... În fine, oricum ar fi, domnul şi doamna Beauchamp sunt distruşi, şi nu m-aş mira dacă ar veni să vă facă o vizită. I-am auzit vorbind că au de gând să vină să vă pună nişte întrebări....

— Dar eu nu sunt la curent cu nimic ! o întrerupse Kirsty ulluită. N-am văzut-o pe Camille de la dineu, când...

Işi muşcă limba şi căuta o digresiune dar Mary termină fraza în locul ei :

— ... când domnul Dysart a dus-o la dans la Balvaig ?

— De unde ştii ?

— De la nevasta lui Archie Tornton care mai cântă încă la vioară în orchestră. Archie nu mai putea de mândru ce era : abia îşi revenise din surpriza de a-l vedea pe domnul Dysart intrând că acesta, recunoscându-l, a şi venit să-i strângă mâna şi să schimbe câteva vorbe cu el. Când Maggie Thornton mi-a povestit toate astea şi mi-a mai spus că doctorul nostru era însoţit de o frumoasă tânără blondă, am dedus imediat că era vorba de domnişoara Camille.

Satisfăcută de propria ei perspicacitate, Mary se umflă în pene şi se ridică sprijinindu-se de braţele fotoliului.

— Gata, mă aşteaptă treburile mele...

Kirsty o urmă dar, ajunsă în antreu, o reţinu o clipă.

– Aşteaptă puţin. Ia spune-mi, Mary, dumneata ai memorie bună ?

Menajera se întoarse, încruntată, cu o expresie bănuitoare.

– Îmi amintesc bine feţele oamenilor, dar nu le reţin numele...

– Dar evenimentele ? Situaţiile ?... Ai putea, de exemplu, să-ţi aminteşti un fapt petrecut acum patru ani ?

– Oh, depinde... Tot ceea ce ţine de rutină, nu se uită. Dar dacă este vorba de vreo întâmplare mai neobişnuită... Ia să vedem, acum patru ani, era prima oră când aţi venit la Balmore să lucraţi cu Sir Alec, nu-i aşa ?

– Da. Era pe vremea când scria o carte despre „Istoria naturală a ţinutului Highland".

– Îmi amintesc sosirea dumneavoastră. Eraţi atât de ştearsă, de temătoare... Cine s-ar fi gândit că veţi deveni castelana Lady Whyte de Balmore ? Aţi făcut atunci o treabă bună în administrarea domeniului, doamnă, recunoscu ea. Şi, Dumnezeu să-l odihnească, aţi fost o soţie bună pentru Sir Alec... Dacă asta voiaţi să aflaţi, n-am să uit niciodată seara în care mi-a spus că nu va regreta niciodată că s-a căsătorit cu dumneavoastră, chiar dacă aveaţi pe jumătate vârsta dumnealui !

– Poate că-ţi mai aminteşti de asemeni că Neil Dysart a venit să-şi petreacă vacanţa la Cairn-Rua, în anul acela, şi că s-a întors la New York spre sfârşitul lunii august ?

Ochii mici și vioi ai lui Mary Taggart se încrețiră într-un efort de a scotoci trecutul.

– Erați buni prieteni, pe vremea aceea... El i-a făcut o vizită lui Sir Alec înainte de plecare. Nu-mi mai amintesc din ce motiv mă aflam în birou. Poreau să fi avut o discuție violentă, ceea ce m-a îngrijorat pentru că mă temeam, văzându-l atât de nervos pe Sir Alec, să nu se prăbușească în urma unui alt atac de cord. Doctorul îi recomandase so se menajeze ; de altfel, de aceea v-a și angajat ca să-l ajutați să-și scrie lucrarea.

– Dar în ziua aceea, când Neil a venit să-și ia adio, lui Sir Alec nu i s-a făcut rău, nu-i așa ? insistă tânăra femeie, hotărâtă s-o facă pe Mary să-și reamintească exact.

– Nu, până la urmă s-au calmat, și s-au despărțit în termeni foarte buni. Și-au strâns mâna și domnul Dysart mi-a încredințat o scrisoare pentru dumneavoastră înainte de a pleca.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Kirsty își ascunse mâinile ce-i tremurau, dar găsi ca prin minune tonul potrivit pentru a se preface surprinsă.

– Ia te uită ? O scrisoare ?... Înseamnă că de data asta, mie îmi joacă feste memoria : nu-mi amintesc să mi-o fi dat ?

– Evident că nu vă amintiți, pentru că nu v-am înmânat-o dumneavoastră. Sir Alec m-a rugat s-o pun pe biroul lui pentru a v-o da chiar dumnealui când vă întoarceți.

– Ah, da, desigur, acum îmi amintesc, minți tânăra femeie simțind că pălește... Nu te mai reții, Mary, ai destulă treabă.

Nemișcată, Mary Taggart își permise s-o măsoare fără a-și ascunde mirarea.

– Dar ce doreați să aflați despre anul acela ?

– Oh... Mă întrebam doar dacă Neil a mai venit de atunci la Balmore ?

– Niciodată. Nu l-am mai văzut pe aici până săptămâna trecută...

Cu aceste cuvinte, femeia deschise ușa. Și, încrețindu-și pleoapele din cauza luminii soarelui, remarcă :

– Iată-l pe Ahmed. Pun pariu că emirul îui îl trimite să vă convoace pentru povestea asta... Eu am întins-o ; pe mâine, doamnă.

Și dispăru cu viteza unui șoricel în timp ce, de cealaltă parte, ca în desenele animate, paznicul se apropia cu pași mari, cu expresia sălbatică a pisicii care-și ratează prada.

– Excelența sa ar dori să vă invite azi la ora ceaiului, o anunță el pe Kirsty înclinându-se mult prea adânc.

Cu vârful pantofului, Kirsty bătea nervos tactul în pavajul peronului. Nici nu avusese timp să-și revină dinr-o emoție, că deja i se pregătea o alta ! Deși știa că tentativa ei de a se eschiva era inutilă, încercă totuși.

– Mă anunță cam târziu.

– Excelența sa m-a rugat să insist, doamnă. Este foarte important să acceptați.

– În cazul acesta, cedă ea, spune-i că voi fi acolo în câteva minute.

Se schimbă în grabă, fără să reușească să-și facă ordine în gânduri. Îmbrăcată foarte primăvă-

ratic, într-o fustă de bumbac imprimat și o bluză albă, se afla, un sfert de oră mai târziu, pe terasa castelului unde petrecuse atât de des după-amieze de relaxare discutând cu Alec, citind sau, pur și simplu, visând. Ahmed o invită să ia loc în așteptarea Excelenței sale care nu va întârzia să vină.

— Iartă-mă, Christina. Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți.

Hussein traversa terasa. Cu o ținută degajată, la fel de elegant ca de obicei. Își luă un scaun și se apropie de masă. Imediat, se apropie un servitor arab împingând măsuța pe rotile aranjată pentru ceai. Apoi rămase nemișcat, așteptând ordine, până ce stăpânul lui îi spuse să plece.

— Te rog, servește tu ceaiul, Christina, o rugă Hussein imediat ce rămaseră singuri.

Nu erau decât două cești și, în timp ce ridică ceainicul de argint, ea se miră :

— Nu mai vine nimeni ?

— Nu, am dorit să vorbim singuri. Mi se pare că a trecut o veșnicie de la ultima noastră întâlnire în doi... Am avut foarte mulți invitați care au creat prea multă agitație... Eram nerăbdător să regăsesc calmul alături de tine. Prezența ta este liniștitoare.

— L-am văzut pe unchiul tău plecând, azi-dimineață, zise ea cu prudență.

— Da, și nu regret plecarea lui !

Buzele-i groase se subțiară într-un zâmbet jenat.

— N-ar trebui să spun asta, căci el a acționat întotdeauna în numele obligațiilor lui morale. De când a fost asasinat tatăl meu, el a fost cel ce

m-a îndrumat şi m-a sfătuit, nu numai în treburile şi responsabilităţile mele politice, dar şi în viaţa mea particulară şi religioasă.

Sorbi o gură de ceai şi, dând la o parte farfurioara şi ceaşca, îi mărturisi, vizibil tulburat :

– Unchiul Said condamnă cu severitate sentimentele ce ţi le port, Christina. Iată de ce nu te-am mai invitat în timpul şederii lui aici. Am preferat să nu vă pun faţă-n faţă... Înţelegi ?

– Desigur, înţeleg ! Presupun că nici el nu apreciază legătura ta cu o creştină ; la fel ca şi tatăl tău, preferă să te vadă frecventând tinere fete de religia ta !

– Nu... Nu este asta...

Ochii lui întunecaţi se întoarseră să privească spre un punct nedefinit, spre landă.

– Unchiul meu era de faţă când Ahmed a venit să-mi spună că tu erai închisă în turn împreună cu domnul Dysart. Mi-e teamă să nu fi tras concluzia că tu...

Se opri, roşu la faţă, dar se străduí, în ciuda jenei pe care o resimţea, să-şi exprime gândul până la capăt.

– Îmi displace să-ţi spun asta, Christina, dar unchiul meu a dedus că tu îţi risipeşti poate prea liber favorurile.

La sfârşitul tiradei sale, Hussein era roşu ca un rac, în timp ce Kirsty rămăsese perfect calmă. Îl fixă cu o privire imperturbabilă :

– Şi, desigur, tu eşti de aceeaşi părere ?

– Nu, nu, nicidecum ! se apără el scuturând din cap... Şi apoi, să-l uităm pe unchiul meu ! Am

alte griji acum. Domnul și doamna Beauchamp sunt foarte tulburați... Probabil că știi că, la ultimul dineu la care ai fost, domnul Dysart a dus-o pe Camille la dans, la Balvaig ?

– Am auzit vorbindu-se.

– Și de atunci, în fiecare zi, se duce să se întâlnească cu el fără să spună nimănui și pleacă amândoi cu mașina...

– De unde știi ? Ți-a spus cumva chiar Camille?

– Nu, ea n-a spus nimănui. Este o ființă ciudată, foarte secretă. I-a răspuns obraznic mamei sale care a întrebat-o și a refuzat cu încăpățânare să dezvăluie unde merge și cu cine. S-a transformat, de pe o zi pe alta. Nu mai este copilul docil pe care l-am cunoscut, ci o femeie posedată de diavol !... N-o mai înțeleg !...

Își depărtă brațele într-un gest de neputință și neînțelegere în timp ce Kirsty, fără îndoială mai mult pentru a se liniști ea însăși decât pentru a-l convinge, obiectă :

– Poate foarte bine să iasă cu vreun tânăr pe care l-o fi întâlnit la bal, de exemplu... N-ar fi nimic de mirare că ea caută să se distreze cu băieți de vârsta ei. Viața de la Balmore i se pare probabil posomorâtă, mai ales după Paris.

– Au fost surprinși împreună, zise Hussein nerăbdător. Pe drumul spre Cairn-Rua și în mașina domnului Dysart.

– I-ai văzut tu cu ochii tăi ?

– Nu, dar Ahmed...

– Ahmed ! Așa deci, îi tăie ea vorba fără să-și

ascundă iritarea. Ahmed ! El vede tot, nu-i așa ? Îi plătești ca să deschidă ochii ! Este un spion în solda ta ! Eu sunt deja destul de pornită împotriva lui. N-are ce să se amestece în viața mea particulară ! Nici tu, de altfel.

Răvășit, tânărul emir înghiți cu dificultate și o imploră, plouat :

— Christina, nu te înfuria pe mine. Îți jur că am refuzat să-i cred insinuările și ți-am apărat onoarea în fața unchiului meu... Te iubesc mult, Christina.

Se ridică brusc, și, tot bombănind niște blesteme, se îndreptă către balustrada de piatră ce delimita terasa. Rămase multă vreme tăcut, cu pumnii încleștați, contemplând reflexele lacului. Apoi se întoarse către invitata lui, sprijinindu-se de parapet, și chiar de la distanța aceasta, ea îi putu percepe tensiunea interioară.

— Poți să negi ceea ce bănuia Camille, și anume că Neil Dysart este amantul tău ? Poți să negi că nu te abandonaseși în brațele lui când Ahmed v-a întrerupt în turn ?

Întrebările lui acuzatoare o luară pe nepregătite. Roși la rândul ei, dar o tresărire de demnitate o făcu să-și îndrepte umerii :

— Îți repet, asta nu te privește, îi replică ea ridicându-se. Scuză-mă, am de lucru.

— Nu ! Te rog, Christina, așteaptă !

Din doi pași, fu lângă ea.

— În numele lui Allah, nu te-am chemat aici ca să te supăr ! Vrei să mă asculți ? În dimineața aceasta, s-a întâmplat un lucru foarte grav : Camille a părăsit Balmore-ul, cu valize cu tot !

– S-a întors la Paris ? întrebă Lady Whyte cât se poate de calm.

Hussein scoase dintr-un buzunar interior o coală de hârtie împăturită în patru şi i-o întinse.

– Nu ştiu unde, dar ştiu cu cine a fugit. Citeşte asta.

După o privire aruncată peste textul scris în franceză din care nu înţelese decât trei cuvinte : „Neil, Hussein, Camille", ea îi înapoie biletul.

– Citesc prost în franceză. Ai vrea să mi-l traduci ?

– „Dragul meu Hussein, spuse el din memorie, nu pot să mai prelungesc situaţia asta. Încearcă să mă înţelegi. Plec cu Neil Dysart, dar inima mea rămâne cu tine. Camille". Asta-i tot. Nu spune unde pleacă.

Lui Kirsty i se înmuiară picioarele. Trebui să se sprijine cu amândouă mâinile de speteaza scaunului gol din faţa ei. Tăcerea devenise profundă şi cea mai mică adiere de vânt printre frunzele copacilor, chiar şi crîpcitul apei la malul lacului, deveniră apăsătoare.

– Nu pari prea şocată, se înşelă Hussein în aprecierea lui. Te-a prevenit cumva amantul tău de această fugă ?

– Nu. Neil Dysart nu este amantul meu şi nu m-a informat asupra proiectelor sale.

– Aşadar, nu eşti la curent ?

– Ţi-am spus că nu ! îi replică ea agresiv.

Apoi, cu o voce mai blândă, reluă :

– Îmi pare sincer rău, Hussein, de ceea ce ţi s-a întâmplat.

El o privi neîncrezător.

– La fel cum ți-a părut rău și atunci când mi-a furat Rolls-ul ca să-și ajute prietenii să fugă ?

Înainte să răspundă, Kirsty lăsă să-i scape un oftat plictisit.

Nu erau braconieri ci niște tineri medici veniți în vacanță să se amuze. Făcuseră pariu să-și arate îndemânarea în a prinde pește, numai pentru a-i demonstra lui Neil de ce erau ei în stare.

– Dar știai că domnul Dysart era implicat în afacerea asta, ceea ce nu te-a împiedicat să susții sus și tare cât erai de „sincer dezolată" că mi-a dispărut mașina.

– Oh, n-am susținut chiar atât de „sus și tare" în replică ea. Și nici nu te-am mințit, realmente îmi părea rău să te văd atât de tulburat. Ca și astăzi, de altfel, îmi pare rău să te văd în starea asta în care te-a adus dispariția Camillei. Pentru că nu pot să fac nimic să te ajut.

– Cred că o să înnebunesc ! mormăi el. Indiferența ta mă înnebunește. Logodnica mea este răpită de fostul tău amant și tu rămâi rece, indiferentă ! De ce nu explodezi și tu ca mine de furie ? ! Înseamnă că nu-ți pasă de Dysart ?

– Ascultă, Hussein, trebuie să recunosc că sunt puțin contrariată de atitudinea Camillei. Este atât de tânără și a fost crescută în puf... Dar fapta ei arată că știe ce vrea, cu toate acestea, și fără îndoială, a hotărât să se distreze puțin, să profite încă de libertatea ei înainte de a fi închisă în haremul tău. Nu pot s-o acuz. Viața într-un harem

nu trebuie să se deosebească prea mult de cea din închisoare.

Faţa tânărului emir se congestionă. La tâmplele lui, venele albăstrii se reliefară mai mult şi albul ochilor i se injectă în sânge.

– N-o voi instala într-un harem ! Eu urăsc aceste vechi instituţii demodate, scrâşni el printre dinţi. Nu voi avea decât o singură soţie. Dar în ziua când îmi va deveni soţie, va trebui să fie nevinovată. Aşa cum a fost Camille până acum. Dar astăzi...

Lovi cu pumnul în palma celeilalte mâini.

– Astăzi, a fugit cu Neil Dysart şi eu nu mai sunt sigur de puritatea ei ! Tu ai fost prima care ai prevenit-o pe doamna Beauchamp asupra moralităţii îndoielnice a prietenului tău.

– Dumnezeule, da ! Şi recunosc că este prea târziu ca să mă contrazic, oftă Kirsty ezitând între a râde cu lacrimi sau a exploda de furie.

Îşi muşcă buzele şi repetă :

– Regret... Regret atât de mult, orice ai crede tu ! Ce-aş putea să-ţi mai spun ? Ce-aş putea face ?... Dar tu, ce ai de gând să faci ? Mă mir că nu l-ai trimis încă pe Ahmed pe urmele lor.

– Când am găsit biletul pe care mi l-a lăsat Camille, erau deja departe, îi explică el mai puţin agitat. Urmărirea ar fi fost inutilă. Domnul şi doamna Beauchamp au plecat azi după-amiază spre Fort William ca să depună o plângere la comisariat.

– O plângere ? Contra cui ? Şi pentru ce infracţiune ?

– Contra lui Neil Dysart. Pentru răpire.

– Oh, nu ! Nu ! Nu au dreptul !

Îl pierise orice poftă de râs. Dacă izbucnea un scandal, farsa se putea transforma în dramă pentru cariera chirurgului.

– Camille l-a urmat de bunăvoie, pledă ea. Acuzația de răpire nu ține din moment ce și-a luat lucrurile cu ea.

– O să vedem noi ! Oricum, nu avem altceva mai bun de făcut... De ce a trebuit să plece tocmai acum când unchiul meu, care este șeful religios în țara mea, mi-a acordat autorizația de a-i cere mâna ? Tocmai jurase că se va converti la islamism...

– Atunci, urmărește-o ! îl sfătui Kirsty ridicând din umeri

– În ce direcție ?

– În cazul acesta, nu-ți rămâne decât să aștepți. Mai devreme sau mai târziu, ea va lua legătura cu părinții săi.

– Asta-i tot ce poți să-mi spui ?

– Asta-i tot.

Privirea lui Hussein ațintită asupra ei o făcu să se gândească la privirea vulturului care pândește clipa potrivită pentru a se năpusti asupra prăzii. Impresia aceasta deveni și mai puternică atunci când el, dintr-un salt, fu lângă ea, îi cuprinse prin surprindere ambele mâini și le apăsă pe pieptul lui.

– Christina, te iubesc. Îmi place fața ta, pielea ta catifelată, părul tău. Îmi place muzica dulce a vocii tale, felul tău de a râde, felul tău de a ofta. Îmi place limpezimea minții tale... Te iubesc

mult mai mult decât pe Camille... La asta, ce ai de spus ?

Stupefiată, ea își lăsă o clipă privirea ochilor mari, albaștri să întârzie în privirea catifelată și întunecată cu care el o învăluia. Apoi, revenindu-și din șoc, se retrase și încercă să se elibereze.

— Emoția te face s-o iei razna, bați câmpii... Hai..., lasă-mă să plec.

— Nu, nu bat câmpii. Și dacă împrejurările ar fi fost altele, pe tine te-aș fi cerut în căsătorie.

— Împrejurările ? Care împrejurări ? Ești sigur că folosești cuvântul potrivit ?

— Vorbesc despre... faptul că ești văduvă. Ai aparținut deja unui bărbat, pe când cea care va împărți viața cu mine trebuie să fie...

— ... imaculată, termină ea fraza privindu-l sfidător. Da, știam că urăști vechile instituții demodate...

— Nu mă mai tortura, Christina. Imposibilitatea de a te lua de soție nu-mi stinge pasiunea pentru tine... Fii amanta mea. Vei continua să locuiești la Balmore, iar eu voi veni să te văd cât de des îmi vor permite obligațiile mele. Te implor, nu mă refuza.

Ulultă de enormitatea acestei propuneri, își aminti de propriile ei vorbe, când, furioasă, îi aruncase lui Neil că ea ar putea să se mărite oricând cu Hussein pentru averea lui.

— Vrei să spui că ai continua să plătești chiria ? întrebă ea, cu cinism.

— Bineînțeles. Sau, dacă vrei, voi cumpăra do-

meniul dar ţi-l voi lăsa în stăpânire deplină atâta vreme cât vei accepta să mă primeşti.

Fără să-şi dea seama de latura sordidă a generozităţii lui, se strânse mai aproape de ea, frângându-i degetele pentru a-i dovedi violenţa sentimentelor lui.

– Te iubesc şi te vreau. N-am mai simţit niciodată ceva atât de devastator. Acceptă-mă. Răspunde-mi. Trebuie să-mi spui da.

– Nu acum. Dă-mi timp să mă mai gândesc şi acum, dă-mi drumul. Ar putea să vină cineva şi...

– Ahmed ? zise el, cu o cută ironică în colţul gurii. Să vină ! Dorinţa mea cea mai aprinsă ar fi să te vadă în braţele mele ! Dar nu va veni. Aşa că, dă-mi voie să te sărut...

Buzele îi erau calde, umede, blânde. Mai întâi reticentă, Kirsty sfârşi prin a-i răspunde la sărut, pentru că doar a se preface că îi cedează i se păru mijlocul cel mai sigur de a se elibera.

– Constat că nu-ţi sunt indiferent, şopti el, înnebunit de plăcere. Îţi acord răgazul pe care-l doreşti pentru a mai reflecta. Mi-ai dat speranţe, Christi...

Deodată, încruntat, aţinti o privire feroce în spatele ei.

– Ce este, Mohamed ?

El se întoarse brusc. Unul din gărzile de corp stătea indiferent în dreptul uşii duble. Vorbi ceva într-o arabă rapidă, cu tonalităţi aspre şi virulente.

– Mă cheamă la telefon unchiul meu de la Londra, îi traduse Hussein. Am încercat să dau de el azi-dimineaţă, dar nu l-am găsit la hotel. Te rog să mă scuzi.

– Desigur.

– Promite-mi că mă vei aştepta. Mai ia o ceaşcă de ceai.

– Imi este imposibil. Ne vedem mâine, îi spuse ea repede, în timp ce traversa terasa pentru a coborî pe scara exterioară.

Ceaiul nu mai avea rost ; ar fi avut nevoie de o băutură mai tare pentru a-şi pune ordine în gânduri. O duşcă zdravănă de whisky i-ar face foarte bine. Dar ea nu obişnuia să bea niciodată şi în bufetul ei nu se afla nici o sticlă de alcool. Din fericire, pentru că probabil că s-ar fi îmbătat ca să uite !

Incapabilă să stea locului, nici măcar nu se duse acasă şi se instală direct la volanul maşinii ei, rămasă în faţa uşii. Trebuia să se mişte, să plece undeva, să vorbească cu cineva. Singura persoană care i-ar fi ascultat confidenţele fără să o suspecteze de deranjament cerebral, era Jessie.

Casa lui Jessie se afla la ieşirea din Balvaig. O oră mai târziu, aşezată lângă fereastra ce dădea spre una dintre cele mai frumoase străzi ale oraşelului, Kirsty îşi încheia relatarea aventurilor ei.

– Iată-te şi eroina unei povestiri din „O mie şi una de nopţi !" strigă prietena ei. Un prinţ arab, un emir autentic care vrea să te facă metresa lui !

– Pe mine nu mă amuză deloc !...

– Nu-i nevoie să-mi mai spui, se vede ! De fapt, te supără escapada lui Neil cu această tânără franţuzoaică... Ai făcut bine că ai venit, şi n-ai rumegat singură toate astea. Unii bărbaţi nu sunt fericiţi decât dacă distrug totul în calea lor !

– Eu îmi fac griji mai mult pentru ea. Este atât de tânără şi mi-e teamă că, după ce va obţine ceea ce doreşte, o va abandona...

Conştientă că încearcă să-şi ascundă astfel adevăratele sentimente, mai ales gelozia, insistă :

– Mă tem să n-o facă să sufere.

– Aşa cum ai suferit şi tu acum patru ani ? De atâta vreme, ranchiuna nu este încă îngropată ?

– Ba da, dar...

– Atunci, uită-i, şi pe unul şi pe altul ! Nici un bărbat nu merită să te chinuieşti astfel pentru el. Nu eşti vinovată de actele lui... Şi, pentru început, n-ai să te întorci astă-seară la Balmore. Este o petrecere la Clubul Navigatorilor, te iau cu mine.

– Dar... n-am fost invitată, şi nu sunt membră...

– Glumeşti ! Uşile Clubului se vor deschide larg în faţa lui Lady Whyte de Balmore !

– Nu-mi place să uzez de titlul meu ... protestă ea cu timiditate.

– Taci odată ! o certă Jessie într-un hohot de râs. E timpul să te mai arăţi în lume ! Încă de pe vremea când trăia Alec, tu tot nu obişnuiai să ieşi şi continui să te izolezi. Şi numai Dumnezeu ştie de ce, pentru că nu este un secret pentru nimeni că tu şi cu soţul tău nu...

– Nu ce ?

– Înţelegi foarte bine ce vreau să spun, se strâmbă Jessie. Starea de văduvă retrasă în castelul ei nu-ţi vine bine deloc, n-ai s-o prelungeşti la nesfârşit ! Vom merge deci la Club, vom bea un pahar, ne vom veseli şi poate că Făt-Frumos o să ne invite la dans... Şi nu-ţi face griji pentru în-

toarcerea ta la Baltimore, în noaptea asta vei dormi aici.

– De acord, capitulă brusc Kirsty, mulţumită că-şi va alunga grijile pentru câteva ore. Sunt destul de bine îmbrăcată cu fusta şi cu bluza asta ?

CAPITOLUL VI

Deşi se culcase în zori, Kirsty se trezi devreme. Încă somnoroasă, privi în jurul ei uimită, apoi îşi aminti că se afla la Jessie. Soarele îşi trimitea câteva raze printre draperii. Era timpul să se întoarcă la Balmore ca să afle dacă Hussein are veşti despre Camille.

Se ridică în şezut şi scoase un geamăt surd ducându-şi amândouă mâinile la fruntea ce-i era străbătută de o durere halucinantă. Memoria îi reveni complet: adormise cu o migrenă cumplită, nu pentru că ar fi băut mult, dar cum nu era obişnuită, două pahare însemnau pentru ea prea mult. Cu toate acestea, seara îi lăsase o impresie plăcută. Se distrase, întâlnise multe cunoştinţe de toate vârstele şi din toate mediile.

— Kirsty ? Te-ai trezit ? Ţi-aduc ceaiul.

Jessie intră aducând o tavă apetisantă încărcată cu felii de pâine prăjită, gem, unt, biscuiţi şi ceainicul împreună cu două ceşti mari. Încă ciufulită, era îmbrăcată într-un capot cu flori multicolore şi, cu zâmbetul ei poznaş, părea un buchet primăvăratic.

– Cum te simți, în dimineața asta ?

– Nu prea rău, dar am mintea puțin cam încețoșată, mărturisi Kirsty, netezind cuvertura pentru ca prietena ei să poată pune tava.

Cu micul dejun între ele, Jessie se așeză pe marginea patului și turnă ceaiul. Kirsty nu-și puse nici zahăr nici lapte și bău pe nerăsuflate.

– E delicios, remarcă ea.

Și, adresându-i o privire pocăită prietenei sale care avea o expresie malițioasă, o întrebă :

– Sper că nu m-am purtat într-un mod prea extravagant aseară ? Am impresia că am băut cam mult.

– Oh, ai fost doar ceva mai volubilă ca de obicei... Dar în afară de asta, veselia ta părea absolut naturală și cred că nu ești în stare să-ți pierzi prea ușor demnitatea... Doar ochii tăi mari, albaștri, au făcut ravagii !

Printre genele negre, Jessie urmărea râzând pe sub mustață impactul cuvintelor ei.

– Ești o *femeie fatală*, în fond. Ești înconjurată de o aură de mister care-i atrage pe bărbați. Nu-i de mirare că emirul s-a îndrăgostit nebunește de tine... Ai luat vreo hotărâre în legătură cu „oferta" lui ?

Kirsty își termină ceaiul și puse ceașca jos. Apoi, sprijinindu-se de perne, se întinse, cu mâinile pe ceafă.

– Nu, încă nu, răspunse ea în sfârșit. Așa cum mă cunoști, poți să-ți imaginezi că aș putea fi mea-bresa întreținută a unui bogătaș arab ?

— Sinceră să fiu, nu mi te închipui deloc astfel, oftă Jessie uşurată. Suntem amândouă nişte biete englezoaice puritane, cu un amestec contradictoriu de independenţă, ceea ce nu aranjează nici un pic lucrurile! Suntem condamnate la o căsătorie din dragoste sau la singurătate!

Râse, dar se întristă imediat.

— Şi aşa cum merg lucrurile, am impresia că mă pândeşte singurătatea... Nici unul dintre bărbaţii pe care i-am cunoscut nu se poate compara cu James... Oh, Kirsty, de ce l-am pierdut? se prăbuşi ea plângând.

Tulburată de suferinţa ei, Kirsty petrecu mai mult de o oră ca s-o consoleze. Era aproape ora zece când, cu inima grea, trebui s-o părăsească.

Conducea cu nervozitate, fără să respecte limitele de viteză, pe şoseaua ce ducea spre Glen Lannach. Pe pajiştile înverzite păşteau liniştite vaci brun-aurii, de talie mică, specifice ţinutului Highlands. Pădurile de pini şi zadă se întindeau pe dealuri până la landa arămie împestriţată cu tufe înflorite şi, în vârful munţilor, stâncile roşietice spălate de ultimele ploi păreau să pornească la atacul norilor grei şi negri de pe cer.

Încet-încet, se simţea din nou cuprinsă de agitaţia anxioasă din ajun. De ce se simţea atât de implicată când era vorba, de fapt, de aventurile altuia? Pe Jessie putuse s-o mintă spunându-i că îşi făcea griji din cauza Camillei. Dar faţă de ea însăşi, trebuia să admită că nu-i păsa câtuşi de puţin de ce s-ar putea întâmpla cu rivala sa. Era îngrijorată doar din cauza lui Neil şi a neajunsu-

rilor pe care le-ar fi avut în cariera lui dacă ar fi provocat un scandal.

Răpirea unei tinere franţuzoaice de familie bună promisă de soţie unui potentat arab, ar face mare zarvă dacă ziarele ar afla de această întâmplare. În grija lor de a-şi regăsi fiica, familia Beauchamp n-ar ezita să informeze presa şi să emoţioneze opinia publică.

Îi era insuportabilă ideea, că dintr-o toană, Neil îşi periclitase cariera. Reputaţia lui de chirurg va fi pătată, căsătoria, terminată. O publicitate indiscretă l-ar putea distruge !

Cât ar fi vrut să poată rămâne indiferentă la tot ceea ce era în legătură cu el ! Timp de patru ani lungi, el nu mai însemnase nimic pentru ea ! Atunci, de ce astăzi se temea atât de mult de catastrofa către care el părea că se îndreaptă ? De ce această teribilă dorinţă, prosteasca şi inutilă, de a-l împiedica să comită ireparabilul, de a-l proteja de consecinţele actelor lui ?

Dumnezeule ! Numai de nu s-ar fi îndrăgostit din nou de el ! Îşi scutură capul ca pentru a se convinge de contrariu... Nu, nu ! Dragostea cere timp, ea nu-l mai văzuse pe Neil decât de vreo două-trei ori de când se întorsese. Iubirea cere timp... Un zâmbet amar îi deformă buzele ; cu patru ani în urmă, asta nu i-a luat decât zece minute !

Înainte ca ea să ajungă la castel, cerul deveni negru ca cerneala şi începu să plouă. Curtea era plină de lume şi domnea o mare agitaţie. Servitorii şi paznicii alergau în toate direcţiile dând ordine, transportând pachete, cufere şi valize. Furgoneta care îl escortase pe emir la instalarea lui la castel, fusese scoasă din garaj şi trona, cu

toate uşile deschise, în mijlocul furnicarului. Se încărcau bagajele.

Văzându-l pe Ahmed, Kirsty se repezi spre el.

– Ce se întâmplă ?

– Plecăm, doamnă. Excelenţa sa este în salon şi doreşte să vă vadă cât mai repede cu putinţă.

Îl găsi pe Hussein aşezat în faţa măsuţei joase, în plină conversaţie telefonică. De cum o văzu scurtă convorbirea şi închise telefonul. Apoi se ridică dar nu se apropie, aşteptând ca ea să vină spre el. Pe faţa lui fără nici o expresie, ochii mari, negri reflectau tristeţea.

– Bună ziua, Christina. Te-am căutat toată dimineaţa. Aseară, de asemeni, dar nu erai acasă.

– M-am dus la Balvaig să-i fac o vizită unei prietene, şi am rămas să dorm la ea ... Ai veşti despre Camille ?

– Mă duc s-o caut.

– Ai aflat unde se ascunde ?

– În împrejurimile Londrei. Aseară, familia Beauchamp a primit un telefon... anonim. Necunoscutul spunea că fata este bine, sănătoasă, refugiată la o prietenă în apropierea capitalei. Au trebuit să se mulţumească doar cu această informaţie şi au plecat imediat la drum. Le-am promis să vin şi eu astăzi pentru a-i ajuta în căutările lor.

Îşi frângea cu nervozitate mâinile şi schiţă un zâmbet confuz.

– Sper că mă înţelegi, Christina. Sunt obligat să le vin în ajutor...

– Înţeleg foarte bine, îl linişti ea. N-aş fi înţeles dacă ar fi fost invers. Locul tău este alături de ei.

El îndrăzni s-o privească cu o asemenea uşurare încât ochii lui deveniră mângâietori.

– Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva de la tine. Eşti atât de generoasă, atât de indulgentă... Lângă tine, orice bărbat se simte protejat şi liniştit. Asta este foarte important. Şi iată de ce te iubesc...

Veni mai aproape de ea, fără ca totuşi s-o îmbrăţişeze.

– Te-ai mai gândit la propunerea mea ? Mi-ai promis că-mi vei da răspunsul astăzi.

– M-am gândit, zise Kirsty retrăgându-se un pas. Răspunsul este nu. Nu m-aş mulţumi cu o asemenea situaţie.

Spre surprinderea ei, el dădu din cap în semn de aprobare, în ciuda lacrimilor care-i scânteiară deodată printre gene.

– Am prevăzut un asemenea răspuns. Nu este genul tău. Tu eşti o femeie cu care te căsătoreşti, căreia îi asiguri o viaţă confortabilă şi respectabilă. Meriţi un soţ care să te susţină, să te înconjoare cu tandreţe şi să-ţi facă nişte copii frumoşi.

Se întrerupse din cauza emoţiei care-l sufoca, cu o expresie de durere pe faţă.

– Allah să mă ierte, aş vrea să am curajul să fiu acel bărbat. Aş vrea să am puterea să las altora responsabilităţile mele, să întorc spatele emiratului Dukar pentru a-mi trăi viaţa aşa cum înţeleg să o trăiesc : să rămân aici şi să mă căsătoresc cu tine. Dar nu am acest curaj. Mă tem că-mi voi ofensa poporul, pe unchiul meu, şi prin el tot Islamul...

După o clipă de tăcere, întinse mâna spre ea.

– Adio, Christina. Nu voi reveni niciodată la Balmore.

Cu toată stăpânirea ei de sine obişnuită, Kirsty avu o tresărire.

– Dar ai plătit chiria pe şase luni !

Cel mai crud deznodământ al acestei aventuri i se păru a fi să aibă de restituit nişte bani pe care-i folosise deja ca să plătească nişte datorii. Fără să se gândească la ruina în care o cufunda plecarea lui impulsivă, emirul desfăcu braţele a neputinţă.

– Vezi tu, eu n-am curajul să rămân, cu atât mai mult n-aş avea curajul să revin. N-aş putea suporta să-ţi fiu în preajmă, să te văd în fiecare clipă trecând prin parc, din moment ce îmi este interzis să-ţi dovedesc dragostea mea.

– Dar... am să stau de o parte, n-am să mă arăt, insistă ea. Uite, o să mă duc să mă instalez în altă parte în timpul şederii tale aici... În felul acesta, nu există nici un risc să mă întâlneşti.

El dădu din nou din cap, cu o resemnare sfâşietoare având în vedere tinereţea lui.

– Nu. Soarta mea este să mă căsătoresc cu cineva care îmi este aleasă. Poate va fi Camille. Dacă nu ea, o altă domnişoară pe care rolul de soţie o încântă la fel de puţin ca şi pe Camille. Fiecare cu soarta lui, încheie el rostind apăsat silabele.

Palidă, Kirsty nu se putea desprinde de ideea ei fixă, murmură cu o voce slabă :

– Ţi-ai fixat o întâlnire cu notarul meu ca să-ţi recuperezi banii ?

– Poftim ?

El părea că revine dintr-un vis îndepărtat. Dar ea nu repetă întrebarea şi el făcu un efort vizibil ca să înţeleagă ceea ce auzise.

– Ignoranţa ta în afaceri mă uimeşte, Lady Whyte. Eu am semnat un contract care mă angajează pe şase luni şi, în caz că rezilierea lui vine din partea mea, nu mi se restituie nimic.

Stânjenită şi nemulţumită de uşurarea pe care o simţea, ea nu putu decât să bolborosească :

– Este o risipă să plăteşti chiria pentru un castel pe care nu-l mai locuieşti.

– Pot să-mi permit, zise el ironic.

Buzele i se întinseră într-o expresie de ironie blazată care-l făcea să arate jalnic. Apoi o privi îndelung, de parcă voia să-şi graveze în memorie trăsăturile ei.

– Acum, te rog, Christina, să ne luăm adio şi să pleci. Nu mai pot suporta multă vreme să te văd în faţa mea.

– Adio, şopti ea, depunându-i o sărutare rapidă pe obraz. Îţi doresc s-o regăseşti pe Camille înainte ca ea să fi făcut prea multe prostii şi astfel s-o poţi lua de soţie.

După ce ieşi din salon, făcu un ocol prin bucătărie ca să se asigure că Mary Taggart supraveghea mutarea pe care o făceau servitorii arabi. Dar şeful acestora şi ajutoarele lui se şi făcuseră nevăzuţi iar Mary, în sfârşit singură, îşi curăţă vasele şi bucătăria cu o veselie de nedescris.

– Ah, de data asta nu pot spune că nu sunt mulţumită de atâta harababură ! exclamă ea. Şi

mai ales, să nu-i văd că se mai întorc ! Călătorie sprâncenată !

Ridică privirea și se opri brusc, cu sprâncenele încruntate.

– Dar sunteți cam palidă în dimineața asta. Îmi las treaba și vă pregătesc un ceai bun pe care o să-l bem împreună ca să sărbătorim evenimentul !

Prin fereastra udată de ploaie, Kirsty văzu furgoneta făcând un ocol prin mijlocul curții și dispărând pe după clădire. Câteva secunde mai târziu demară și Rolls-ul, cu Ahmed la volan și Hussein așezat în spate. Nu mai rămase decât pavajul cenușiu udat de aversa ce formase pârâiașe prin rigole și zgomotul picăturilor de ploaie ce loveau geamul.

– S-a mai întors o pagină, filozofă Mary. Sper că n-o să vă grăbiți să închiriați din nou la niște străini, după experiența asta !

– Va trebui totuși să închiriez cuiva... Ai o aspirină, Mary ? Am o migrenă cumplită.

– Bineînțeles că am. Vă îngrijesc eu acum.

Kirsty se așeză, cu umerii căzuți, cu coatele pe masă, și cu bărbia sprijinită în palme. Cu o privire stinsă, fixa fără să le vadă ceașca și farfurioara din fața ei. Hussein plecase. Familia Beauchamp plecase, Neil plecase. Balmore își regăsise pacea de odinioară. Din nou, ea putea să se plimbe prin castel, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit. Ca și cum domeniul nu fusese transformat într-un palat al Seherezadei. Ca și cum Neil n-ar fi reapărut niciodată.

Unde era el acum ? La Londra, cu Camille ? Dorea din tot sufletul să nu fie aşa. Nu se putea obişnui cu ideea de a-l vedea distrugându-şi viaţa pentru părul bălai al unei zâne de optsprezece ani. Strânse din dinţi şi privi desenul colorat de pe ceaşca de porţelan. N-ar fi crezut că poate fi atât de geloasă. Şi poate că ea era artizanul propriei ei nefericiri. Poate că Neil nu i-ar fi dat nici cea mai mică atenţie Camillei dacă ea nu l-ar fi respins atunci, în turn, sugerându-i să-şi găsească o altă femeie dacă voia să-şi înşele nevasta.

Suspină adânc, cu inima plină de regrete. Ce nevoie avusese să-l provoace pe Neil? Ar fi trebuit să-şi amintească faptul că el nu era bărbatul care lăsa să scape o provocare. Descendent al unor scoţieni neîmblânziţi şi mândri, ridica întotdeauna mânuşa aruncată de adversar pentru a i-o azvârli în faţă.

– Poftim, o anunţă Mary în timp ce învârtea linguriţa într-un pahar în care se topeau două pastile de aspirină. Înghiţi astea şi după aceea o cană mare de ceai cald. O să vă mai reveniţi puţin, păreţi moartă de oboseală. Răspunderea domeniului este o sarcină grea pentru dumneavoastră ! Nimeni n-o să vă condamne dacă o să vă asumaţi atâtea responsabilităţi. Ar trebui să plecaţi undeva, departe... Să găsiţi o muncă mai puţin obositoare, printre oameni de vârsta dumneavoastră ! Şi să vă oferiţi şi câteva plăceri !

– Dar nu ţi-ar plăcea să mă vezi vânzând domeniul unui străin, îi răspunse Kirsty, rămânând cu

privirea ațintită pe urmele de aspirină de pe fundul paharului.

– Nu, nu unui străin... Cuiva de pe aici... Chiar și un englez ar fi bun. Există totuși și pe la noi familii destul de bogate pentru a putea cumpăra Balmore !

Își băură ceaiul în liniște, dar gândurile lor urmau niște drumuri paralele.

– Poate, oftă Lady Whyte ridicându-se. Voi petrece o parte a după-amiezii în biroul lui Sir Alec. Dacă ai nevoie de mine, mă găsești acolo.

Biroul, care fusese odinioară încăperea cea mai primitoare, și caldă, degaja acum o atmosferă sinistră de loc nelocuit și un miros de închis. Kirsty încuie ușa în urma ei și se îndreptă direct către locul obișnuit al soțului său, încercând să-și imagineze scena care se derulase aici în ziua întrevederii lui cu Neil.

Alec era așezat aici în scaunul lui rulant, exact în acest loc, lângă fereastră și lângă telescop. Pândea, în liniște, prin telescop pe cineva care se apropia. Buzele i se subțiau, albastrul ochilor lui devenea glacial, în intenția de a-și reduce musafirul la starea de supus căzut într-o admirație înfricoșată. Lui Kirsty îi trebuise multă vreme până să descopere că indiferența lui nu era decât o mască : o expresie studiată în spatele căreia își ascundea slăbiciunea datorată infirmității.

Dar cu siguranță, Neil nu se lăsase impresionat. Probabil că se apropiase de birou cu un pas sigur și-i spusese, fără ezitare, că vrea să stea de vorbă cu secretara lui.

Urmase acea discuție animată care s-a încheiat cu scrisoarea lui Neil. O scrisoare pe care Mary a pus-o pe birou... Poate că a fost acoperită cu alte documente, apoi uitată ? Poate că s-a rătăcit printre hârtii de arhivă și ulterior a fost clasată din nebăgare de seamă ? Sau poate, în voia unui curent de aer, a căzut în coșul de hârtii și apoi fusese aruncată de către femeia de serviciu, înainte ca Alec să se fi gândit să i-o dea ?

Acum că era sigură de existența acestui mesaj, lui Kirsty nu-i venea să creadă că Alec o ascunsese cu bună-știință. Totuși, se întâmpla destul de rar ca Sir Whyte să omită și cel mai mic detaliu...

Atmosfera închisă a biroului o sufoca. Se hotărî să se întoarcă acasă la ea, în pavilionul în care îi plăcuse întotdeauna să locuiască.

Tocmai trecuse poștașul aducând un prospect, vreo două reviste, chitanța de electricitate și un plic cu antetul Dawson-Pettigrew and Tanner, notarii familiei.

Îl deschise cu febrilitate. Textul era scurt și-i cerea să se prezinte cât mai repede posibil la biroul lor din Fort-William, pentru a discuta dispozițiile testamentare ale celui ce a fost Sir Alec Whyte.

Descoperiseră oare vreo clauză ascunsă în testamentul cu ultimele dorințe ale soțului ei ?... Obosită, insensibilă la orice eveniment nou care s-ar fi putut produce, telefonă și-și fixă o întâlnire pentru a doua zi. După ce mâncă destul de frugal, spre sfârșitul după-amiezii se ocupă de corespondența care se îngrămădise de câteva săptămâni.

Când termină, își frecă ochii având impresia că se trezea dintr-o letargie, de parcă s-ar fi dedublat : o parte din ea, ca un automat, pusese la punct corespondența, în timp ce cealaltă parte ațipise, inertă pentru câteva ore.

Refuzând să se lase pradă neurastenieî, îeși să-și mai dezmorțească picioarele. Se lăsa seara. Într-un colț al curții, se opri să contemple pânza scânteietoare a luciului de apă care reflecta deja luna. Privirea i se ridică spre dealurile de la Cairn-Rua. Și inima îi tresări în piept.

Făcu ochii mici și scrută cu atenție lumina slabă și galbenă ce se zărea într-o parte a coastei. Nu, nu visa ! Cineva vizita ferma în lipsa lui Neil !

Începu să alerge, cizmele ei de cauciuc înfundându-se în noroi. Alerga, cu răsuflarea tăiată, de-a lungul lacului, fără să piardă din ochi lumina ce apărea și dispărea printre copaci. Încetini pasul pe panta abruptă care o apropia de țintă. Făcu o pauză la intrarea în grădină ca să-și mai tragă sufletul, îngrozită de cutezanța ei și nemaiauzind în liniștea înconjurătoare decât bătăile surde și repezi ale inimii ei.

Se apropie tiptil de fereastră și se cățără sprijinindu-se de o jardinieră săpată chiar în piatră. Neil era așezat la masă, în fața unui caiet de crochiuri, dar nu desena. Cu tâmpla sprijinită de pumnul său stâng, cu un creion de desen în mâna dreaptă, stătea nemișcat, îngândurat.

Ușurată că n-a dat de vreun hoț, Kirsty sări de la fereastră. Scoase un răcnet de durere și rămase țintuită la pământ. Piciorul î se dezechilibrase pe

marginea pietrei. Își controlă respirația sperând că Neil n-o auzise și că va putea pleca în câteva minute.

Deodată însă, un fascicol luminos mătură grădina.

– Cine este ?... Kirsty ! Dar ce naiba faci aici ?

– Am observat lumină și mi-a fost teamă să nu fi intrat vreun hoț în absența ta, îi explică ea cu curaj, ridicându-se.

Dar fu nevoită să se așeze din nou pe marginea pietrei, din cauza durerii. Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare.

– Oh... gemu ea ; iarăși mi-am scrântit glezna.

– Atunci, intră *iarăși* ca să arunc o privire !

Neluându-i în seamă protestele, el își trecu un braț viguros pe sub subțiorile ei și o transportă în interior. Bruscheța intonației lui și a gestului nu era semn bun.

– Îmi... pare rău, bolborosi ea cu buzele lipite de pulovărul lui shetland. De obicei nu mă prea rănesc... În fine...vreau să spun... că n-am făcut-o special.

– Nimeni nu se schilodește cu bună-știință, îi ripostă el punând-o în același fotoliu ca și acum patru ani, lângă șemineu.

Îi aranjă pernele la spate și o forță să se sprijine de ele, rămânând aplecat asupra ei, cu ochii țintuiți în ochii ei.

– Mă duc să-ți aduc un pahar cu apă, îi zise el fără să se miște. Apoi îți voi examina piciorul.

– Neil... Să nu cumva să-ți închipui că am țipat ca să-ți atrag atenția...

– Nici nu cred asta, se enervă el. Ai țipat pentru că te-a durut, asta-i tot !... Fără să-ți reproșez vreo lipsă de originalitate, asta este o reacție foarte obișnuită. Hai, acum relaxează-te, mă întorc într-o clipă.

Ieși prin ușa ce dădea spre bucătărie, la celălalt capăt al încăperii. Kirsty își lăsă capul să cadă pe spetează fotoliului, oftă și-și lăsă privirea să rătăcească prin jurul ei. Decorul nu se schimbase prea mult de patru ani încoace : mobila țărănească, simplă și robustă, plăcile octogonale de gresie roșie cu porii dilatați de vreme, aceleași cărți aliniate pe etajerele de lângă șemineu. Doar perdelele fuseseră înlocuite și lampa de petrol nu mai era folosită. Hamish instalase electricitatea.

– Bea asta, îi ordonă Neil întinzându-i un pahar cu apă.

Trase spre fotoliu o bancă mică și se așeză.

– Cel mai greu îți va fi să te descalți, probabil că o să te doară. Strânge tare din dinți... Gata ?

Ea încuviință, puse jos paharul și apucă brațele fotoliului. Ținându-i cizma de vârf și de toc, el reuși să-i elibereze încetișor piciorul. O duruse, dar mai puțin decât se așteptase, și după o pauză în care el o lăsă să-și tragă sufletul, îi scoase și șosetele. Ea se aplecă să vadă și capetele lor aproape că se atinseră. Cu vârful degetului, el îi atinse glezna.

Kirsty tresări, dar nu din cauza durerii.

El ridică privirea spre ea. Erau atât de aproape încât ar fi putut cu ușurință să se sărute. Privirea lui aurie alunecă spre buzele ei, și Kirsty se

retrase instinctiv, cu ochii închiși, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— N-ai să leșini acum ? o ironiză el.

Ea deschise repede ochii. Neil era la fel de aproape, așezat în fața ei, cu coatele pe genunchi, cu bărbia în palme, privind-o cu o ironie evidentă.

Ca să-și facă de lucru, ea apucă paharul cu apă și bău o gură.

— Nu este decât o ușoară luxație. Vrei să-ți pun un bandaj ?

— Nu, am s-o fac chiar eu când voi ajunge acasă, răspunse ea repede.

Își îndreptă ușor spatele și-l întrebă pe un ton rece :

— De ce te-ai întors ?

El afișă o uimire amuzată.

— De ce nu m-aș fi întors ? Aici sunt acasă și am de gând să rămân până la sfârșitul verii. Mă credeai plecat la New York ?

— Nu știu ce credeam, murmură ea ferindu-se de privirea lui inchizitoare. De ce ai fugit cu Camille ?

— N-am fugit cu Camille. Ea m-a însoțit. Pricepi diferența.

El se ridică, cu silueta înaltă și se îndreptă către bufetul cu vitrină în care erau expuse farfurii frumoase de faianță. Deschise o ușă de jos, scoase o sticlă și două pahare și se întoarse către șemineu. De data aceasta se așeză chiar pe jos.

— Poftim, asta o să te ajute să te relaxezi și să te încălzești puțin, zâmbi el servind-o cu o doză dublă de whisky.

— Nu mi-e frig.

– Poate că nu ți-e frig dar *ești* rece... accentuă el fără menajamente înghițind o duşcă de alcool.

– Evident, eu nu mai sunt o naivă care să se lase sedusă de bărbații maturi. Pe mine nu mă cheamă Camille.

– Vrei să-mi mai repeți asta ?

Furia i se vedea licărind în priviri. Își înghiți whisky-ul dintr-o dată şi-şi mai puse unul, apoi se ridică parcă împins de un resort. După câțiva pași făcuți într-o tăcere încordată, se întoarse brusc în mijlocul încăperii şi mai bău o înghițitură.

– Camille este mult mai abilă decât tine, zise el ironic. Ştie ce vrea şi ştie cum să obțină ce vrea. Tu, tu n-ai ştiut niciodată ce voiai, şi habar n-ai ce mijloace să folosești pentru a-ți atinge scopurile.

– Oh !

Kirsty îşi puse furioasă paharul jos, fără ca măcar să fi gustat din el şi, sprijinindu-se de brațele fotoliului, se ridică pe piciorul valid.

– Din moment ce ești atât de dezagreabil, prefer să plec.

– Nu desculță, ce naiba ! Şi ca să te încalți va trebui să te aşezi la loc.

Ea nu se clinti. Dreaptă, cu capul sus, îl sfida cu atitudinea ei, dar siguranța începu să i se clatine când el se apropie liniştit şi hotărât.

– N-ai să pleci. Ai venit aici, şi vei rămâne.

– În nici un caz !... Dar ce faci ? Nei ! Adu-mi imediat cizma !

Oricât de ferm fusese dat, ordinul ei nu fu ascultat.

Uluită, il văzu îndreptându-se spre uşa de la intrare cu cizma şi şoseta ei, apoi aruncându-le cu un gest dezinvolt în grădină. După care închise uşa, o încuie, puse cheia pe o etajeră foarte înaltă la care ea nu putea ajunge, şi se întoarse.

În ochii lui aurii licărea o ironie demonică.

– Iată-ne din nou încuiaţi împreună, Lady Whyte.

– Te-ai îmbătat.

– Din două whisky-uri ? E greu. Poate că sunt într-o dispoziţie mai zburdalnică decât de obicei, dar nu sunt beat.

Se apropiase în mod periculos. Cu o simplă apăsare pe umeri, o făcu să-şi piardă echilibrul şi să cadă la loc în fotoliu. Cu o perfectă stăpânire de sine, el îngenunche, îşi puse într-un mod familiar braţele pe genunchii ei crispaţi şi-şi ridică faţa spre ea. Deşi se străduia să privească în altă parte, ea îi ghici privirea aţintită asupra ei.

– Când eşti furioasă, ochii tăi îşi schimbă culoarea. Devin adânci, aproape violeţi, ca şi lacul în amurg. Aş fi tentat să mă înec în ei.

– Încetează, murmură ea. Încetează !

Ea îşi cuprinse cu ambele mâini capul gata să explodeze.

– Dar cum îndrăzneşti să faci aşa ceva ?

– Să fac ce ?

– Să treci de la o femeie la alta !

– Care alta ?

– Nu încerca să negi ! Camille i-a spus lui Hussein în scrisoarea pe care i-a lăsat-o că plecaţi împreună !

– Într-adevăr ? Şi care a fost reacţia Excelenţei sale ?

– Emirul a fost foarte tulburat ! Ştii doar că invitase familia Beauchamp pentru a le cere mâna fiicei lor.

– Ştiu. Mi-a spus Camille.

– Ştiai deci ! exclamă ea. Atunci, purtarea ta este cu atât mai abjectă !

Buzele lui Neil se strâmbară într-o expresie cinică ce-ţi făcea poftă să-l pălmuieşti.

– De unde această judecată arbitrară ?

Ea strânse din dinţi abţinându-se să nu spună mai multe dar, la urma urmei, el merita să-i afle gândurile :

– Trebuia să ştii atunci că Hussein nu se poate căsători cu o femeie care... care...

– Termină-ţi fraza !

– Tu... tu ai petrecut noaptea cu ea... alaltăieri... încheie ea cu o voce plată. Şi ai dus-o la dans în sat, săptămâna trecută.

– În sfârşit o vorbă cu judecată, o întrerupse el. Da, am dus-o la dans în sat. Se plictisea atât de tare la dineul acela încât mi s-a făcut milă de ea. Mi-a mărturisit că s-a săturat să stea la Balmore. Şi de asemeni că era sătulă să tot aştepte ca Hussein să-şi declare intenţiile, bolnavă să constate că el nu avea ochi decât pentru tine...

Râse amar.

–Trebuie să recunosc că nici eu nu eram indiferent la modul în care îl încurajai !

– Nu-l încurajam ! protestă ea.

De data aceasta el râse de-a binelea.

– Uiți că mi-ai spus că ești gata să te măriți cu el pentru bani ?

– Asta era înainte ca eu să aflu că el era legat de o altă ! îi replică ea negăsind o justificare mai bună. Când am aflat de logodna lui, am abandonat imediat proiectul. N-aș fi fost în stare să fac ceea ce ai făcut tu !... Oh, Neil ! De ce ai răpit-o ? Unde este ea acum, că i-ai distrus viața ?

În mod evident, el era la capătul răbdării.

– Nici o femeie n-are darul să mă facă să turbez de furie ca tine ! Mai întâi, eu n-am răpit-o pe Camille. Pur și simplu, am condus-o la Glasgow.

– Și în ce scop ?

După un oftat de resemnare, el îi explică pronunțând, ostentativ, apăsat cuvintele :

– Trebuia să mă duc la Glasgow pentru niște treburi. Când i-am spus, ea m-a rugat s-o conduc la aeroport de unde urma să ia avionul spre Londra. Am acceptat pentru că argumentele ei mi se păreau valabile și pentru că la Balmore ar fi murit de plictiseală.

– Atunci... dar atunci... înseamnă că... n-ai dormit cu ea ?

El n-o scuti de o ironie triumfătoare :

– Am dus-o la aeroport pe la mijlocul după-amiezii. Trăncăneala ei infantilă despre viața îmbelșugată pe care o va duce o dată ce se va căsători cu emirul ei, mă agasa la culme. Pentru că, trebuie să-ți spun că ține enorm să se căsătorească cu el, orice ai crede tu.

– Dacă această căsătorie o entuziasma atât, n-ar fi trebuit să fugă cu tine !

– Revenim la ceea ce-ţi spuneam adineaori : habar n-ai de abilitatea feminină. Dispărând cu un alt bărbat, îi trezea atenţia celui care n-o prea băga în seamă ! Trebuia să le telefoneze părinţilor ei imediat ce ateriza la Londra. A făcut-o ?

Tot vorbind, el îşi schimbase poziţia. Se mai îndepărtase puţin. Ea profită de ocazie şi se ridică. Dintr-un salt, el fu în picioare.

– Unde pleci ?

– Acasă... dacă o să ai amabilitatea să-mi restitui cizma, adăugă ea pe un ton sever.

– Emirul mai este aici ?

– A plecat. Datorită ţie eu am pierdut un chiriaş serios, sau chiar un cumpărător. Aştepţi cumva mulţumiri ?

– Perfect ! se bucură el trecând peste sarcasmul ei. Sunt încântat. Măcar purtarea mea aşa-zis „abjectă" faţă de Camille ne-a debarasat de el !

– Vrei să spui...

Se opri încercând să descifreze pe faţa lui adevăratul mobil al purtării lui şi-i descoperi o flacără de triumf în priviri.

– De când te-ai întors, mi-ai făcut numai necazuri, scrâşni ea. În prima zi, cu braconieril aceia, în zilele următoare incitând-o pe Camille să fugă, apoi mi-ai întinat reputaţia închizându-mă împreună cu tine în turn !

– Asta trebuie să i-o reproşezi lui Ahmed, îi replică el calm.

– Dar tu ai fost cel care ai insistat să te însoţesc până în camera lui Sir Ian.

– Numai pentru că te doream, îi explică el pe un ton suav, trecându-şi un braţ pe după umerii ei. Ca şi acum.

– Nu ! Nu vreau să te mai văd ! Eu...

Gura lui lacomă veni să-i soarbă de pe buze ultimele cuvinte. Pentru a împiedica orice tentativă de fugă, Neil o înlănţuise cu putere. Ea crezu că poate să lupte dar exigenţa sărutului lui o pierdu. O foame devoratoare de el, de trupul lui, o făcu să se lipească de el.

– Spui că nu vrei să mă mai vezi ? şopti el muşcându-i uşor obrazul. Atunci de ce trupul tău îmi spune altceva ?

Umbra genelor îi ascundea privirea şi buzele lui înaintau implacabile, cu un surâs amestecat cu dorinţă şi tandreţe, acelaşi surâs pe care-l cunoscuse atât de bine, chiar aici, acum patru ani. Toate temerile ei se topiră sub focul pasiunii pe care el i-o transmitea. Conştiinţa i se clătină, dând la o parte interdicţiile. Nimic nu mai avea importanţă decât contactul mătăsos al gâtului ei cu degetele lui nebune şi mângâietoare. Toată ura se estompase, toţi cei patru ani se şterseseră. Neil era aici, ca şi cum n-ar fi plecat niciodată.

– Rămâi. Rămâi cu mine în noaptea asta, iubirea mea. Te implor...

Vocea lui caldă, uşor răguşită, vibră la tâmpla ei, în timp ce ea se simţi străbătută de un fior. Dar aceste cuvinte atinseră punctul cel mai dureros al unei răni neînchise încă. Aceste cuvinte, ea le mai auzise... el le mai spusese o dată, şi ea cedase. Şi urmaseră apoi patru ani de disperare,

de suferinţe, de gol în suflet. Azi, multe lucruri se schimbaseră. Dezamăgirea o transformase pe tânăra fată nerăbdătoare să se avânte impetuos către iubire, într-o femeie bănuitoare, hotărâtă să se protejeze împotriva deziluziilor.

Încercă să se elibereze, dar el îşi accentuă strânsoarea braţelor. Părea că are o forţă de neînvins. *Era* de neînvins. Era un bărbat înverşunat, încăpăţânat atunci când a hotărât să obţină ce doreşte.

Ea se crispă.

— Nu pot. Lasă-mă să plec.

— De ce ?... Simt că şi tu doreşti la fel ca mine...

Se înverşuna s-o ţină lipită de el dar talia ei, până atunci supusă, îi opuse o rezistenţă neaşteptată.

— Am fost despărţiţi atâta vreme... Am lăsat pe alţii să se interpună între noi, dar acum suntem din nou împreună, şi ne este foame unul de celălalt. Mi-e dor de tine, Kirsty, mărturisi el frecându-şi obrazul de obrazul ei. Ai săpat în sufletul meu o rană de nevindecat, un dor care în sfârşit s-a mai liniştit săptămâna trecută, când te-am revăzut... Numai Dumnezeu ştie că, reîntorcându-mă la Balmore, nu mă aşteptam să mi se întâmple — să mi se întâmple aşa ceva... Dar iată că s-a întâmplat şi îmi reînnoiesc cererea. Rămâi, Kirsty, rămâi noaptea asta cu mine.

— Nu ! Nu ! Nu pot !

Brutalitatea propriului răspuns o surprinse chiar şi pe ea şi-i dădu puterea să persiste pe acest drum. Profitând de tulburarea pe care i-o provo-

case, ea se degajă din îmbrățișarea lui Neil și se îndreptă șchiopătând către ușă.

— Nu pot să te las să pleci, zise el cu tristețe în glas.

— Mă îndoiesc că-ți va face plăcere să mă ai contra voinței mele, îi replică ea cu răceală.

Îl înfrunta, cu buzele însă tremurânde, căci știa bine cât de ușor i-ar fi fost lui să atâțe focul ce încă o mistuia pe dinăuntru.

— Hai, Neil, încercă ea să-l convingă, nu insista să ne punem într-o situație pe care am regreta-o apoi amândoi. Acceptă refuzul meu. Nu pot să-ți mai cedez. Nu mai am încredere în tine.

După tresărirea unui mușchi de pe obrazul lui, ea-și dădu seama că-l rănise profund. El își dădu trufaș capul pe spate, ca în ziua în care ea îl pălmuise. Kirsty îl simți atât de crud umilit încât fu ispitită să se lase înduplecată, să se arunce în brațele lui și să-l iubească necondiționat, fără a se mai gândi la consecințe. Dar își aminti că el nu era liber și știa că dacă va ceda impulsului înflăcărat, ea va fi prima care va suferi.

— Te rog, condu-mă.

— Foarte bine.

Kirsty, care deja îi întorsese spatele, îl auzi venind în urma ei. Pasul îi era leneș ca și oboseala din glasul lui.

Îi deschise ușa, dispăru în întunericul din grădină și reveni cu cizma și cu șoseta ei. Apoi ieși din nou ca să tragă mașina mai aproape. Ea nu se încălță pentru că piciorul încă o mai durea, mai puțin totuși decât gândul de a se regăsi singură, care acum o îngrozea.

El o ajută să vină până la mașină și să se așeze. Noaptea era cumplit de neagră. El conducea în tăcere. Și această tăcere era încărcată de amintiri nerostite. Întoarcerea aceasta acasă era atât de diferită de cealaltă, când ea își scrântise prima oară glezna... La fiecare zece metri se opreau să se sărute, astfel că le trebuise mai mult de o oră să străbată o distanță pe care astă-seară o făcură în zece minute.

CAPITOLUL VII

O ceață cenușie se destrăma pe deasupra lacului Linnhe, unul dintre cele mai frumoase lacuri aflate în mijlocul Highland-ului, pe drumul ce ducea către Fort William.

Kirsty petrecuse o noapte lungă și tulburată de vise confuze. Când se iviră zorile, le întâmpină cu ușurare și începu imediat să se pregătească pentru vizita ce urma să le-o facă notarilor. Alese un tailor de lână foarte sobru, de culoare roșu-închis, cu o bluză de mătase albă ale cărei volane de la guler și manșete dădeau o notă de feminitate severității ansamblului.

Parcă mașina în apropiere, lângă chei, și urcă strada principală până la imobilele cele noi în care se aflau birourile notarilor.

– Vă mulțumesc că v-ați deranjat atât de repede, Lady Whyte, o întâmpină Douglas Pettigrew.

Era un scoțian robust, cu un cap mare și cu părul roșu. Ți l-ai fi putut imagina mai degrabă într-o fermă, cățărat pe un tractor, decât așezat în spatele unui birou.

Îi apropie un scaun și o invită să ia loc înainte de a se așeza el însuși în fotoliu, în fața dosarelor.

Se lăsă pe spate, frecându-şi mâinile şi privind-o atent cu ochii lui cenuşii.

– Ca să fiu sincer, nu ştiu prea bine cu ce să încep... Afacerea este complicată...

– Nici eu n-am prea înţeles termenii scrisorii dumneavoastră. De ce am avea de discutat testamentul soţului meu ? După părerea mea, formalităţile au durat şi aşa destul timp.

– Întotdeauna durează, doamnă... Cu atât mai mult când este vorba de un litigiu, ceea ce din păcate este cazul.

După ce-şi lăsă privirea să rătăcească printr-un colţ al biroului, el o privi din nou.

– Misiunea mea nu este prea plăcută, Lady Whyte. Am o veste tristă pentru dumneavoastră, pe care n-aş vrea să v-o anunţ cu prea multă brutalitate.

– Nu ezitaţi, îl încurajă ea cu un uşor zâmbet ironic. Sunt foarte rezistentă.

– Atunci, o să vă spun direct. Sir Alec Whyte nu avea dreptul să vă lase moştenire domeniul Balmore, pentru că acest domeniu nu-i aparţinea.

Ea rămase pentru o clipă mută apoi, cu sprâncenele încruntate, cu un deget pe buza inferioară, riscă întrebarea :

– Dar tatăl său, Sir Ian Whyte, l-a lăsat totuşi legatar universal ?

– Nu. Sir Ian Whyte i-a lăsat domeniul în folosinţă. Adică, Alec era îndreptăţit să locuiască acolo şi să administreze pământurile pe timpul vieţii lui. La moartea lui, Balmore trebuia să revină fiului mai mic al lui Sir Ian, lui Sir Neil Dysart-Whyte, care de altfel moşteneşte şi titlul fratelui său.

Kirsty nu se clinti.

– Continuați, vă rog.

– Ați auzit, fără îndoială, vorbindu-se despre domnul Dysart-Whyte ?

Ea tuși.

– Cunosc un oarecare Neil Dysart care este chirurg și care posedă e enclavă pe domeniu.

Douglas Pettigrew dădu din cap în semn de încuviințare Sălță câteva dosare înainte de a extrage unul din teancul de pe birou și scoase din el o foaie pe care o citi înainte de a continua :

– Domnul Dysart este, într-adevăr, născut nelegitim. Dar Sir Ian, pe patul de moarte, s-a căsătorit cu Morag Dysart și i-a recunoscut fiul.

– Oh ! se miră tânăra femeie. Se pot face asemenea lucruri ?

– Sunt absolut legale și se practică mult mai curent decât se crede. Tatăl meu, consilier și notar al familiei Whyte, a fost însărcinat să se ocupe de afacere și să întocmească actele. Vreți să le vedeți ?

Îi întinse niște foi, pe care ea le acceptă dar fără să le arunce nici o privire.

– În cazul acesta, de ce Neil Dysart nu poartă numele tatălui său ?

– Pe el trebuie să-l întrebați... La început, fără îndoială că mama sa a vrut să evite să-i tulbure adolescența printr-o schimbare bruscă de identitate. După aceea... Mi-a spus zilele trecute că el însuși a aflat destul de recent identitatea tatălui său, la căpătâiul doamnei Morag Dysart.

– Zilele trecute ?... A fost aici ?

– Da, dar... Ne îndepărtăm de subiect, se eschivă notarul, vizibil încurcat. Să revenim la Sir Ian. După ce şi-a recunoscut cel de-al doilea fiu, şi-a redactat testamentul... Iată-l... în care dumneavoastră puteţi citi clar că îi lasă fiului său adoptiv Alec-William Whyte uzufructul domeniului Balmore atâta vreme cât va trăi. În cazul morţii fiului cel mare, aşa cum se obişnuieşte în familia Whyte, titlul şi bunurile se transmit pe linie directă fiului cel mic, în cazul de faţă lui Neil-Allan Dysart-Whyte...

Kirsty nu-l mai asculta. Mintea ei se oprise asupra unui cuvânt, pe care îl căuta acum cu privirea în cel de-al doilea document pe care i-l înmânase Pettigrew. Îl găsi cu uşurinţă căci fusese subliniat : *adoptiv*.

– Sir Alec nu mi-a spus niciodată că a fost adoptat, murmură ea, îngândurată.

– Am aici actele, doamnă. Tot tatăl meu s-a ocupat de această procedură. Se pare că Lady Constance Whyte nu putea să aibă copii...

Îi întinse un alt dosar pe care ea, de data aceasta, îl parcurse, cu ochi mari, buimăcită.

– Ceva îmi scapă, maestre. Cum de tatăl dumneavoastră, omul de încredere al lui Sir Ian, l-a putut lăsa pe soţul meu să facă acest testament în favoarea mea ? Un fals, ca să zic aşa...

– N-am fost consultaţi, doamnă, îi replică rece Pettigrew. La moartea tatălui său, Sir Alec a rupt orice relaţie cu biroul nostru. I-a încredinţat afacerile unui confrate de-al nostru din Glasgow, având grijă să nu-l informeze că noi posedăm arhivele familiei...

Se opri, cu bărbia prinsă între două degete, cu o expresie dubitativă.

– Se pare că Sir Alec ocolea orice i-ar fi putut reaminti lipsa de filiație directă din familia Whyte. N-am cunoscut existența testamentului său decât după moartea lui...

– După moartea lui ? Dar atunci, de ce nu m-ați convocat mai de mult ? De ce m-ați lăsat cinci luni fără să știu nimic ?

– Am vrut să deliberăm mai întâi cu domnul D'sart... Sir Dysart-Whyte. În primul rând, trebuia să ne asigurăm că trăiește. Nu știam unde îl putem găsi, lipsind mai multă vreme din New York din cauza unui turneu de conferințe. În sfârșit, acum trei săptămâni, a primit scrisoarea noastră, și imediat a luat avionul, foarte mirat, spunea el, de ceea ce îi aduceam la cunoștință. Nu se aștepta deloc să i moștenească pe tatăl său.

Dintr-o dată, fața lui Kirsty se lumină. Era ca și cum ar fi fost eliberată de lanțuri grele. Era liberă ! Nu-i mai păsa de Balmore ! Nu mai avea răspunderea de a închiria, de a ceda domeniul sau de a vinde tablourile ! Cu câtă ușurare, cu câtă bucurie, îi va trece ștafeta lui Neil Dysart !

– Eu ce trebuie să fac ? întrebă ea pe un ton degajat.

– Ajungem și la scopul întrevederii noastre, doamnă. În calitatea lui de executor testamentar al lui Sir Ian, tatăl meu este autorizat să contes'e valabilitatea ultimelor dorințe ale soțului dumneavoastră. Înainte de a începe orice procedură, am vorbit cu domnul D'sart-Whyte pentru a-i cunoaște intențiile. Dumnealui ne-a cerut un timp de gândire

înainte de a ne da răspunsul. Iată de ce am luat legătura cu dumneavoastră, noi trebuie să ştim ce poziţie adoptaţi în această afacere. Aveţi de gând să vă apăraţi interesele, încercând să validaţi testamentul soţului dumneavoastră !

Kirsty, care era foarte bucuroasă în sinea ei, preferă să nu-şi arate graba.

— Trebuie să iau o hotărâre chiar acum, aici ?

— Nu... Bineînţeles că nu. Înţeleg şocul pe care vi-l provoacă această veste care vă obligă să vă reconsideraţi viitorul imediat. Am aflat că aţi închiriat printr-un contract de şase luni...

— N-are nimic de-a face cu problema noastră. Chiriaşul meu a trebuit să plece, fără speranţa că se va mai întoarce... Aş vrea doar să-mi precizaţi ceva : dacă... eu mă retrag din joc, dacă sunt de acord cu testamentul lui Sir Ian fără să fac nici o opoziţie, voi fi în continuare răspunzătoare de datoriile soţului meu ?

— În nici un caz. Acestea nu sunt datorii personale, ci împrumuturi făcute pentru a investi în domeniu. Din acel moment, datoriile sunt incluse în moştenire şi-i revine moştenitorului de drept de a se achita de ele. În plus, fără a încerca să vă influenţez, am datoria să vă previn : a încerca să validaţi testamentul soţului dumneavoastră, ar însemna să vă antrenaţi într-un proces foarte lung, foarte costisitor, al cărui final nu vi-l pot garanta.

Cu aceste cuvinte, Douglas Pettigrew se ridică.

— Vă voi comunica hotărârea mea cât mai repede posibil. Cu siguranţă chiar mâine, spuse Kirsty.

— Nu vă grăbiţi ! zise el glumind şi deschizându-i uşa. La revedere, Lady Whyte.

Kirsty se îndreptă spre chei. Reflexele razelor de soare pe suprafața apei erau aproape de nesuportat. Un stol de pescăruși se rotea pe deasupra unei bărci de pescari. Niște turiști de vârsta a treia coborâră dintr-un autocar și se împrăștiară către orașul vechi, schimbând glume și aprecieri.

Era perioada cea mai potrivită pentru vacanță. În timp ce introducea cheia în broasca portierei, Kirsty avu un chef nebun să plece oriunde, departe de Balmore și de problemele lui. În loc să se îndrepte spre Nord, nimic n-o mai împiedica acum să coboare spre Edinburgh, să-i facă o vizită lui Duncan, sau către Glasgow, să petreacă vreo câteva zile cu părinții săi. Să plece ! Putea să plece să înceapă o viață nouă. Era liberă, scăpată de orice obligații ; nu mai răspundea decât de ea însăși.

Din păcate, asta era doar o aluzie.

Simțul datoriei înnăscut o împiedica mai ferm decât orice legislație. Se așeză la volan cu un oftat, incapabilă să abandoneze Balmore-ul înainte ca litigiul să fie rezolvat definitiv. O luă așadar spre Nord, hotărâtă să termine cât mai repede posibil cu oamenii legii.

Acum măcar știa de ce se întorsese Neil. Ce bine făcuse că nu-i cedase ! De ce se jucase el cu ea ? De ce îi ascunsese scopul voiajului său? De ce nu-i spusese că Balmore îi aparține ?... și de ce Alec nu-i spusese că Balmore nu-i aparține ?

Tot lungul drumului, își învârti în zadar aceste întrebări prin minte. Ajunse la castel fără să fi găsit răspunsul, doar dacă totul era din cauza incurabilei laşități masculine....

Opri mașina în curba ce înconjura lacul pentru a îmbrățișa cu privirea, într-un fel de adio, dealurile și falezele. Privirea i se opri pe landa roșiatică de deasupra de Cairn-Rua. Și deodată, stâncile purpurii strălucind în soare îi trimiseră o invitație irezistibilă. Era locul cel mai primitor pentru a petrece o după-amiază de vară plimbându-te agale.

Într-un impuls, porni motorul. Trebuia să-l vadă pe Neil, să aibă cu el o ultimă întrevedere pentru a pune lucrurile la punct o dată pentru totdeauna. Mașinuța ei urcă cu greu panta abruptă și bolovănoasă dar, de bine-de rău, ajunse la destinație.

Kirsty constată absența Jaguar-ului cu un sentiment neplăcut, de ciudă amestecată cu resemnare. Ca să fie cu conștiința împăcată, se duse să bată la ușă : nu era nimeni.

După care coborî la castel, direct la bucătărie unde știa că-i va găsi pe Hamish și pe Mary Taggart la masă.

— Ai o farfurie și pentru mine, Mary ? întrebă ea intrând.

— Dacă vă place tocătura și cu ceva garnitură, luați loc.

Menajera se ridică să-i aducă un scaun și să pună încă un tacâm.

— Vin de la ferma Cairn-Rua unde speram să-l găsesc pe domnul Dysart, îi explică tânăra femeie lui Hamish. L-ai văzut cumva în dimineața asta ?

— L-am zărit. Pleca pentru câteva zile să facă alpinism în Mounts Cuillins. Mi-a spus că nu se va întoarce înainte de joi.

— Mulțumesc, Hamish.

Ea se străduí să-i zâmbească lui Mary care-i pusese o farfurie de legume în față și mâncă în tăcere, pierdută în gândurile ei.

Așadar, Neil nu ezitase să se relaxeze un pic și să schimbe decorul. Ea greșise, la Fort William, când se încurcase în scrupule. Alții nu se lăsau sufocați de simțul datoriei. El își bătuse joc de ea acuzând-o că nu știe ce vrea. În orice caz, nu era genul de reproș valabil și pentru el : el știa foarte bine ce vrea și când nu putea obține, ca aseară când ea i se refuzase, atunci întorcea spatele și pleca.

— Puteți să veniți la mine după-amiază, îi anunță ea punându-și jos cuțitul și furculița la sfârșitul mesei. Am câteva lucruri de pus la punct înainte de a pleca.

Privirile lui Hamish și Mary Taggart se ațintiră asupra ei, uimite și aproape îngrijorate. Era pentru prima oară, gândi ea cu amărăciune, când îi vedea reacționând la spusele ei.

— Ne părăsiți ? reuși să articuleze Mary.

— Da. M-am hotărât să-mi acord o vacanță.

— Ah ! exclamă guvernanta, ușurată... Ch'ar aveți nevoie, după toată harababura asta. Cât timp credeți că veți lipsi ?

— Încă nu știu. Vă voi telefona să vă anunț data când mă voi întoarce. Am de gând să plec mâine dimineață devreme și o să vă mai las niște instrucțiuni pe birou. În special adresa pe care să-mi trimiteți corespondența în lipsa mea. Maestrul Douglas Pettigrew, din Fort William, va răspunde de administrarea domeniului.

Cei doi schimbară o privire rapidă care ei nu-i scăpă. Numele de Pettigrew nu le era necunoscut.

– Pot să mă bazez pe voi fără probleme ? îi întrebă ea în încheiere.

– Absolut. Este foarte bine așa. Perfect, murmură Hamish aprinzându-și pipa și dispărând în spatele rotocoalelor de fum.

Ajunsă acasă, Kirsty se izolă imediat în biroul ei pentru a termina ce mai avea de făcut înainte de a-și scoate valizele.

Scrise o scrisoare către Robert Rankin, notarul lui Alec, declarându-i că renunța la moștenirea soțului său. Era îndreptățită să creadă, scria ea, că soțul ei nu fusese în deplinătatea echilibrului său psihic atunci când redactase testamentul. Și îl ruga să ia legătura cu Douglas Pettigrew pentru informații mai ample.

Apoi îi scrise lui Douglas Pettigrew ca să-i aducă la cunoștință hotărârea ei și alătură scrisorii copia aceleia pe care o trimisese lui Robert Rankin.

După aceea, în niște termeni seci, îi explica pe scurt lui Neil de ce părăsea Balmore-ul. Acest ultim plic îl lăsă la vedere pe birou, împreună cu recomandările pe care i le făcea lui Mary Taggart. Celelalte două plicuri le timbră pentru a le pune la poștă mâine dimineață, la Balvaig.

În noaptea asta dormi dusă. După un mic dejun copios, își încărcă valizele în mașină. Ziua promitea să fie însorită. Înconjură curtea ca să întoarcă mașina după care nu-și mai luă ochii de la sosea, de teamă că vederea lacului o va face să nu mai plece. Nici o emoție nu mai trebuia s-o aducă înapoi. Panglica de asfalt ce se întindea în fața ei

o conducea către un nou destin. Un viitor pe care se hotărâse să-l înfrunte singură.

Ajunsă la Balvaig, se duse la Jessie. Prietena ei tocmai termina de mâncat.

— Am nevoie de capul tău limpede, zise Kirsty cu un aer dezinvolt. Închipuie-ţi că plec în vacanţă, dar necazul e că nu ştiu unde să mă duc. Sigur, pot merge oricând la Duncan, sau la părinţii mei...

— ...dar ai prefera să fii singură, într-un sătuc liniştit ! ghici Jessie.

Tânăra femeie încuviinţă cu un zâmbet şi prietena ei reluă :

— Ştiu locul ideal unde poţi fi faţă-n faţă cu tine însăţi. Verişoara mea ţine împreună cu soţul ei un mic han, în Galloway, în apropierea unui port fermecător... Preţul este rezonabil, îi preciză ea, căci presupun că finanţele tale nu sunt prea înfloritoare ! Vrei să le telefonez să le anunţ sosirea ta ?

— De acord, ar fi foarte drăguţ din partea ta... La ce oră crezi că aş putea ajunge ?

— Fără îndoială că la cină eşti acolo. Hai să-ţi arăt drumul pe hartă.

CAPITOLUL VIII

Patru zile mai târziu, Kirsty savura singurătatea plimbându-se printre dunele de nisip auriu. Își regăsise liniștea, pantalonii ei confortabili din tweed și pulovărul gros în care se simțea atât de bine. Chiar dacă era soare, vântul din larg sufla tare și norii cenușii invadau puțin câte puțin albastrul cerului.

Respirând adânc stropii de apă răspândiți de valuri și care îi biciuiau fața, contempla spuma crestelor de val ce veneau neîncetat să moară pe plajă.

Era ultima ei zi petrecută la Kikford. Mâine, va pleca pentru că mijloacele ei pecuniare nu-i permiteau să rămână mai mult. Dar încă nu era hotărâtă ce destinație să aleagă. Să se întoarcă la Balmore ? N-ar fi mai bine să facă o escală la Glasgow, la părinții săi, pentru a-și căuta ceva de lucru ?

Ca de obicei, când ajunse la stâncile ce blocau drumul pe plajă, se întoarse și se duse acasă să se schimbe pentru cină. Își puse o rochie bleu pe care o purtase de atâtea ori la marile petreceri de la Balmore, își răsuci părul într-o coadă și

coboară în sala de mese. Se așeză la masa ce-i era rezervată, lângă fereastră.

Tocmai studia meniul când o voce o făcu dintr-o dată să tresară.

— Aș dori să mă așez și eu aici, dacă doamna nu vede nici un inconvenient.

Își ridică încet privirea. Peste cartonul meniului, văzu o haină elegantă din tweed verde, apoi o cămașă crem și o cravată de un verde mai intens. Întâlni în sfârșit privirea liniștită a lui Neil Dysart.

— Te superi dacă mă așez la masa ta ? o întrebă el pe un ton suav. Domnișcara așteaptă răspunsul tău.

Și arătă către chelneriță care, în spatele lui, o privea pe Kirsty cu curiozitate.

— Nu, nicidecum, zise aceasta încercând să pară la fel de calmă ca și el. Te rog, ia loc.

El se supuse. Chelneriția îi dădu și lui un meniu și se îndepărtă.

— Jessie a fost cea care mi-a dezvăluit refugiul tău, începu el pe un ton de conversație banală. Și Mary Taggart a fost cea care mi-a sugerat să iau legătura cu prietena ta.

La fel ca ea, mai devreme, el o privea pe deasupra cartonului cu meniul. Expresia de pe față i se aspri.

— De ce naiba ai fugit, Kirsty ?

— N-am fugit, am plecat. Am simțit nevoia să respir o gură de aer proaspăt. Cred că și tu la fel. Ai preferat însă munțele, iar eu marea.

El îndreptă spre ea un deget acuzator.

– Dar tu, tu nu mai ai de gând să te mai întorci la Balmore. Mary mi-a spus că ți-ai luat toate lucrurile personale. N-ai lăsat nimic în urma ta.

Ea binecuvântă reintoarcerea chelneriței care o scutea de justificări și aștepta până ce aceasta plecă.

– Ba da, am lăsat ceva în urma mea. O scrisoare pentru tine. Ți-au dat-o ?

– Da. De aceea mă aflu aici.

– Ai fi putut să-mi dezvălui scopul vizitei tale în Scoția, îl atacă ea direct. Sau să-l fi rugat pe maestrul Pettigrew să mă informeze mai devreme. De ce n-ai făcut-o ? De ce nu mi-ai vorbit despre testamentul tatălui tău ?

Cu dinții furculiței, el trasă niște dungi pe fața de masă, cu privirea ascunsă de genele-i dese, cu o cută sarcastică în colțul gurii.

– Speram că am fi putut amândoi să găsim un aranjament. Să ne împărțim domeniul, de exemplu. N-am avut niciodată de gând să-ți iau Balmore-ul, sau să te gonesc. Așteptam momentul potrivit ca să-ți vorbesc... și cu cât treceau zilele, cu atât învățam mai mult să te cunosc.

Zâmbi ridicând privirea, observând-o o clipă cu o veselie neașteptată.

– Am sfârșit prin a-i da mână liberă lui Pettigrew atunci când mi-am dat seama că problemele de moștenire treceau pe planul doi. Pe lângă ceea ce ni se întâmpla, toată hârțogăria aceea nu mai avea nici o importanță.

– Ce ni s-a întâmplat ? întrebă ea bănuitoare, cu sprâncenele încruntate.

– Ştii foarte bine. Ne-am îndrăgostit din nou unul de celălalt.

– Nu-i adevărat !

Ei i se păru că ţipase dar vocea abia i se auzise. Degetele-i lungi se crispară pe şervеţel. Fără să se mai gândească, se ridică.

– Spune-i chelneriţei că m-am răzgândit. Nu mai cinez astă-seară.

Străbătu sala aproape alergând, crispată şi conştientă de lipsa ei de demnitate, împinsă de o dorinţă instinctivă de a fugi din faţa pericolului.

Urcă grăbită scara ce ducea spre camere. Îşi luă valiza, o puse pe pat şi începu să-şi înghesuie în ea la întâmplare hainele din dulap. Bagajul era aproape gata când se auzi scârţâind clanţa uşii. Speriată, căută din ochi o ieşire, sperând în acelaşi timp că nu uitase să încuie uşa. Dar Neil deja intrase, închisese uşa în urma lui şi rămăsese sprijinit de ea, cu braţele încrucişate.

– Iată o reacţie nu prea inteligentă din partea ta, remarcă el simplu.

O dată trecută clipa de panică, ea continuă să-şi înghesuie lucrurile în valiză fără a-i acorda mai multă atenţie decât merita.

– Te rog, pleacă şi lasă-mă singură.

– Nu. N-am să te mai las nici o clipă singură până ce nu vei accepta să te măriţi cu mine.

Rămasă cu mâinile în aer, ea îl privea, chinuită şi distrusă. Ce-o să mai scornească el acum, ca s-o necăjească ?

– Să mă mărit cu tine ? îi spuse ea pe un ton zeflemitor. Bigamia nu te sperie ?

Într-o liniște insuportabilă, ea avu senzația că el își bate joc de ea.

– Sunt liber, zise el în sfârșit.

– Minți. Știu că te-ai însurat acum trei ani cu Barbara Gow, bogata moștenitoare a imperiului Gow.

– Nu te contrazic. Și nu ascund că am fost soțul ei. Dar nu-i mai sunt soț, de aproape doi ani. Ne-am despărțit după zece luni de căsătorie. Nu-i plăcea să fie soția unui chirurg prea absorbit de munca sa pentru a se putea consacra și petrecerilor mondene.

Vocea i se stinse într-un râs amar.

– Așa că, m-a părăsit.

– Oh...

Dintr-o dată, lui Kirsty i se înmuiară picioarele și trebui să se așeze pe pat.

– N-am știut... Îmi pare rău...

– De ce ?

Plecă de lângă ușă și se apropie de ea, luă valiza deschisă de pe pat, o puse ușor jos și se așeză în locul ei. Tulburată să-l simtă atât de aproape, Kirsty își ținea cu încăpățânare privirea plecată.

– Îmi pare rău că te-ai despărțit, preciză ea.

– Ai greși dacă ți-ar părea rău ! În ceea ce mă privește, am fost pe deplin usurat. Căsătoria noastră a fost o greșeală chiar de la început. Barbara nu-și dorea decât un admirator cu normă întreagă în umbra ei, cu care să se grozăvească. Iar eu...

Se întrerupse și tânăra femeie ridică spre el ochii ei de un albastru adânc.

– Iar tu ? insistă ea.

El își îndoi un genunchi pe pat pentru a o privi în față.

— Eu m-am căsătorit de ciudă, în urma unei decepții sentimentale. Și neprimind răspuns la scrisoarea pe care ți-am lăsat-o, am tras concluzia că Alec are dreptate cu calomniile lui.

Scoase un fel de geamăt furios scuturându-și capul.

— Tot nu mă crezi, nu-i așa ? Nu vrei să crezi că eram atât de nebunește îndrăgostit de tine încât tot universul meu s-a prăbușit în fața tăcerii tale ?... Dar ce însemnă de fapt pentru tine bărbații ? se înfurie el. Roboți fără sentimente, incapabili să iubească și să sufere ?

Kirsty simțea un nod în gât și nu putu scoate un cuvânt. Ar fi vrut să-l contrazică, dar efortul pe care-l făcea numai pentru a-și reține lacrimile îi monopoliza toată energia.

Lumina amurgului, aurie și misterioasă, invadase încăperea făcând să apară umbre. Afară, pescărușii se agitau ca la orice sfârșit de zi, umplând cu țipetele lor cerul.

— Barbara și-a rupt piciorul la schi, reluă Neil alene. Profesorul Weingarten mi-a încredințat mie operația. Intervenția a reușit și recunoștința pacientei mele a fost pe măsura caracterului ei, adică exagerată.

O grimasă zeflemitoare îi deformă gura.

— Pur și simplu mi s-a aruncat de gât și m-a cerut în căsătorie. Pe vremea aceea nu-mi mai păsa de viața mea particulară. Mă preocupa doar cariera mea. Profesorul Weingarten ajunsese să-mi reproșeze excesul de zel. Un chirurg nu are dreptul să se epuizeze, riscând să-și piardă îndemânarea.

Mi-a sugerat să mă mai şi distrez... Barbara se arăta a fi compania ideală, frivolă cât se poate, regină a înaltei societăţi new-yorkeze, exact ce-mi trebuia pentru a mă relaxa. Dar, căsătoriţi fiind, relaţiile noastre au rămas mereu superficiale.

Se făcu din nou linişte. Apoi el tuşi ca să-şi limpezească glasul şi o întrebă cu blândeţe, aproape cu teamă :

— Accepţi să te căsătoreşti cu mine, nu-i aşa ? Acum că ştii că sunt liber ?

Ea închise ochii, căutând răspunsul în haosul ce-i cuprinsese mintea.

— Nu sunt sigură că voi putea.

— Aşadar, tot nu mă crezi ? Preferi să rămâi la cele povestite de Alec pe seama mea ?... Totuşi, crede-mă, nu i-am cerut niciodată unei femei să se căsătorească cu mine. Nu m-am gândit niciodată să-mi leg viaţa de o altă femeie decât de tine, Kirsty... Te implor, dragostea mea.. Crede-mă, crede-mă ! Dacă ai fi primit scrisoarea mea, sunt sigur că mi-ai fi răspuns. Am fi fost deja de patru ani căsătoriţi, am fi fost împreună la bine şi la rău. Am fi avut, fără îndoială, copii... Oh, Doamne ! Kirsty, când mă gândesc la tot acest timp pierdut numai pentru că Alec nu ţi-a dat scrisoarea mea, îl urăsc ! L-aş omorî dacă ar mai trăi !

Pumnii lui strânşi pe care-i ţinea pe genunchi se albiră pe la încheieturile degetelor. Mâna uşoară a lui Kirsty se apropie să-l atingă. I se păru că-l simte tresărind, apoi degetele lor se înlănţuiră cu o febrilitate neaşteptată.

— Te rog, nu fi prea neiertător cu Alec, zise ea. Putem să uităm amândoi ceea ce a făcut...

M-am gandit mult după ultima mea vizită la maestrul Pettigrew. Testamentul lui absurd pe care l-a depus la un alt notar dovedește că-și pierduse simțul realității. Boala l-a izolat de lume, sau poate că el însuși s-a izolat. Era gelos pe orice, și acum știu cât de gelos era pe tine, cât trebuie să fi suferit. Mama ta avea dreptate, el te ura pentru că tu erai dovada evidentă a dragostei ei pentru tatăl tău. Își ascundea suferința fără să se destăinuie cuiva, și tot rumegându-și înfrângerile a fost cuprins de megalomanie. Eu am știut asta întotdeauna. Avea mania grandorii, în ce privește domeniul Balmore...

Mâinile lor se frângeau, se despărțeau, se regăseau. Neil îi sorbea cuvintele, cu privirea lipită de buzele ei, fără a o întrerupe. Ea încheie cu un zâmbet trist dar liniștit :

— Te cred, să știi... Alec te-a mințit în ceea ce mă privește pentru a te răni ; și m-a mințit în privința ta nu pentru a mă răni ci, prin mine, să-ți facă tot ție rău.

— S-ar putea lăuda că a reușit, murmură el fără patimă.

— Pe mine nu mă ura. Dar el nu avea decât o singură pasiune : Balmore. Îți imaginezi ce supliciu pentru el de c nu putea fi stăpânul absolut ?

— Se pare că l-ai înțeles foarte bine. L-ai iubit ?

— Da, dar nu în sensul în care înțelegi tu. Îl admiram, îmi făcea plăcere să lucrez cu el... Cu toate acestea, întotdeauna m-a făcut să mă simt stânjenită. Nici măcar o dată n-am simțit nevoia

să mă înduioşez, să-mi pun doar capul pe umărul lui. Poate că şi eu la rândul meu, rămâneam prea distantă. N-a reuşit niciodată să trezească vreo emoţie în mine...

— Bietul Alec ! Ai dreptate, trebuie să-l iertăm şi să uităm răul pe care ni l-a făcut. Doar dacă...

Aşa cum cerul se limpezeşte după o furtună, un zâmbet maliţios îi luminâ faţa.

— Doar dacă eu nu mi-am spus prea repede părerea. Poate că, la urma urmei, tu nici n-ai suferit de despărţirea noastră ?

— Oh, taci, taci ! Am îndurat chinuri cumplite după plecarea ta, luni întregi. Şi încă nu eram vindecată atunci când te-am revăzut, acum două săptămâni ! Îmi era atât de greu să te ascult, să te cred, să am încredere în tine ! Mai ales ştiindu-te însurat...

— Dar nu mai sunt însurat ! îi tăie el vorba înveselit. Atunci când ne-am dus în turn, mă pregăteam să ţi-o spun, dar ai refuzat să mă asculţi ; se pare că erai sătulă de minciunile mele.

Ea-şi scotoci memoria, îşi aminti că-l întrerupsese când el voise să-i spună ceva, dar imediat se reculese şi-i reproşă fără menajamente :

— Zilele trecute, la Cairn-Rua, n-ai încercat să-mi mai dai explicaţii.

El îi reţinu cu forţa mâinile pe care ea încerca să şi le retragă.

— În seara aceea, n-ai încetat să tot vorbeşti despre Camille. Aşa că mi-ai ieşit complet din minte că tu nu erai la curent cu divorţul meu. Închipuie-ţi că pentru mine asta e o poveste foarte veche... Din cauza asta n-ai vrut să petreci noap-

tea cu mine ? Pentru că mă credeai în continuare căsătorit ?

E dădu încetișor din cap, tresărind îngrozită la explozia lui bruscă :

— Atunci, de ce naiba nu m-ai întrebat direct ?!

— Nu știu... Nu știu, bolborosi ea. Oh, Neil, nu te înfuria... Întoarcerea ta m-a dezorientat. Totul era atât de confuz, și în mintea mea și în sentimentele mele. Voiam să rămân lângă tine din toată inima, din tot sufletul meu. Dar mă temeam că mă voi îndrepta din nou spre un dezastru.

— Dacă m-ai fi întrebat, ar fi fost o bucurie pentru mine să-ți spun că nu mai sunt căsătorit...

Ochii îi scânteiau cu o strălucire alarmantă.

— Ai merita o pedeapsă pentru că ai tăcut ! Din cauza muțeniei tale de încăpățânată ce ești, am petrecut noaptea cea mai jalnică din viața mea !

— Oh, n-ai nevoie să mă mai pedepsești, m-am pedepsit eu deja destul... Nici eu n-am putut dormi în noaptea aceea, mărturisi ea.

El îi lăsase mâinile și se îndepărtase de ea, ceea ce o îngrijoră. Nu se putu abține să nu-l provoace :

— Și ce pedeapsă ai putea să-mi dai, Neil Dysart ?

— Pur și simplu, să plec, zise el limpede. Să te las cu soarta ta tristă și să nu mai încerc vreodată să te revăd ! De ce mi-aș face eu griji pentru o femeie care nu știe ce vrea și se lipsește prosteste de dragoste ? Încep să mă întreb sincer de ce alerg eu după tine ! Dumnezeule !

Își cufundă mâinile în părul lui bogat. Apoi se aplecă în față, cu coatele pe genunchi, cu bărbia

între două degete, într-o atitudine copilărească şi fermecătoare.

– Cred că am înnebunit să mă comport la mai bine de treizeci de ani ca un neghiob. Când mă gândesc că am făcut kilometri ca să vin după o doamnă care m-a alungat de două ori în cincisprezece zile... Şi care m-ar alunga probabil din nou dacă aş încerca să o sărut ! Ai cumva idee la ce oră termină ei de servit cina ? întrebă el pentru a scurta discuţia.

– Nu.

Încetişor, printr-o alunecare imperceptibilă pe marginea patului, Kirsty se apropie de el. Îşi întinse braţul şi-i atinse umărul. Degetele ei lungi întârziară pe ţesătura fină a tweedului, înaintând încet până spre gât şi strecurându-se în claia mătăsoasă a părului lui.

– Îmi place să mă urmăreşti, să vii după mine, şopti ea.

El o privi. Şi privirea lui alunecă precum o mângâiere de-a lungul obrazului ei pentru a se opri pe buze. Atunci, şi ea îşi îndreptă privirea spre buzele lui, iar feţele li se apropiară încetişor. Nerăbdătoare să cunoască din nou focul mângâierilor lui, îi mărturisi într-o şoaptă :

– Sunt fericită că eşti aici, fericită că ai venit. Nu mă mai părăsi niciodată...

Incapabilă să mai reziste valului de pasiune care punea stăpânire pe ea, Kirsty îi desfăcu nodul cravatei şi-i deschise nasturii cămăşii în sfârşit, mâinile ei nerăbdătoare întâlniră căldura pieptului lui, regăsiră cu dragoste muşchii puternici reliefaţi sub piele.

– Cât de tare bate inima ta, dragostea mea, şopti ea punându-şi tandru capul pe umărul lui. Pielea ta este atât de caldă... Oh, Neil, de atâta vreme mi-e sete de tine !

– In sfârşit, recunoşti...

Vocea lui era răguşită, plină de pasiune. O înlănţui şi, în aceeaşi clipă, o răsturnă pe pat. Începu să-i presare pe gât sărutări nebuneşti până ce buzele lui puseră stăpânire pe ale ei. S-ar fi putut spune că voia într-adevăr s-o pedepsească. Îi chinuia carnea fragedă, o muşca uşor, fără răgaz, şi totuşi, cât de plăcută era sălbăticia lui...

– Te iubesc, Kirsty, te iubesc şi te vreau. Acum, consimţi să te măriţi cu mine ? Sau încă o să te mai laşi rugată ?

– Accept să fiu soţia ta. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit şi întotdeauna am fost a ta, adăugă ea cu sinceritate. Dar acum, este altceva. Abia acum îmi dau seama cât de mult mi-a lipsit să fiu o soţie adevărată, o mamă. Am obosit să mă tot lupt cu fantomele.

Buzele li se contopiră într-un sărut nesfârşit, în timp ce trupurile lor se căutau cu febrilitate. Kirsty ştia că, foarte curând, va ceda dorinţei iubitului ei, şi nu avea deloc de gând să se abţină.

Se lăsă cuprinsă de plăcere, cu suspine şi lacrimi de bucurie. Se cufundă într-un univers de galaxii ameţitoare, apoi respiraţia i se linişti, şi încetişor, reveni la realitate, o realitate în care totul era doar bucurie şi tandreţe : căldura unui umăr lipit de obrazul ei, virilitatea unor picioare împletite cu ale ei, moliciunea cuverturii şifonate.

Când flăcările ce-i mistuiseră se potoliră, lăsând în urma lor o epuizare voluptuoasă, ațipiră puțin până ce răcoarea serii îi surprinse. Când o simți pe Kirsty înfiorându-se ușor, Neil trase cuvertura peste ea și-i căută din nou buzele.

– O să trăim la Balmore ? îl întrebă ea pe un ton leneș, fără să deschidă ochii.

– Dacă vei vrea tu, dar nu tot timpul anului.

– De ce ?

Cu o figură șireată, el își frecă vârful nasului de obrazul ei.

– Cerințele profesiunii, îi explică el. Meseria mea mă acaparează și bolnavii sunt foarte importanți pentru mine... Știi, n-am venit aici în mod special ca să prelau Balmore-ul, ci pentru a obține un post într-un spital din Edinburgh. Îmi încep activitatea acolo la începutul lui septembrie.

Se juca visător cu șuvițele părului ei.

– Poate că ar fi trebuit să te întreb asta înainte de a te cere în căsătorie. Vei putea suporta un soț care nu va fi mereu lângă tine ? Care va trebui să plece brusc la mijlocul dineurilor la care tu vei invita oaspeți de marcă ?

Amărăciunea străbătea din cuvintele lui. Kirsty bănui în ce fel trebuie să-l fi întâmpinat Barbara Gow când el se întorcea târziu acasă, privirile de gheață pe care ea trebuie să i le fi aruncat când el pleca în mijlocul unei recepții, poate că uneori chiar în toiul nopții.

– Voi fi o perfectă soție de chirurg, zise ea urmărindu-i conturul buzelor cu vârful degetului, pentru că tu ești chirurgul pe care eu îl iubesc ! De

altfel, n-o să-mi petrec timpul aşteptându-te, voi avea şi eu ocupaţiile mele. Voi avea grijă de casă, îmi voi hrăni eu însămi copiii, şi când ei vor ajunge la vârsta de a merge la şcoală, voi găsi poate şi un serviciu. Vom căuta un apartament sau o casă în apropierea spitalului, şi în felul acesta tu n-ai să-ţi risipeşti energia obosindu-te inutil cu deplasările lungi.

– Adorabilă Kirsty, şopti el. Nu-i de mirare că m-am îndrăgostit de tine !

Se sărutară din nou, îndelung.

– Ce-o să facem cu Balmore ? întrebă ea în sfârşit.

– O dată terminate hârtiile de moştenire, m-am hotărât să-l cedez statului.

– Tot domeniul ?

– Nu. Am discutat cu Hamish şi cu alţi fermieri care locuiesc pe domeniu. Archie Thornton şi Will Andrews sunt de acord să le răscumpere fermele. Cred că, având în vedere vechimea lor, vor putea obţine pe ele un preţ interesant.

Neil se rostogoli pe spate şi ea rămase aplecată asupra lui, cu un cot pe pernă şi cu capul sprijinit în palma lui puternică.

– Castelul, reluă el, reprezintă o povară prea grea încât noi să putem să-l păstrăm. Nu mi-ar plăcea să fiu ca şi tatăl meu, un castelan retras pe care arendaşii îl întâlnesc o dată pe an. Din contră, aş vrea ca un număr cât mai mare de oameni să profite de frumuseţea locului. Balmore merită să fie vizitat. Douglas Pettigrew a contactat deja mai multe asociaţii care ar fi interesate să facă acolo un muzeu sau un loc de conferinţe,

după ce vor fi plătite datoriile, desigur. Ce părere ai, Lady Whyte ?

– Cred că este o idee formidabilă ! Ai de gând să te desparţi şi de Cairn-Rua ?

– Nu. O păstrez, împreună cu vreo câteva hectare de pământ împrejur. Şi nu numai pentru vacanţele noastre, dar şi pentru ca tu să poţi continua să-ţi plantezi arborii ! Îţi iubeşti prea mult meseria, te-ai prăpădi de tot la oraş dacă ai şti că nu ai undeva un colţ de deal pe care să-l împădureşti !

– Îţi mulţumesc, zise ea dintr-o răsuflare. Alec nu te-ar dezaproba.

Din nou, îl sărută în semn de mulţumire, şi dorinţa începu din nou să-i cuprindă în valuri. Se mângâiară, se rostogoliră peste cearşafurile şifonate, savurând această libertate nouă de a se iubi, de a se dărui unul altuia fără reticenţe.

– Mi-e teribil de foame ! exclamă el deodată. N-am mai înghiţit nimic de la micul dejun. Şi numai Dumnezeu ştie câtă energie am consumat până ce am obţinut adresa ta ! Apoi, după ce am plecat de la Jessie, am condus ca un nebun până aici, fără oprire !

În glumă, se repezi spre ea cu un aer ameninţător, strângând-o în menghina muşchilor săi şi bombănind :

– Şi pe deasupra, m-ai făcut să mă lipsesc şi de cină ! Trebuie să repari greşeala asta, dacă nu vrei să mor de foame !... Crezi că bucătăreasa va accepta să ne pregătească ceva dacă tu o s-o rogi frumos ? Sau preferi să încercăm să găsim o autoservire încă deschisă ?

– Oh, am putea ronţăi aici ceva, patroana n-o să ne refuze să ne facă nişte sandvişuri... Dar, de fapt, tu unde prevăzuseşi că îţi vei petrece noaptea ? Ştiam că hotelul nu mai avea camere libere de câteva zile.

După o tăcere încărcată de mister menit să crească efectul el se ridică, se îmbrăcă, în timp ce-i spunea pe un ton detaşat :

– Am obţinut totuşi o cameră... chiar alături de a ta.

Îi arătă către uşa blocată ce comunica cu camera vecină.

– Când i-am explicat verişoarei lui Jessie că eu sunt un prieten de-al tău... unul dintre prietenii tăi foarte intimi, s-a arătat a fi foarte înţelegătoare. Din întâmplare, fiica ei tocmai ieşea astă-seară în oraş şi urma să doarmă la nişte rude. Mi-a oferit deci să mă instalez în apartamentul ei... Dată fiind întorsătura pe care au luat-o evenimentele, mă întreb dacă, într-adevăr, am să ocup camera, adăugă el aruncându-i o privire insinuantă. Patul ăsta este destul de mare pentru amândoi. Am demonstrat asta.

– Neil Dysart-Whyte, eşti bărbatul cel mai încrezut şi cel mai pretenţios pe care l-am întâlnit vreodată ! exclamă ea terminând să-şi încheie bluza, pentru a lua apoi o pernă şi a i-o arunca în faţă.

Neil o înlănţui şi o strânse cu putere la piept.

– Ţi-am spus acolo, în turn, că nu s-a sfârşit, că eu încă simţeam căldura jarului gata să se aprindă la prima suflare. Acum mă crezi ? Kirsty, vei avea din nou încredere în mine ?

O îndepărtă doar puțin, atât cât să poată citi în ochii ei răspunsul pe care-l aștepta.

— Da. Ai toată încrederea mea. Ai reaprins jarul care nu se stinsese. Încă te iubesc. Întotdeauna te-am iubit, și a fost îngrozitor pentru mine să nu fiu sigură de sentimentele tale.

— Dar acum ? Ești sigură ?

— Da.

Expresia de îngrijorare care întunecase pentru o clipă privirea lui Neil trecu la fel ca un nor prin fața soarelui. Strălucirea de topaz a ochilor lui își regăsi toată limpezimea, cu atât mai mult cu cât pasiunea renăscu în clipa în care el îi cuprinse buzele. Kirsty avea impresia că este sărutată de tânărul pe care-l întâlnise în amurgul violet al unei alte seri de vară. Iubirea ei pierdută se întorsese ca un fâlfâit de aripi. Inimile lor băteau acum la unison, de parcă n-ar fi fost despărțite niciodată.

— S F Â R Ș I T —

El se întorcea ca o fantomă din trecut. Odinioară, Kirsty și Neil fuseseră amanți. Kirsty credea atunci că tocmai găsise fericirea, când Neil o părăsise fără un cuvânt. De atunci, nu mai dăduse nici-un semn de viață. Iar Kirsty, dezamăgită, nu mai credea în dragoste, nici în fidelitatea bărbaților...

Patru ani mai târziu, Neil revine la Balmore. Kirsty este însă de acum o castelană respectabilă.

Va reuși oare Neil să reaprindă jarul ce mocnește sub cenușă?

— N-am să mai am de-a face cu tine. Nu spera să reînnodăm o aventură dintr-o vară petrecută la Balmore! Dacă-ți face plăcere să-ți înșeli nevasta în timpul vacanței, găsește pe altcineva!

THE BEST

ISBN 973-580-125-6

LEI 2940 + 60 T.L. = 3000